

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 46

Dimecres, 7 de març de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 29 i 30, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 29

Proposta de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 8/2000, del 22 de desembre, de reforma de la Llei orgànica 4/2000, de l'11 de gener, sobre els drets i les llibertats dels estrangers a Espanya i llur integració social (tram. 212-00003/06) (p. 3)

Sessió núm. 30.1

Declaració institucional

sobre el Dia Internacional de la Dona 2001 (tram. 401-00020/06) (p. 17)

Projecte de llei

de mediació familiar de Catalunya (tram. 200-00016/06) (p. 17)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i de la Llei 17/1985, del 23 de juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, per a la lliure sindicació dels mossos d'esquadra (presa en consideració) (tram. 202-00014/06) (retirada) (p. 23)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 20/1985, del 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència (presa en consideració) (tram. 202-00063/06) (p. 27)

Proposició de llei

d'atribució de competències en matèria d'acolliment de les persones grans (presa en consideració) (tram. 202-00083/06) (p. 32)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre els objectius bàsics de la política d'immigració del Govern (tram. 317-00199/06) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre un debat intern tingut a Catalunya concernent a la immigració (tram. 317-00201/06) (p. 36)

→

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes amb relació als immigrants estrangers a Catalunya (tram. 317-00204/06) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre les actuacions immediates que té previst emprendre el Govern amb relació a la problemàtica econòmica, ambiental, social i política de les terres de l'Ebre (tram. 317-00206/06) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre el termini i els continguts a incloure en el procés de converses anunciades amb les diferents formacions polítiques amb representació parlamentària (tram. 317-00210/06) (p. 39)

al Consell Executiu sobre els indicadors per a mesurar els resultats del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials (tram. 310-00132/06) i sobre les activitats del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials en benefici de l'empresa catalana (tram. 310-00133/06) (p. 40)

al Consell Executiu sobre les mesures adoptades pel Consell de Ministres davant la fusió de Pryca i Continente (tram. 310-00134/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el futur dels actuals coordinadors d'informàtica dels centres educatius (tram. 310-00146/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre la privatització i la venda de la xarxa d'enllaços i televisió a l'empresa ACESA Telecom (tram. 310-00096/06) (retirada) (p. 44)

al Consell Executiu sobre l'abocament de residus provinents del Principat d'Andorra (tram. 310-00113/06) (p. 45)

Proposició de llei

de l'Agència Catalana de Seguretat i Qualitat Alimentària (presa en consideració) (tram. 202-00085/06) (p. 46)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs (presa en consideració) (tram. 270-00017/06) (p. 51)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la lluita contra la violència domèstica (tram. 300-00413/06) (p. 58)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de peatges (tram. 300-00416/06) (p. 63)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les polítiques a aplicar a les comarques del Camp (Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà i Baix Penedès) (tram. 300-00417/06) (p. 68)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la situació sociolaboral de les dones i les polítiques d'igualtat a Catalunya (tram. 300-00394/06) (p. 73)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les discriminacions per raó de gènere en els llocs de treball (tram. 300-00176/06) (p. 74)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 29

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 8/2000, del 22 de desembre, de reforma de la Llei orgànica 4/2000, de l'11 de gener, sobre els drets i les llibertats dels estrangers a Espanya i llur integració social. Tram. 212-00003/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V), Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

(Remor de veus.) Prego silenci a les senyores i als senyors diputats!

Proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 8/2000, del 22 de desembre, de reforma de la Llei orgànica 4/2000, de l'11 de gener, sobre els drets i les llibertats dels estrangers a Espanya i llur integració social (tram. 212-00003/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 8/2000, del 22 de desembre, de reforma de la Llei orgànica 4/2000, de l'11 de gener, sobre els drets i les llibertats dels estrangers a Espanya i llur integració social. Presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya - Verds, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Aquest debat es regirà per la normativa establerta pels articles 141 i 142 del Reglament de la cambra sobre el procediment per interposar recurs d'inconstitucionalitat.

Els grups que han presentat aquesta proposta poden prendre la paraula per a defensar-la. Els tres grups que ho han presentat, que són Iniciativa per Catalunya - Verds, Esquerra Republicana de Catalunya i Socialistes - Ciutadans pel Canvi, disposaran, per a la seva exposició, de deu minuts cada un d'ells. Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. *(Pausa llarga.)*

Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

En nom dels grups proposants jo demano a totes les diputades i diputats que votin a favor de la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat al Tribunal Constitucional. I ho demano per defensar uns drets, ho demano per defensar unes persones concretes i ho demano per fer política i pedagogia política, avui.

No oblidin, senyores diputades i senyors diputats, que avui tenim una ocasió que seria pionera arreu de l'Estat. No esperin, òbviament, que el Govern espanyol recorri contra aquesta Llei. No esperin que ho facin cinquanta senadors o cinquanta diputats, ni segurament el Defensor del Pueblo. Avui, Catalunya, sobre la qual hi han moltes mirades posades per determinades polèmiques que han embolicat aquesta qüestió, té una oportunitat de debatre i decidir serenament anar a demanar a l'àrbitre suprem, segons el nostre ordenament constitucional, que és el Tribunal Constitucional, si, d'acord amb els dictàmens de què disposem, que són d'un gruix important, hi han transgressions a drets elementals de les persones.

Jo els demano que siguin conscients de la influència de la decisió que es prendrà avui, tant pel que s'ha viscut en les darreres setmanes com per un fenomen molt més profund que és el de la immigració.

Deia que, en primer lloc, els ho demano per defensar uns drets. Són drets fonamentals: drets de reunió i manifestació, dret d'associació, dret de vaga i de sindicació. Parin esment que són els primers drets democràtics que mai va conquerir la humanitat. No hi ha democràcia quan les revolucions liberals neguen justament aquests drets: el de reunió i el d'associació. I justament el dret de sindicació i de vaga estan en la base i en l'origen dels primers partits polítics moderns.

Nosaltres hauríem fet més extensiva aquesta presentació de recurs a qüestions que afecten també els drets, com és el tema de l'expulsió. Són veus molt qualificades les que han subratllat que un estranger legalitzat no pot ser expulsat per incórrer en faltes o en delictes per les quals a un ciutadà espanyol no se'l castiga amb l'expulsió. Són veus molt autoritzades les que han dit que no es pot expulsar sense sentència ferma, i després, un expedient, no pas a l'inrevés, quan, a més, la sentència és el pressupòsit de l'expulsió. I a més, amb el mecanisme que ara preveu la Llei, s'està fent el caldo gros a les màfies que actuen en aquest vergonyant comerç de carn humana. Si expulsem immediatament els que han vingut amb aquest comerç, quines proves aportarem davant dels tribunals quan vulguem perseguir i combatre aquestes màfies?

El Consell Consultiu ha qualificat de forma contundent els drets als quals m'he referit al principi de la meua intervenció. Juristes de molt prestigi, començant per expresidents del Tribunal Constitucional, avalen aquesta opinió. Fins i tot l'exponent, l'exponent del Partit Popular, a la Llei anterior que ens ocupa també és de la mateixa opinió. No caiguem en la ironia, que ja s'ha sentit, dels que argumenten com els hem de reconèixer el dret de sindicació i de vaga a aquells que no poden treballar, o com els hem de reconèixer el dret de manifestació als qui, manifestant-se, podrien ser requerits

per les forces de l'ordre públic que exhibissin papers i, immediatament, en no tenir-los, ésser detinguts. Em sembla realment d'humor negre tractar temes tan seriosos amb aquestes argumentacions.

Els demanem el vot a favor per defensar unes persones concretes que tenen uns drets. Catalunya requeria treballadors i treballadores i, com diu aquell filòsof europeu, ens vàrem trobar que vingueren persones, vingueren persones i en vindran moltes més a partir de fenòmens socioeconòmics elementals: el desequilibri nord-sud; la no-voluntat d'ocupar determinades tasques per part de cap dels ciutadans d'aquest Estat i d'aquesta societat –donades les característiques que van a l'entorn d'aquestes tasques–; el baixíssim índex de natalitat; els sous d'explotació que avui es practiquen a l'agricultura, a alguns sectors dels serveis i a la construcció amb la gent procedent de la immigració; les perspectives futures del sistema social, començant per les pensions; el realisme socioeconòmic que exhibeixen, segurament, amb molta més serenitat, autoritats financeres i empresarials d'Espanya i de Catalunya que no pas els nostres governants sobre aquest fenomen, quan, fins i tot, estan demanant la intensificació del procés de regularització.

Les migracions són un fenomen estructural, i no les confonguem amb la Llei d'estrangeria, però les migracions ens afecten de ple Catalunya com qualsevol societat desenvolupada de caire industrial. Quan nosaltres demanem el vot favorable a aquest recurs, volem fer-ho sortint al pas i desqualificant aquells que han intentat desacreditar el nacionalisme català o Catalunya a partir d'aquesta temàtica. Són opinions polítiques molt barroeres, les que, des de responsabilitats molt importants del Govern de l'Estat, s'han exhibit per participar en polèmiques a les quals valdria la pena referir-se.

És igualment absurd creure's que Catalunya està vacunada contra el fenomen del racisme que va acompanyant les migracions. És un fenomen potencialment realitzable a qualsevol societat com la nostra. No és cert que el mal ens ve de fora, no és cert que les migracions ens agredeixen, no és cert que el problema de les migracions és que no disposem d'instruments per combatre-les en el sentit d'integració o d'acolliment. Vostès recordaran una expressió molt catalana en alguns sectors on, dissortadament, encara es deia –i jo encara ho he sentit–: «l'exèrcit invasor», referint-se a altres migracions. Recordin la història de Catalunya respecte a la paraula «gavatzos», «xarnegos» o «moros». Són paraules absolutament incorrectes des de la perspectiva política, però són paraules socialment amb una extensió al llarg de la nostra història. I no s'oblidin que tots nosaltres, com deia Joan Fuster, som moros, xuetes o cristians, amb una barreja de sang de la qual ningú dels presents, ningú de la societat se'n pot lliurar. No seriem sis milions si no hi haguessin hagut migracions. No hauria funcionat el tèxtil de Catalunya ni determinades infraestructures s'haurien construït. No hauriem tingut el creixement demogràfic que hem tingut, no hauriem tingut aliats –i amb quina força!– en la lluita per les llibertats. No haurien pogut especular determinats cacics de la burgesia catalana amb grans barris immobiliaris, si no hi hagués hagut aquesta immigració.

D'on ve aquesta por? Per què hem sentit opinions –que no volem ni citar– d'enorme irresponsabilitat política

que estant atiant la por i les vísceres per tractar un tema tan seriós? Són molts els informes de fundacions, d'universitats, d'instituts molt seriosos que ens parlen i ens quantifiquen els avantatges de les migracions. Per què, doncs, aquestes reaccions? Nosaltres demanem, avui, un recurs, un recurs que no és incompatible amb determinades polítiques. No acceptem el dilema que no es pot fer el recurs perquè calen pactes polítics. No es pot pactar sobre la transgressió de drets fonamentals. Cal pactar a partir de la força d'anar a defensar, davant de l'àrbitre, aquests drets fonamentals. S'argumenta que el recurs generarà més conflicte. Siguem seriosos. El conflicte no és el recurs. El conflicte polític és la contrareforma que es va fer amb la darrera Llei d'estrangeria.

El president

Senyor diputat, disposa de cinc minuts més.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Partiem de la Llei del 85. La Llei del 85 era segurament, en molts aspectes, pitjor que l'actual. I perdonin la immodèstia, el nostre Grup segurament no té àvies. Vàrem ser l'únic, la única força parlamentària d'aquesta cambra que, al Congrés dels Diputats, aleshores, ens vàrem oposar en aquella Llei. Però hi havia molta més gent que s'hi oposava. Hi havia moviments socials, hi havia altres formacions polítiques d'altres indrets de l'Estat. I això va anar fent gruix. I el que era minoria va arribar a ser majoria, i gràcies al fet que va arribar a ser majoria, vàrem treballar en consens, vàrem treballar mesos i mesos amb una llei que va ser –l'anterior a l'actual– fruit del diàleg polític i del diàleg social. Va haver-hi –això sí– unes certes maniobres al Senat, on, vergonyantment, Convergència i Unió, després d'un esplèndid treball a la Llei anterior, va participar opacament del que va intentar el PP a l'anterior legislatura per evitar aquella Llei. Sort que Coalición Canaria no els va seguir i els va deixar –perdonin l'expressió– amb el cul a l'aire en aquella maniobra.

Va sortir una llei que després s'ha trencat unilateralment pel que fa al consens i s'ha anat a legislar amb majoria absoluta, relançant el conflicte. El recurs, doncs, no és l'origen del conflicte. El recurs és una voluntat institucional i profundament política d'anar a utilitzar els mecanismes que preveu l'ordenament, d'anar a fer de voluntat d'Estat, com podem fer des d'aquesta cambra, a veure quina és la decisió d'aquells en qui tots confiem i dipositem aquesta confiança per exercir la darrera opinió. Nosaltres som partidaris d'altres mesures que acompanyarien el recurs, d'un pacte de partits polítics contra el racisme, com el que es va signar entre partits polítics europeus a Utrecht el 98, per combatre les opinions racistes, per desautoritzar els dirigents polítics que emeten opinions racistes. Nosaltres som partidaris, també, d'una bateria de polítiques d'integració, començant per la regularització.

Per cert, senyores i senyors diputats, quan la Dolors Comas defensava en la seva Moció no fa gaires dies, en el Ple anterior, que s'anés a un procés de regularització extraordinari, tots varen expressar –o la gran majoria–

les seves pors, els seus temors sobre això, la seva oposició i van votar en contra; setmanes després, la delegada del Gobierno a Catalunya proposava el mateix.

Senyores i senyors diputats, anar al Tribunal Constitucional no és invalidar cap programa polític global, és anar a defensar uns drets. Senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, voldria aprofitar el darrer minut de la meua intervenció per a un missatge molt adreçat a vostès. Vostès, quan van fer la Llei anterior i la van fer conjuntament –i els diré més: vostès i nosaltres, Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya, fòrem els únics que vam presentar un text, diferents, que van motivar la Llei anterior–, es van comportar amb una enorme coherència i amb consens quan es va elaborar... Vostès han reconegut i encara reconeixen que l'actual transgredeix aquests articles que volem recórrer en contra quant a drets, vostès varen votar, fins i tot, en el tràmit parlamentari, en contra d'aquests drets, i avui, la por partidista els pot dur a votar en contra d'aquest recurs. És que pensen governar Catalunya en el que queda de legislatura amb aquesta por partidista, atenallant qualsevol decisió important per al país, es digui estrangeria, es digui Terres de l'Ebre, es digui qualsevol altre formulació? És que preval més la por a perdre unes cadires que l'intent de buscar i recercar consensos de majories amb altres forces parlamentàries quan són polítiques importants per al país? Pensin-s'ho bé, senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la petició de Dictamen al Consell consultiu sobre la Llei orgànica –dita d'estrangeria– sobre drets i llibertats dels estrangers a l'Estat espanyol, parteix de la nostra convicció que aquesta és una llei que vulnera els drets personals universals. Com és sabut, el primer article és el que conté les variacions de la Llei 4/2000, de gener, que a Esquerra, junt amb altres grups, els va semblar inconstitucional. I en aquest sentit, es van proposar uns apartats determinats de l'article primer de la Llei que corresponen als articles 7, 8, 9 i 11 de la Llei 4/2000. Les conclusions de l'organisme català, les conclusions del Consell Consultiu són clares. L'article 7.1, que restringeix les llibertats de reunió i manifestació, no és constitucional; ho és l'article 8 sobre llibertat d'associació i l'article 11 sobre la llibertat de sindicació i de vaga. Tot i que, en aquest darrer cas, ens podem trobar amb un dret a la frontera entre els individuals i els socials, derivats de la plena ciutadania i el treball regular. Però, en cas de dubte, som partidaris que es torni a dictaminar per no perjudicar, com sempre, el més desafavorit.

No repetirem, aquí, els arguments que ha utilitzat ja el mateix Consell Consultiu en el seu Dictamen, perquè es tracta d'un resolució coneguda. Però sí que és imprescindible d'emmarcar aquesta Llei en un context determinat, sobretot a partir de la política que es deriva

d'aquesta Llei. Aquests darrers temps, hem vist esclatar en públic les angoixes de la gent sense papers, cansada de treballar de manera clandestina i, sovint, en condicions francament inhumanes a casa nostra, i amb voluntat de legalitzar la seva situació. Al mateix temps, hem vist aflorar les pors i les angoixes de la població ciutadana davant de la nova immigració. Hi ha qui pensa que és més fàcil criminalitzar els sense papers o, fins i tot, criminalitzar els ciutadans i ciutadanes que expressen la seva por als sense papers, a la nova immigració. Al capdavant sempre ha estat més fàcil atribuir els problemes, que a tot el món es deriven de fenòmens migratoris desbocats, només a la gent i a la seva capacitat de comprensió, com si, en realitat, estiguéssim davant un fenomen, un fet determinista en el qual els governs i els sectors dirigents econòmics i polítics no hi tinguessin cap mena de responsabilitat. I en realitat no és així. Deixem, doncs, de demonitzar la gent que emigra, la gent que arriba, però deixem, també, de demonitzar la gent que expressa la seva por a la immigració, i parlem, en canvi, a l'ombra de la llei, de quines polítiques, de quins fets –i no només de quines opinions– contribueixen a un clima d'alarma social que s'ha estès al nostre país.

Es vol fer veure, per exemple, que s'és dur quan en realitat el Govern de l'Estat té un total descontrol de les màfies que trafiquen amb carn humana. Quines són aquestes màfies? Per on circulen aquestes màfies? Quins còmplices interiors tenen aquestes màfies? La Llei resol això? La Llei resol, per exemple, aquesta denúncia de dos ciutadans procedents de l'Europa de l'est, presentada en una comissaria de policia del nostre país, en la qual fan saber que han estat contractats per uns empresaris, que treballen catorze hores al dia, set dies a la setmana, que dormen a la mateixa obra per 95.000 pessetes al mes? Com reacciona el Govern de l'Estat, el seu aparell estatal, els seus instruments coercitius i dissuasoris davant d'aquesta flagrant vulneració de drets humans i de drets laborals?

És clar, doncs, que no s'exerceixen les competències en inspecció del treball i que es toleren situacions amb desenes de milers d'il·legals que treballen en condicions infrahumanes. Per cert, se sap quants n'hi ha a Catalunya en aquesta situació?

Andalusia, castigada ja amb la lacra del subsidi agrari i un atur estructural en alguna província, té un índex superior al 20% de la població que treballa en aquestes condicions i protagonitza els incidents del Ejido amb molts nous esclaus que treballen en els hivernacles. Al País Valencià, en part regne de l'economia submergida autòctona, l'impacte de la nova immigració extracomunitària posa també les condicions perquè –tant de bo no passi!– algun dia esclati un nou conflicte greu. Aquest regne del submergit envaeix Catalunya on havíem aconseguit gairebé fer-lo desaparèixer en la dècada dels noranta. S'aposta per salaris per sota del mínim, per condicions laborals amb prou feines tercermundistes, en comptes de la inversió en infraestructures i recerca més desenvolupament, que, com se sap, això no més val per Madrid.

Es manté Catalunya amb un sistema policial i judicial anèmic, per sota del nivell que correspondria per pobla-

ció i concentració urbana. Aquí la Llei tampoc serveix per a això: places de jutges sense cobrir i mil places de policia per crear per tal d'arribar a la mitjana. El clima de la inseguretat, provocat per la microdelinqüència adolescent reiterada i per l'actuació de màfies guerrilles de l'est, és competència, en bona part, de l'Estat. I, què hi fa la Llei per fer front a això? El foment de fluxos migratoris interns amb els sense papers amb destinació Catalunya ha estat constatat per diverses ONG que treballen en aquest sector. Els irregulars de Melilla que un bon dia apareixen a Catalunya i l'arribada en massa de turistes equatorians en avió és la punta de l'iceberg que indica la sospita de connivències o passivitat entre algun sector de l'Estat i les màfies en la conducció dels fluxos cap al nostre país.

Amb tot això el Govern de l'Estat, el Govern del PP ha estat a Catalunya on ha donat el percentatge més baix de regularitzacions de nouvinguts, quan molts d'aquests treballadors ja treballaven en l'economia submergida. Per tant, és evident, aquesta demanda encoberta: per un cantó, els fluxos i el descontrol en el tema de la immigració, i negar-se a regularitzar aquelles situacions regularitzables i que algú està activant. Es deixa mentrestant a la Generalitat i als ajuntaments la tasca dura de l'acolliment: escola, sanitat, benestar, seguretat. L'Estat es reserva la clau de la política d'immigració i, amb una concepció centralista, la de sempre, no traspasa la política religiosa, la capacitat de contractació en origen, no comparteix amb els governs autònoms el control dels fluxos i dona els recursos proporcionals al nombre d'immigrants. I mentrestant, fa poc, en el Ple, els tres partits nacionalistes que donen suport al Govern es van unir per votar en contra de la Moció d'Esquerra que reclamava polítiques integrals i més competències per Generalitat i ajuntaments.

És evident que totes les formacions polítiques –les d'un ventall, les d'un cantó del ventall ideològic i les de l'altre, totes sense excepció– hem de fer una profunda reflexió de com estem aplicant des dels ajuntaments, també, les polítiques d'integració. No tot ho fem bé. Cal ser rigorosos en la prestació de serveis, ni una discriminació negativa, però segurament ni una de positiva. Els mateixos drets i els mateixos deures entre els quals el respecte a les lleis i a les normatives municipals, la laïcitat i, també, l'aprenentatge de la llengua pròpia del país, les administracions pròximes tenen l'obligació de facilitar els mitjans per complir amb aquests deures a l'hora que se'n garanteixin també els drets. Una llei que no resol tot això no és una bona llei, sobretot quan no va acompanyada d'accions internacionals, fins fa quatre dies, en els països d'origen de la immigració, amb els quals cal signar convenis i informar en origen i contractar en origen per evitar el drama humà de la gent que va perdent, setmana rere setmana, diners i la vida passant l'estret a canvi de poder treballar en condicions laborals i de vida dignes.

En aquest país som acollidors, però necessitem utilitzar millor els instruments que tenim, però també més instruments per poder ser integradors. D'altra manera, el centralisme i les opcions conservadores d'allà i d'aquí estan abocant Catalunya –la hi poden abocar– al trencament de la cohesió social i la convivència, que és el

nostre primer valor nacional, i especular-hi per arreplegar vots que potser no s'aconsegueixen a través de l'acció de govern.

Ningú, doncs, pot especular amb l'explotació econòmica dels nouvinguts; que ningú, doncs, especuli amb la immigració per enfrontar-los a Catalunya. Perquè la història de Catalunya és una història de sumes, d'integracions, de barreges, foses en una mateixa comunitat nacional amb la gent d'aquí i amb la gent de sempre: la gent, però, també nascuda en altres llocs, arribada en altres llengües, portadora d'altres cognoms, portadora d'altres valors, portadora d'altres cultures. Molts noms de la història d'aquest país no s'entendrien sense aquesta presència llunyana o pròxima de la immigració, des de Manuel González i Alba, mort el 6 d'octubre del 34, defensant l'Estat català proclamat per Companys, fins a un catalanista i demòcrata com Carrasco i Formiguera, afusellat pels franquistes. També, segurament, amb una Catalunya de només tres milions d'habitants, molts dels diputats i diputades que avui ens asseiem en aquest hemicicle, no hi seuríem perquè senzillament no hauríem nascut.

La votació secreta en relació a la Llei ha de permetre, sincerament, més enllà de contingències i interessos immediats de partit, qui prefereix el caos a l'ordre, qui prefereix el submergit al transparent, qui prefereix que Madrid pugui activar l'espoleta del conflicte social a Catalunya, de vegades amb inconsciències que serveixen arguments amb safata d'or, o bé qui prefereix que Catalunya continuï essent la de sempre. I la de sempre vol dir aquell país que, fins i tot des de l'adversitat, és capaç de fondre en un mateix projecte nacional –no ètnic, perquè mai no ho ha estat– una concepció civil, democràtica i radicalment integradora de tothom que vingui de fora. Però això també ho hem de poder decidir nosaltres amb el màxim d'instruments polítics.

És per això que demano, en representació d'un grup parlamentari que ha fet aquesta proposta de recurs d'inconstitucionalitat, el vot favorable dels senyors diputats i de les senyores diputades d'aquest recurs, justament perquè ara toca presentar aquest recurs.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Maragall i Mira

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, aquest debat arriba, sens dubte, en un moment delicat. Algunes declaracions desafortunades, i equivocades al meu entendre, de persones rellevants que han tingut un gran ressò, han enrarit l'ambient sobre una qüestió d'evident sensibilitat ciutadana i han mancat, al nostre entendre, veus clares que, des de les màximes responsabilitats de govern –veus clares i categòriques, des de les màximes responsabilitats de govern–, desautoritzessin de manera taxativa aquestes proclames xenòfobes.

Ha de quedar clar que totes les forces polítiques rebutgen, rebutgem, per les mateixes raons i en termes similars, les infraccions d'una cultura política bàsica i d'uns principis compartits que ens fan ser un poble singular i, alhora, un poble que s'organitza democràticament. Ningú, i tampoc nosaltres, no ha de pretendre d'imposar accents o sensibilitats, lluny de la democràcia o de les regles democràtiques. Però el diàleg seria estèril sota la pressió d'una acusació inacceptable, la que hi ha ideologies més sensibles que unes altres als costos de la convivència amb els nousvinguts, amb els immigrants, sobretot quan aquests costos els paguen majorment els barris obrers i els barris vells, que no solen ser els barris de residència dels qui formulen aquestes hipòtesis. És més, un govern... –per cert avui no del tot present en aquesta sala, i m'estranya–, un govern que després de vint anys d'exercir com a tal considera que són insegurs els carrers en els centres antics de les ciutats i en els barris obrers, no pot més que confessar les seves dificultats i demanar ajut urgent per analitzar-ne les causes i per posar-hi remei amb la major brevetat.

Si en comptes d'això tolera que des del seu entorn s'encengui la foguera de la intransigència, de la sospita ètnica i de la intolerància entre religions, si admet que s'escampi la presumpció que tota la culpa la tenen els immigrants i que potser negar-los els drets de reunió, d'associació i de vaga és la solució, que no comptin –que no hi compti aquest govern– amb nosaltres. I si, a sobre, ignora l'advertència del Consell Consultiu referent a la probable inconstitucionalitat d'aquesta «solució», que no esperi aquest Govern, de Catalunya, ni el Govern de l'Estat, que tantes protestes de constitucionalisme sol fer –que tantes afirmacions de constitucionalisme sol fer, un dia sí i l'altre també, que no ho esperi–, que els diputats de Catalunya, que nosaltres som, avalin un camí que condueix amb certesa a les antípodes de la Constitució i de l'Estatut. No és per això que uns i altres van lluitar per la democràcia i que hem construït l'autonomia cadascú, des de les seves posicions polítiques.

La immigració és per Catalunya alhora una gran oportunitat i un gran repte. Catalunya certament ha estat al llarg de la seva història, com s'ha dit tantes vegades, terra d'acollida. Fins al punt que els demògrafs ens han explicat que avui només un de cada quatre catalans té els quatre avis nascuts a Catalunya. La xenofòbia i la intolerància, doncs, han estat molt minoritàries en aquest país, tot i que persones assenyalades que han tingut responsabilitats molt assenyalades, fins i tot en aquesta cambra, són partidàries de tallar-la en sec, la immigració.

Ara bé, la immigració és un fenomen que cal regular i cal conduir adequadament. Nosaltres no som contraris a les polítiques de limitació de la demanda d'immigració a Espanya, però, com que sabem que amb els immigrants que ja tenim aquí i sense polítiques adequades d'integració, podríem tenir problemes seriosos de convivència –i en alguns casos els hem tingut–, posem l'accent sobre les polítiques d'oferta d'integració en barris dignes, culturalment robustos i policialment ben servits. I afirmem que això és impossible sense una dotació important de responsabilitats i de recursos

en educació, en habitatge i en ocupació a favor dels ajuntaments.

Els immigrants tenen drets com a persones, i també deures. La nostra capacitat d'acollida no només necessita bones lleis, sinó, sobretot bones polítiques i bones pràctiques. El que cal és controlar els fluxos migratoris, el que cal és claredat i transparència en els procediments, i el que cal és seguretat jurídica i garantia dels drets socials.

I per això és necessari un acord polític i social que permeti encarar les qüestions associades amb l'acollida de la immigració. És un sarcasme, senyores i senyors diputats, que hagin de ser precisament els treballadors i els barris més desafavorits els qui suportin el 99% de l'esforç d'integració dels nousvinguts, d'integració d'aquells que les nostres empreses necessiten per a la bona marxa de l'economia. I és sarcasme sobre sarcasme que aquells que es troben confortablement instal·lats en la seva dificultat per governar i en la seva manca de compassió, acabin tractant de treure benefici polític de les expressions d'intolerància. Això no pot continuar així.

El mes d'octubre passat a Manlleu vam reclamar un acord social i polític sobre la immigració, ara ja cal necessàriament un acord polític, primer –polític, en primer lloc–, i després social. Polític, en primer lloc, perquè han estat polítics els qui han trencat el pacte, fins ara tàcit, de prudència en les expressions; un acord, doncs, no de paraula, sinó d'accions i de compromisos concrets. Primer, l'acord entre totes les forces polítiques per no utilitzar el tema de la immigració de forma partidista i com a arma electoral, singularment en les eleccions municipals, on sol donar bons resultats. Segon, la dotació als ajuntaments dels recursos necessaris per garantir les bases de la integració: barris dignes i escoles públiques i privades ben equipades i obertes als immigrants, com s'ha fet, per exemple, a Vic. Policia de proximitat i justícia ràpida i sensible al tema de la multireincidència. I, tercer, el reconeixement als immigrants dels drets laborals i assistencials que els pertocquen, així com la vigilància de les pràctiques de sobreexplotació.

Aquest és l'acord que nosaltres reclamem aquí a Catalunya. I aquests són també els principis que inspiren el pacte d'Estat que reclama José Luís Rodríguez Zapatero. El combat en què estem és un combat de valors, de defensa dels drets humans, de defensa d'un model social cohesionat, i s'ha de concretar en un ampli acord i, sobretot, en unes bones pràctiques, i en una bona llei.

L'actual Llei d'estrangeria, la Llei orgànica 8/2000, no és el marc legal que necessitem. El Consell Consultiu hi ha apreciat indicis d'inconstitucionalitat en considerar que la Llei limita de forma inadequada drets fonamentals de les persones. Són aquestes qüestions les que van portar el Partit Socialista i l'Entesa Catalana a votar en contra de la Llei a les Corts de l'Estat. I també són aquestes les qüestions que van portar Convergència i Unió –ho vull recordar aquí– a mantenir esmenes a aquests preceptes en el debat del Senat.

Senyors diputats, senyores diputades, ara el Parlament de Catalunya té l'oportunitat de redreçar aquesta qües-

tió. Ara tenim l'oportunitat de reblar el clau del creixent prestigi que aquesta cambra està adquirint arreu d'Espanya en matèries..., en la regulació de matèries que afecten la frontera entre l'ètica i la política. Aprofitem aquesta oportunitat. Portem, tal com ens demana el Consell Consultiu, la Llei d'estrangeria al Tribunal Constitucional. Sigui aquesta decisió el primer pas cap a l'acord polític i social sobre la immigració que Catalunya necessita, que tingui, doncs, aquesta decisió a efectes interns, i tant de bo que, com succeirà en altres temes, com el tema hidrològic i segurament d'altres, l'acord aquí a Catalunya sigui el primer pas per a una modificació sensata de les actituds polítiques a Espanya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Si no hi ha torn en contra, continuariem amb els de posicionament i té la paraula, pel Grup Popular, l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president, si m'ho permet, no reproduiré, com han fet altres grups, el debat que es va produir en el Congrés i en el Senat en relació amb les necessitats i també amb l'oportunitat de la reforma de l'anomenada Llei d'estrangeria i em cenyiré, també a diferència d'altres grups, al que és objecte de punt de l'ordre del dia que avui estem tractant.

I avui els grups d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i el Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi demanen que aquest Parlament, i per tant el poble de Catalunya, presenti un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 8/2000, del 22 de desembre, de reforma de la Llei 4/2000 sobre els drets i les llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social pel que fa a un aspecte molt concret i molt específic, que és la regulació dels drets de reunió i manifestació, d'associació, de sindicació i de vaga.

Per tant, avui estem parlant només dels articles que regulen aquestes drets i no pas de la resta de la Llei, perquè vostès han fet creure, fins i tot, que els tancaments a les esglésies i les manifestacions que s'han produït en els darrers dos mesos responien al fet que aquesta Llei limita aquests drets. I vostès saben perfectament que els tancats i les organitzacions que els donen suport el que volen no és modificar aquest dret, sinó que el que volen són papers per a tothom.

Els seus grups, no avui sinó abans, han parlat de llei repressiva i discriminatòria. Han dit que amb aquesta Llei pocs estrangers podran regularitzar la seva situació. I jo els vull recordar –perquè sembla que vostès tenen una memòria molt fràgil, senyor Maragall, senyor Carod-Rovira, senyor Ribó– que és la llei que vostès van aprovar, la Llei 4/2000 –i no la que va aprovar el Partit Popular– la que va establir els requisits per aconseguir la regularització. Els ho recordo: acreditació d'estada a Espanya abans de l'1 de juny del 99, i haver

tingut en els darrers tres anys un permís de residència o haver-lo demanat abans del 31 de març del 2000.

És la seva Llei, i en aquests punts, senyores i senyors diputats, el Grup Popular, el Partit Popular no va modificar ni en una coma aquesta redacció. Per tant, és la seva Llei, la 4/2000, la que deixava fora del procés de regularització milers de persones immigrades, i ha estat precisament la nova Llei d'estrangeria, impulsada pel Partit Popular, la que, amb el suport de Convergència i Unió i Coalició Canària, suprimint, també, els requisits que establia l'antiga Llei, permetrà que la gran majoria d'aquests immigrants puguin ser regularitzats.

Sobre aquesta qüestió, senyores i senyors diputats, s'ha fet –i és veritat– un cert alarmisme. S'ha mentit o, com a mínim, s'han dit veritats a mitges. Des de l'aprovació de la reforma de la Llei d'estrangeria per part d'una amplíssima majoria del Congrés i el Senat, hem sentit declaracions de diferents responsables polítics, o millor dit de diferents irresponsables polítics, dient que el PP ha retallat i ha tret drets als estrangers, a tots els estrangers –això ho diuen vostès. I, senyores i senyors diputats, l'actual Llei, l'actual redactat de la Llei d'estrangeria equipara l'exercici dels drets de reunió, de manifestació, d'associació, de sindicació i de vaga amb les mateixes condicions que els espanyols i els estrangers obtenen el seu permís de residència. Per tant i al marge de la demagògia, sembla que els portaveus dels grups d'Iniciativa per Catalunya - Verds, d'Esquerra Republicana i del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, argumenten que aquesta Llei és inconstitucional perquè introdueix, a l'estranger, el condicionant de trobar-se de manera legal al nostre país per poder exercir els seus drets.

En aquest sentit, l'article 13 de la Constitució estableix que els estrangers, i crec que és important recordar aquest article, gaudiran a Espanya de les mateixes llibertats públiques que garanteix el títol present en els termes que estableixin els tractats i la llei; això ho diu la Constitució. Per tant, la Llei 8/2000 reconeix els mateixos drets que els espanyols als estrangers que es troben en territori espanyol encara que, d'acord amb la mateixa Constitució, condicionant l'exercici d'aquests drets a la regulació que s'estableixi per llei, per la llei contra què ara vostès volen recórrer.

En aquest punt crec que és del tot important recordar per uns minuts la doctrina del Tribunal Constitucional. S'ha parlat molt de recurs, però s'ha parlat molt poc de la doctrina del Tribunal Constitucional, que fa una distinció claríssima entre tres tipus de drets diferents. Per una banda, el Tribunal Constitucional estableix reiteradament que la Constitució espanyola garanteix els drets i el contingut dels drets que pertanyen a la persona com a tal i no pas com a ciutadà d'un determinat Estat. Per això la Constitució salvaguarda els drets que són inherents per garantir la dignitat humana de les persones; drets com ara el dret a la vida i a la integritat física i moral, a la intimitat, a la llibertat ideològica, a la tutela judicial efectiva i a la llibertat individual. Tots ells drets garantits per la Llei 8/2000.

Un segon grup de drets són els que en cap cas corresponen als estrangers, a no ser que, per reciprocitat,

puguin establir-se per tractat, per al sufragi actiu i passiu en les eleccions municipals. El tercer grup de drets són aquells els quals el mateix article 13 de la Constitució permet condicionar per llei el seu exercici, i és el mateix Dictamen del Consell Consultiu –i no pas els vots particulars– el que reconeix... i hauria estat bé que s'haguessin mirat amb més intensitat aquest Dictamen, perquè estableix aquest Dictamen, com deia, a la plana número 9, que els drets de reunió, d'associació, de sindicació i de vaga, han estat exclosos expressament per la reiterada jurisprudència del Tribunal Constitucional des de l'any 1984.

El Tribunal Constitucional en totes i cadascuna de les sentències que sobre aquesta qüestió ha dictat des de l'any 1984 determina que l'existència d'una legislació que exigeix el requisit administratiu de l'autorització de la residència per a reconèixer a un estranger la capacitat d'atorgar i de celebrar de forma vàlida un acte jurídic no s'oposa en cap cas a la Constitució. Així, doncs, la desigualtat resultant en relació amb els espanyols no és en cap cas inconstitucional perquè senzillament, en aquesta matèria, la Constitució no exigeix que hagi d'haver-hi igualtat de tracte.

Senyores i senyors diputats, la Llei orgànica 8/2000 sobre els drets i les llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social va néixer amb un objectiu, amb l'objectiu que els estrangers que vulguin treballar en el nostre país ho facin amb totes les garanties i tots els drets que els corresponen com a treballadors d'igual manera que als espanyols. Aquesta Llei que ara vostès s'han encapritxat a portar al Constitucional, ha aconseguit una fita molt important... (*Remor de veus.*) Aquesta Llei, com deia, ha aconseguit una fita importantíssima: que tots els estrangers residents a Espanya tinguin els mateixos drets, sense excepció, que els ciutadans europeus.

Amb aquesta Llei es vol acabar amb una pràctica molt estesa com és el fet que els estrangers portin a terme activitats laborals clandestines sense els drets i les obligacions que els corresponen com a treballadors.

Mirin, el Grup Popular creu fermament en la constitucionalitat, però també en la utilitat i en la bondat d'aquesta Llei. (*Persisteix la remor de veus.*) No cal haver passat de primer de dret per saber que els drets polítics de configuració legal com ara el de reunió, el d'associació, el de sindicació i el de vaga no poden ser exercits per aquells que, de manera voluntària, es col·loquen al marge de la pròpia legalitat. Malgrat que el Consell Consultiu, a diferència del que s'ha dit i s'ha recordat...

El president

Prego silenci, si us plau. Esperis un segon, senyor diputat. Pot continuar.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies. Com deia, malgrat que, a diferència del que s'ha dit, el Consell Consultiu, en el Consell Consultiu no existeix unanimitat pel que fa a la presumpta inconstitucionalitat de la Llei 8/2000. El que sí que és cert és que els consellers que consideren que la Llei

vulnera la Constitució reconeixen també en el seu Dictamen que totes i cadascuna de les sentències del Tribunal Constitucional avalen els continguts de la Llei aprovada el 22 de setembre. Per tant, el resum que podríem fer del Dictamen del Consell Consultiu, en el qual s'han basat els seus grups per presentar aquesta proposta de resolució ve a dir: «Nosaltres creiem que la Llei vulnera la Constitució, però el Tribunal Constitucional sempre» –i ho reitero, sempre– «s'ha pronunciat en sentit contrari al que nosaltres estem dient.»

El Consell Consultiu, també, s'ha basat en l'article 2 del Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i les llibertats públiques, signat a Roma el 1950, per justificar el seu Dictamen d'inconstitucionalitat. Aquest article diu que «els estats que han signat el pacte es comprometen a respectar i garantir a tots els individus que estiguin en el seu territori i es trobin subjectes a la seva jurisdicció els drets reconeguts en el present pacte». Malgrat aquest article, el Dictamen del Consell Consultiu ha passat de puntetes sobre l'article 11.2, d'aquest mateix Conveni, que legitima la Llei 8/2000 en facultar els estats a establir per llei restriccions legals en l'exercici d'aquests drets.

Mirin, les argumentacions que s'han fet des dels grups que han presentat aquesta Proposta de resolució parteixen d'una voluntat romàntica, certament respectable, però jurídicament i políticament equivocada, de viure en un món sense fronteres i universal.

S'ha dit que aquesta és una llei discriminatòria i que, fins i tot, vulnera els drets humans. Senyores i senyors diputats, la Llei 8/2000 seria discriminatòria si obeís criteris que perjudiquessin els estrangers per raó del seu país d'origen, per la seva raça, per la seva ètnia, pel seu color, per la seva ascendència o per la seva religió. La Llei 8/2000 només diu que «aquells estrangers que no reuneixen els requisits legals que s'exigeix legítimament per entrar i romandre en territori espanyol tindran restringit temporalment l'exercici d'aquests drets», i res més, només diu això, aquesta Llei. Per tant, la Llei 8/2000 ni retalla ni limita cap dret, sinó que el que fa és regular-los, d'acord amb l'article 13 de la Constitució espanyola i els convenis europeus de protecció dels drets humans.

Nosaltres, senyor president, votarem en contra d'aquesta Proposta de resolució amb el convenciment que es tracta d'un vot a favor de l'equiparació de drets, i a favor, també, del foment d'una immigració de caràcter legal que pugui ser acollida sense problemes per la nostra societat.

M'agradaria, en tot cas, acabar recordant uns articles, senyores i senyors diputats, de la Llei d'estrangeria. «Cal diferenciar amb absoluta claredat les situacions de legalitat de les d'il·legalitat», preàmbul de la Llei. Article 7 de la Llei: «Els estrangers podran exercitar el dret de reunió sempre que es trobin legalment en territori espanyol», els que no es trobin de manera legal no podran exercir aquest dret. Article 8: «Els estrangers que es trobin legalment a Espanya podran exercir el dret d'associació», i els que no es trobin legalment a Espanya no ho podran fer. Article 10: «Es reconeix als estrangers que es trobin legalment a Espanya el dret a

afiliar-se lliurement al sindicat i el dret de vaga», per tant, els que no es trobin legalment a Espanya no podran exercir aquests drets. I aquesta és la regulació que tots vostès consideren inconstitucional: el fet de condicionar els drets de reunió, d'associació, d'afiliació sindical i de vaga, a l'entrada legal al nostre país.

Senyores i senyors diputats, els articles que acabo d'esmentar corresponen a la Llei orgànica sobre les drets i les llibertats dels estrangers a Espanya, aprovada pel Govern socialista l'any 1985. Una Llei –la del 85– amb quinze anys de vigència que mai –ho reitero: mai– va ser ni qüestionada pel seu Partit, senyor Maragall, ni tan sols plantejada la necessitat de la seva reforma per part dels socialistes, ni des del Govern ni des de l'oposició, ni el Partit Socialista Obrer Espanyol ni tampoc el PSC. Per tant, senyor Maragall, què ha canviat en relació amb la regulació d'aquests drets, des de l'any 1985, perquè vostès plantegin ara el recurs d'inconstitucionalitat per aquests articles, absolutament coincidents amb el que vostès van fer quan governaven? Quines són, senyor Maragall, les raons d'oportunisme polítics, i no pas d'oportunitat, que els han portat fins aquí?

Mirin, no els demano –no els demano– ni els puc demanar que actuïn amb responsabilitat, perquè alguns de vostès –alguns de vostès– han donat sobrades mostres que no són capaços... Només els prego, senyors i senyores diputats, que dins del caos que vostès com a partit tenen, amb relació al tractament de les polítiques anomenades d'estat o de país, actuïn avui amb una certa coherència i votin en contra de la interposició del recurs per part del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies. *(Remor de veus.)*

El president

Prego silenci, si us plau. Té la paraula pel Grup de Convergència i Unió, l'illustre senyor Domènec Sesmiló.

El Sr. Sesmiló i Rius

Moltes gràcies. Amb el permís del molt honorable senyor president em dispenso a posicionar el nostre Grup de Convergència i Unió sobre la pretensió, dels tres grups que han presentat, perquè el Parlament de Catalunya interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica, coneguda com a Llei d'estrangeria. És una intervenció que porto preparada, però voldria fer abans –si vostès m'ho permeten– un parell de matisacions o de puntualitzacions, o com es vulgui dir.

En primer lloc, he escoltat dues vegades una expressió, dita amb tota la millor voluntat del món i amb una intencionalitat que comparteixo –que comparteixo– i avalo, parlant i maldant de les màfies i de la gent que tracta de la manera com tracta els immigrants: «Parlar del comerç de carn humana.» La veritat és que aquesta expressió, dita així, un parell de cops, m'ha colpit, m'ha fet sentir incòmode, i –hi insisteixo– encara que comparteixo al cent per cent la intencionalitat amb què s'ha dit, sí que l'expressió és dura. Els immigrants són, per damunt de tot, persones humanes i, amb tota modestia, amb cap altre dret que el fet de ser un més de

tots vostès, sí que proposo que desterrem del nostre llenguatge aquesta expressió quan ens hi referim, encara que sigui a les víctimes de les màfies.

La segona cosa que volia dir és que esperava, el nostre Grup, amb expectació, el discurs del senyor Maragall, pel que podria –i dic: «podria»– semblar de contradictori amb el que es fa ara en altes esferes del socialisme, a nivell d'Estat, no? He de dir, senyor Maragall, que trobem que ha fet un bon discurs, coincidim molt–molt– en els principis, no tant, ja, en l'actitud política que se'n deriva. Si vostè m'ho permet, nosaltres estariem més d'acord amb l'actitud que, segurament, sota els mateixos principis es deriva de la del seu secretari general del Partit, el senyor Montilla, amb el qual ens identifiquem en unes declaracions, que jo tinc aquí, i que, realment, l'actitud pública que se'n deriva –hi insisteixo– la trobem més adequada, perquè coincideix molt més amb l'actitud del nostre Grup davant de la interposició o no d'un recurs d'inconstitucionalitat.

La qüestió que avui ens ocupa és d'aquelles típiques que es poden abordar amb raonaments jurídics i amb raonaments polítics. El nostre Grup vol fonamentar el seu posicionament en els raonaments polítics –al cap i a la fi el Parlament és una cambra política, essencialment–, sense oblidar els primers. Sobre aquests, sobre els jurídics, hem de dir primer de tot que el Dictamen del Consell Consultiu és favorable a la presentació del recurs d'inconstitucionalitat, és d'honestedat política dir-ho des d'aquesta tribuna sense embuts.

També cal recordar que la nostra Llei, sàviament, dona a aquests dictàmens el caràcter de preceptius i de no vinculants. Aquest fet ha propiciat diferents pronunciaments d'aquest Parlament, tots ells legítims, preservant la seva sobirania i la seva independència de criteri.

També és cert, que al llarg de la tramitació d'aquesta Llei a les Corts Generals –que no sé si cal recordar que estem davant d'una llei d'abast estatal–, tant el Consell d'Estat com el Consell General del Poder Judicial l'han trobada conforme a la Constitució. Interessa destacar, al nostre Grup, l'argumentació del Dictamen del Consell d'Estat, que es troba en l'apartat 7, de la pàgina 14, i que diu: «Los artículos 7, 8 y 11 del Proyecto restringen a los extranjeros que no se encuentran legalmente en España los derechos de reunión, manifestación, asociación y huelga, y parece lógico que así sea, puesto que tales derechos positivos de libertad bajo la Ley no pueden corresponder ni ejercerse por quien se coloca al margen de la propia legalidad. Tal es el criterio que se desprende del artículo segundo de la Convención europea de derechos humanos, que ha de servir para interpretar el alcance de los correspondientes preceptos constitucionales españoles; artículo 10.2 de la Constitución española.»

He dit clarament en quins termes es pronuncia el nostre Consell Consultiu, però també vull assenyalar que hi ha vots particulars que coincideixen, en l'essencial, amb les posicions del Consell General del Poder Judicial i amb les del Consell d'Estat, tal com he llegit literalment. N'hi ha alguns..., que hi ha quatre membres del

Consell Consultiu que consideren que el Dictamen, al cap i a la fi, és el que compte, i tres que no, i en alguns altres apartats en són dos. Doncs bé, malgrat que, el redactat dels articles 7, 8 i 11, l'haguéssim volgut de tal manera que a tenor del Dictamen que ens és perceptiu no hagués tingut ni la menor ombra d'inconstitucionalitat, creiem sincerament que el seu redactat actual és constitucional, i que des del punt de vista jurídic no ens hem de pronunciar a favor dels que pretenen que el Parlament de Catalunya interposi recurs.

Però també, la nostra negativa al recurs ho és per raons polítiques, perquè aquesta Llei, senyores i senyors diputats, és una Llei consensuada. D'acord, que l'hauríem volgut millor, d'acord que els tres polèmics articles estarien, al nostre modest criteri, millor redactats si haguessin reconegut als immigrants –per entendre'ns, «sense papers»– els drets de reunió, manifestació, associació i vaga –drets que, dit de passada, estan exercint inevitablement–, però, malgrat que les nostres esmenes les vàrem mantenir i les vàrem perdre al Congrés i al Senat, això no vol dir necessàriament que els referits articles siguin inconstitucionals o que la Llei no hagi estat consensuada.

Cinquanta-dos dels seixanta-set articles de la Llei varen ser votats favorablement a les Corts Generals pels tres grups majoritaris d'aquesta cambra i, també, majoritaris allà: el Popular, el Socialista i el de Convergència i Unió. Cinquanta-dos dels seixanta-set, després d'haver-ne modificat més de la meitat, mitjançant esmenes i transaccions, i això en un Parlament on el Govern té majoria absoluta. No es pot dir, doncs, que no és una Llei pactada, com no s'entesti a dir-ho aquell que no entén cap altre consens que aquell en què la majoria absoluta faci les lleis com les vol la minoria, és a dir, a gust de l'oposició, que de tot hi ha en aquests mons de la política.

És una llàstima que el Partit Popular no acceptés les nostres esmenes i les dels altres grups coincidents, a la tramitació. Però si és ben legítim lamentar-se d'aquest fet, no ho és menys de reconèixer, honestament, que es tracta d'una llei àmpliament pactada. I insisteixo en aquest pacte, en aquest aspecte del pacte, perquè és l'argument que m'agradaria que fos el més sòlid per intentar convèncer-los de no presentar el recurs d'inconstitucionalitat. Nosaltres sempre hem estat al costat del Govern –d'aquell que hagi estat en el Govern– i dels partits d'oposició per a cercar un gran pacte d'Estat sobre immigració, i més concretament, encara, per un, com més ampli millor, pacte nacional a Catalunya. Ho vàrem demostrar tots plegats –tots, sense excepció– en la sessió passada, votant una moció unitària en aquest mateix hemicicle –el nostre portaveu en aquella ocasió va ser el meu company, el senyor Hinojosa. Ho demostren també el senyor Rodríguez Zapatero i el PSOE a nivell estatal amb la seva actitud pactista, i ho demostra, també, la receptivitat del Govern Popular, i jo, llavors, en nom del nostre Grup els pregunto: Per què no visualitzem aquí i avui aquesta voluntat a Catalunya? Què hi guanyarem si prospera la interposició del recurs? Què hi guanyaran –i això és el més important– els immigrants, tot esperant una sentència, possiblement

d'aquí a dos o tres anys, mentre creix l'angoixa de la inseguretats jurídica? O potser –i sense que ningú absolutament ho vulgui– hi guanyaran algunes màfies i alguns explotadors?

Senyores diputades i senyors diputats, un dels reptes que tenim tots plegats és que el venturós fenomen de la immigració, la gran riquesa del mestissatge que podem i volem fer créixer, no sigui percebut per la nostra societat com la concreció d'un binomi fals i perillós: immigració igual a marginació. I per combatre aquest anatema no n'hi ha prou amb lleis, tot i que aquestes són necessàries, sinó que calen, sobretot, actituds que situïn com a valor suprem la insubornable dignitat de la persona humana que, necessàriament, ha de formar part d'una comunitat que ha de veure assegurada i enfortida la seva identitat nacional. Drets individuals de les persones, drets col·lectius de les societats que impliquen deures per a aquestes persones.

Pensem-ho tots en exercir avui i ara el nostre dret, però sobretot, en aquesta ocasió, el nostre deure al vot. No deixem en mans del Tribunal Constitucional –la resolució del qual serà inevitablement dilatada en el temps– les nostres responsabilitats, que exigeixen solucions urgents i ara. No fem de les persones immigrades –estem convençuts des de Convergència i Unió que ningú dels aquí presents ho vol– carn de canó de les nostres legítimes batalles polítiques. Nosaltres, encara que els asseguro que no caldria, ens comprometem solemnement des d'aquesta tribuna de la sobirania nacional a no fer-ho mai.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Aquesta presidència concedeix la possibilitat que cada grup tingui un segon torn de cinc minuts. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) El Grup d'Iniciativa per Catalunya en fa ús, i, per tant, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Sesnilo, quan en aquesta cambra es va votar recórrer contra la Llei de la LOAPA, que havia estat pactada per dos grans grups parlamentaris de l'Estat espanyol amb una majoria amb escreix, què hi guanyàvem, senyor Sesnilo? Era un caprici? Era romanticisme? Era voler «incordiar»? Teníem raó? Serveix d'alguna cosa el Tribunal Constitucional per decidir sobre determinats aspectes d'una llei? Senyor Sesnilo, sap què van argumentar vostès a les Corts Generals respecte a aquests tres articles contra els quals volem recórrer? Que eren de dubtosa constitucionalitat. Això ho va argumentar el ponent de Convergència i Unió. Senyor Sesnilo, la seva argumentació és absolutament demagògica pel que fa al tràmit parlamentari. És demagògic defensar avui aquí el contrari, radicalment el contrari del que va defensar el seu ponent a les Corts Generals. No trobo un altre qualificatiu.

Nosaltres no volem confusió en aquest debat, i és confondre el debat introduir els tancaments, les regularitzacions, totes les problemàtiques de les immigracions per tapar els articles que afecten els drets fonamentals

contra els quals volem recórrer. Senyor Sirera, és confondre el debat. Ni el Consell Consultiu ni els grups que hem defensat el recurs hem entrat en temàtiques que vostè –perdoni que li ho digui així, perquè és tàctica parlamentari molt antiga– portava per escrit i, per tant, no anava a escoltar el que s'anava a dir en la defensa de la interposició del recurs.

El procés de regularització –que no és tant l'objecte del recurs–, són vostès que l'han embolicat. No hi ha hagut cap observador públic que no hagi qualificat aquest procés de regularització actual, especialment el de Barcelona, com un nyap, jugant amb drets de les persones també. I, quan en aquesta cambra –ho torno a dir– Dolors Comas deia que es fes un procés de regularització nou i ho votaven en contra, Julia García Valdecasas proposava que aquells que a partir del 23 de gener ho poguessin demostrar i tinguessin l'exempció de visat poguessin entrar en un procés que no en diuen «de regularització» però que és exactament de revisió sobre aquests papers.

Som el segon país de la Unió Europea en sense papers. El primer és França; però, evidentment, a França tenen més d'un 12% de població immigrada, i no estan a l'1,5% que hi ha avui a l'Estat espanyol. Per tant, és una desproporció enorme; falla el procés de regularització, que no era l'objecte del recurs.

L'objecte del recurs era la retallada d'uns drets que queda avalada pel que diu el Consell Consultiu sobre aquests drets, no com un caprici. I no tinc temps, senyor Sirera, de llegir-li la Sentència del Constitucional del 87, la del 91, la del 95 i la del 88, quan diuen exactament que no es pot tractar d'aquesta forma discriminatòria.

Es diu en concret, per exemple, que col·locar un estranger en una posició enfront l'ordenament penal i administratiu sancionador diferent dels espanyols, si se'l sanciona amb l'expulsió, és oblidar que la nacionalitat no té relació amb el compliment del Codi penal; són normes territorials, que per això s'apliquen amb independència de la nacionalitat del que les infringeix. Això ho diu el Constitucional reiteradíssimament. I no tinc temps d'explicar-li, per exemple, una cosa de primer any de la facultat de Dret, que és *non bis in idem*: que no es pot sancionar dues vegades el mateix fet; és elemental, i això és en el que s'incorre en aquesta Llei actual.

Senyores i senyors diputats..., i especialment torno als bancs de Convergència i Unió, perquè saben perfectament que són els únics que avui poden inclinar la balança cap al fet que el Parlament de Catalunya faci allò que encara ningú ha fet a l'Estat espanyol, desmentint qualsevol opinió –que el nostre Grup Parlamentari ni ha citat les persones que han fotut els peus a la galleda irresponsablement sobre aquest tema–, fent pedagogia, contribuint a la serenitat democràtica, com ha fet sempre Convergència i Unió des de la seva fundació, anem a l'àrbitre, no s'invalida cap altra matèria d'aquesta enorme temàtica de la immigració, anem a l'àrbitre amb els arguments que vostès varen fer servir a les Corts Generals, i que sigui aquella institució en la qual tots confiem que decideixi.

Potser serà romàntic el Tribunal Constitucional, potser serà capritxós; però jo no entenc com al PP li fa por que el Tribunal Constitucional pugui analitzar aquests articles.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Ho apuntàvem abans i ho reitem ara: aquesta és, per nosaltres, tal com està feta, una llei inaplicable; una llei inaplicable perquè, justament, aquells articles que avui són objecte de recurs són precisament aquells articles que no es poden arribar a aplicar en tota la seva intensitat. Si no, com s'explica que no hi hagi hagut, en l'aplicació d'aquests articles, cap intervenció directa per part de les forces de seguretat de l'Estat en alguns conflictes originats a partir de la immigració o en tancades en esglésies? No es pot aplicar, perquè seria una entrada a sac percebuda com una veritable salvatjada pel conjunt de la societat.

Tampoc pel que fa referència a l'expulsió fulminant que se suposa que faculta la Llei: com poden fer fora de l'Estat milers de persones si abans no hi ha hagut una política prèvia d'immigració que hagi permès tancar acords o convenis amb aquells estats que són la font fonamental d'immigració cap al nostre país, excepte, molt darrerament, l'acord tancat amb el Marroc o l'acord tancat amb l'Equador? Posar unes desenes d'immigrants de qualsevol manera a dalt d'un avió i enviar-los cap a l'Equador no soluciona absolutament res.

No és, doncs, una llei aplicable. Però, encara pitjor que una llei dolenta, són pitjors les polítiques d'immigració que s'apliquen a partir d'aquesta Llei o com a conseqüència d'aquesta Llei. Si avui hi ha immigrants il·legals és en bona part perquè abans no s'han posat els instruments perquè la gent que ve de fora pugui venir en condicions plenes de legalitat i pugui venir al Primer Món no a viure en la marginalitat, sinó que puguem assegurar a la gent que vingui i quanta gent pugui venir unes condicions de vida dignes. Per tant, una política, sí, de drets i deures, però també de benestar material, de qualitat de vida, d'estabilitat laboral. I, si no podem assumir-ho per a molta gent, diguem-ho clar, per a quanta gent podem assumir-ho.

I això ho ha de poder decidir el poble de Catalunya, això ho ha de poder decidir el Govern de Catalunya; amb acord amb l'Estat, d'acord. Però una comunitat nacional fràgil històricament com la nostra necessita gestionar millor els instruments polítics que ja té i reclamar-ne més, perquè tampoc no caiguem en aquella situació d'entendre que tothom que vulgui pot venir a Catalunya. No estem, lamentablement, en condicions d'assumir, de fer recaure sobre les nostres espatlles la solució de tothom arreu del món que vulgui venir a treballar a Catalunya. I ho hem de dir, perquè és el millor que podem fer. Ara, la gent que acordem que pot venir, aquesta gent no pot viure a casa nostra en unes condicions d'indignitat.

I això vol dir, per exemple, que els que tenen competències, que és el Govern de l'Estat i és el Govern de Catalunya, competències en matèria d'inspecció de treball, que les apliquin, que les duguin a terme, que analitzin, que ens diguin quanta gent hi ha en aquests moments treballant en situació il·legal a Catalunya, quanta gent sense papers està treballant avui a Catalunya, quin coneixement té el Govern de Catalunya i quin coneixement té el Govern de l'Estat de la gent que es troba en situació il·legal i, per tant, en vergonyosa situació de sobreexplotació a Catalunya. I això s'ha de saber, tinguin aquests empresaris cognom català o parlin el que els doni la gana, perquè estan en flagrant il·legalitat. I això, com a país, a nosaltres tampoc no ens convé. Necessitem polítiques pròpies d'immigració, que entre altres coses vol dir que no ens podem permetre la frivolitat d'alimentar guetos urbanístics, guetos socials ni guetos educatius, perquè això torpedinaria la nostra convivència civil.

S'ha parlat de pacte social. Fa falta un pacte social, un pacte nacional per a la immigració a Catalunya. Per això, de la mateixa manera que ens felicitem per l'inici de les rondes anunciades pel president de la Generalitat per parlar sobre aquest tema, deplorem que, en un debat d'aquesta alçada i de tanta importància per al futur del nostre país i per al present, el president de la Generalitat sigui absent d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, que quedi clar que el nostre Grup no és partidari ni de la politització ni de l'electoralització del tema, ni de la judicialització. Però que quedi clar també que nosaltres som conscients que en aquest cas el recurs és obligat, i és obligat perquè el Consell Consultiu –que per alguna cosa l'hem creat– ens diu que hi han indicis seriosos d'inconstitucionalitat en la negació dels drets de reunió, associació, manifestació i vaga.

Per tant, no..., en fi, no ens voldríem nosaltres trobar en la situació, d'aquí a un temps, d'haver de veure com el Tribunal Constitucional tira enrere una llei que, per tant –crec jo–, difícilment pot afegir..., a la millora de la situació, a la millora de les relacions entre immigrants i residents i a la millora de la regulació de les seves relacions, eh? Siguem seriosos: aquí hi ha un dictamen a respectar del Consell Consultiu. Ja sabem que els dictàmens són dictàmens i no són lleis, i, per tant, nosaltres podíem no fer cas del Dictamen, però no ens semblen prou sòlides les raons que vostès addueixen. Les raons d'oportunitat política a nosaltres ens fan pensar que, justament, que el Parlament de Catalunya avui faci ús del seu dret d'interposar..., pot ajudar que hi hagi, en el curs del pacte..., en fi, en el curs de les negociacions que s'han obert a Madrid, que hi hagi la pressió moral necessària perquè aquells que han de rectificar rectifiquin. I no diem com han de rectificar.

Ara mateix li consultava –si ell m'ho permet– al conseller de Justícia, el senyor Guàrdia, de qui respecto moltíssim el criteri, si és renunciable o no un recurs. Jo crec que un recurs és renunciable en el curs de la seva tramitació, si evidentment hi ha les modificacions que permeten de pensar que les causes que el van obligar a presentar han desaparegut, o bé també –que això pot succeir– en el cas que, per una via distinta, per una via diferent, hi hagi una regulació del tema que permeti, justament, evitar els efectes negatius d'aquella regulació.

Em congratulo de la presència avui aquí..., ara aquí –no avui: ara aquí– del president de la Generalitat, perquè, senyor president, trobo difícil que vostè convidi a un diàleg social sense estar present en el diàleg parlamentari. (*Veus de «Molt bé!»*) Perdó, perdó...

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Maragall i Mira

...i vull explicar-me –i vull explicar-me.

Jo crec que és cert que hem d'anar a un diàleg social i que hem d'anar a un diàleg obert, i que aquest tema no és un tema que es resoldrà per via de llei, sinó per via de la creació d'una cultura, per part de la societat, diferent de la que tenim i millor que la tenim, i, per descomptat, per la via d'uns serveis de seguretat, de control de la immigració i de rigor en els temes del que jo anomeno «la demanda d'immigració». Hi ha de ser, aquest rigor hi ha de ser. I el rigor al carrer també. I no hi és, senyor president, no hi és en aquest moment. No hi és en els carrers d'alguns dels nostres barris obrers i no hi és en els carrers d'algunes de les nostres barriades centrals, velles, sigui a Valls, sigui a Vic, sigui a Barcelona.

Però, dit això, jo crec que és evident que allà on el diàleg ha de començar és al Parlament. I ara s'han vulnerat dos principis, dos bases prèvies de l'existència d'un diàleg positiu, fructífer, per part del Govern de l'Estat espanyol, en haver desregulat, en haver fet desaparèixer uns drets que el senyor Sirera diu que l'article 13 permet que per llei es facin desaparèixer, però, clar, l'article 13 no diu res; diu, senzillament, que es regularan per llei aquests drets. I, per tant, el que ha fet el PP de treure aquests drets, de no fer aparèixer aquests drets, senzillament no és un compliment de l'article 13, no és contrari a l'article 13, però tampoc és un desenrotllament positiu i suficient de l'article 13. Nosaltres creiem que s'han de regular.

I aquí a Catalunya l'incompliment que s'ha produït és que des del món polític –no des del món social: des del món polític– s'han emès uns missatges que són contraris a la creació d'un clima en el qual sigui clar que no hi han sospites mútues respecte de quines són les finalitats que cadascuna de les forces polítiques democràtiques d'aquest país persegueix en aquest tema. I, per tant, s'aixeca un altre cop la sospita que hi han finalitats electorals. I si n'hi han, si aquesta sospita hi és, difícilment ens entendrem. I si no ens entenem en aquest tema, com en d'altres de cabdals, no hi haurà solució.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Molt breument, perquè crec que en la nostra intervenció ha quedat clarament definida quina és la postura del nostre Grup Parlamentari amb relació a la necessitat de votar que no al recurs d'inconstitucionalitat de la Llei d'estrangeria.

Com he dit en la meva intervenció, senyores i senyors diputats, la Llei 8/2000 el que fa únicament és que aquells estrangers que no reuneixen, com s'ha dit, els requisits legals que s'exigeixen legítimament per entrar i romandre al territori espanyol, doncs, tindran restringits provisionalment aquests drets, senyor Maragall, com diu molt bé l'article 13. I jo li recomano que, l'article 13 de la Constitució, vostè se'l torni a mirar, se'l torni a llegir, i veurà com, clarament, diu exactament el que diem nosaltres; que no és només que ho diguem nosaltres, senyor Maragall, sinó que... Miri, vostè no pensi que és allò de: «I vostès més», no?, però és que aquest article 13 és el que el seu Govern va argüir per limitar i condicionar els drets dels immigrants, el dret de vaga, de reunió i d'associació, quan van aprovar la Llei del 85. I, per tant, escolti, potser jo no sóc molt original, però no m'invento els arguments, sinó que agafo precisament els que vostès, quan governaven, van utilitzar.

Vostè diu que no vol ni polititzar ni judicialitzar aquesta qüestió i, en canvi, ve aquí a dir que el recurs és obligat perquè hi ha un dictamen del Consell Consultiu. Miri, nosaltres els donem tota la credibilitat del món, als dictàmens del Consell Consultiu, però també és bo mirar la lletra petita del Dictamen, mirar la plana 9, que diu clarament –i li'n faig memòria, per si vostè no ha tingut l'oportunitat de mirar-se tot el Dictamen– que ells pensen que aquesta Llei vulnera la Constitució, però a la mateixa vegada el Dictamen del Consell Consultiu fa un reguitzell de sentències del Tribunal Constitucional que diuen exactament el contrari i que donen, diguem-ne, la raó al plantejament legal que ha fet el Govern del Partit Popular pel que fa a la Llei 8/2000.

En tot cas, fóra bo, senyor Maragall, que vostès..., jo trobo que és normal que vostès hagin arribat a aquest carreró sense sortida d'anunciar que presentarien un recurs, anunciar a la vegada un pacte d'Estat per la immigració i venir aquí a no se sap què fer, no? A mi m'agradaria saber, senyor Maragall... (*remor de veus*), a mi m'agradaria, senyor Maragall, que en algun moment nosaltres poguéssim saber qui és l'interlocutor del..., ja no dic del Partit Socialista Obrer Espanyol, sinó del Partit Socialista de Catalunya. Ahir mateix el senyor Montilla deia que no era partidari de presentar un recurs d'inconstitucionalitat (*persisteix la remor de veus*), i avui, senyor Maragall, vostè diu el contrari.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres mantindrem el sentit del nostre vot. També els demano, als seus diputats i a les seves diputades, a aquells que creuen que la legislació que va fer el seu

Govern l'any 85 era adequada..., i que, per tant, senyores i senyors diputats, aprofitant aquest vot secret que vostès han demanat, els demano també que hi votin favorablement.

I per acabar, senyor Ribó, potser vostè no va anar a classe tampoc aquell dia de primer de Dret en què explicaven que el *non bis in idem* no és que no es pugui sancionar, sinó que no es pot jutjar dos cops per la mateixa cosa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Domènec Sesnilo.

El Sr. Sesnilo i Rius

Sí, senyor president, moltes gràcies. No, simplement per manifestar que el nostre posicionament, el que he fet, ha estat en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; per tant, no personal, no és un posicionament personal, sinó el del Grup, que assumeixo al cent per cent, lògicament, però que, com que em creia emparat en el Reglament que seria l'última intervenció, estava estructurat d'aquesta manera.

LLavors, un cop més, el senyor Ribó –i voldria que constés en el *Diari de Sessions*– ha abusat de la benevolència de la presidència per aprofitar per dir algun exabrupte (*remor de veus*), que agrairia que retirés, com no sigui que es transformi en un expert a qualificar què és demagogia i què no ho és. D'inquisidors, n'hem tingut prou, ja, en aquesta vida. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies per la seva observació, senyor diputat. Si em permet i es llegeixen atentament l'article 142, que és pel qual es regeix aquest debat, i que n'he fet esment al començament de tot –i espero que tots els senyors diputats hi hagin estat atents, a aquest esment–..., a l'apartat 3, sobretot a l'última frase, diu: «El president del Parlament podrà concedir-los un segon torn de cinc minuts.» I el senyor president ha cregut convenient (*remor de veus*)... Vostès em dispensaran, però el president és un servidor, eh? I, per tant, jo he cregut... Senyor diputat, prego que es posi com correspon. (*Adreçant-se al Sr. Curto i Casadó, que gestricula.*) Prego que es posi com correspon.

Aquesta presidència, en l'exercici de les seves funcions, que és d'organitzar el debat al més bé possible i al més ben aprofundidament possible, ha fet allò que el Reglament li atribueix segons ell entén i, per tant, ha concedit un segon torn per poder debatre amb més profunditat això. I prego als senyors diputats que ajudin aquesta Presidència que cada dia ho faci una mica millor. Moltes gràcies.

Per tal de clarificar la votació sobre si el Parlament ha d'interposar recurs d'inconstitucionalitat, i atès que hi

han hagut dos grups que han demanat que es faci per urna i amb vot secret, i s'ha afegit a la petició un tercer grup, els diputats que estiguin a favor d'interposar recurs a l'esmentada Llei hauran d'escriure «sí» a la papereta, i els diputats que no estiguin a favor d'interposar-hi recurs hauran d'escriure «no» a la papereta. Perquè l'acord sigui vàlid, cal la majoria absoluta de seixanta-vuit o més diputats. Les senyores diputades i els senyors diputats seran cridats per ordre alfabètic perquè dipositin els seus vots a l'urna. Un secretari de la Mesa procedirà a anomenar les senyores i els senyors diputats.

(La secretària primera i, després, el secretari segon criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

(El secretari segon crida per ordre alfabètic els membres del Consell Executiu perquè votin.)

(El secretari segon crida, un per un, els membres de la Mesa perquè votin.)

(Es procedeix a l'escrutini.)

El president

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra l'esmentada Llei ha estat rebutjat per 66 vots a favor, 68 en contra. La majoria absoluta no ha estat obtinguda.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dotze del migdia i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 30.1

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del migdia i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de mediació familiar de Catalunya. Tram. 200-00016/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text dictamen: BOPC, 155).

2. Proposició de Llei de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra, i de la Llei 17/1985, del 23 de juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, per a la lliure sindicació dels mossos d'esquadra. Tram. 202-00014/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 32).

3. Proposició de Llei de modificació de la Llei 20/1985, del 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència. Tram. 202-00063/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 62, 20).

4. Proposició de Llei d'atribució de competències en matèria d'acolliment de les persones grans. Tram. 202-00083/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 135, 26).

5. Proposició de Llei de l'Agència Catalana de Seguretat i Qualitat Alimentària. Tram. 202-00085/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 142, 20).

6. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi Penal, de despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs. Tram. 270-00017/06. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 5, 38).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra la violència domèstica. Tram. 300-00413/06. Sra. M. Dolors Nadal i Aymerich, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de peatges. Tram. 300-00416/06. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques a aplicar a les comarques del Camp (Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà i Baix Penedès). Tram. 300-00417/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació sociolaboral de les dones i les polítiques d'igualtat a Catalunya. Tram. 300-00394/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació pel procediment d'urgència.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre les discriminacions per raó de gènere en els llocs de treball. Tram. 300-00176/06. Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment la normativa de matriculació en els centres sostinguts amb fons públics. Tram. 300-00026/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments de règim especial. Tram. 300-00133/06. Sra. M. Assumpta Baig i Torras, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció i el desenvolupament del sector audiovisual a Catalunya. Tram. 300-00182/06. Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència a la gent gran. Tram. 300-00285/06. Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la salut pública. Tram. 300-00299/06. Sra. M. Ángeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les zones rurals de muntanya. Tram. 300-00324/06. Sr. Francesc Xavier Boya i Alós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat. Tram. 302-00085/06. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació (BOPC, 156).

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat i la gestió hospitalàries. Tram. 302-00086/06. Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació (BOPC, 156).

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental. Tram. 302-00087/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (BOPC, 156).

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de tensió social a les Terres de l'Ebre pel rebuig de la proposta del Pla hidrològic nacional (PHN), la política de transvasaments del Govern de l'Estat i els projectes d'implantació de l'energia eòlica i d'instal·lació d'una central tèrmica de cicle combinat a Móra la Nova (Ribera d'Ebre). Tram. 302-00088/06. Sr. Antoni Sabatè i Ibarz, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (BOPC, 156).

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ferroviària de la regió metropolitana de Barcelona. Tram. 302-00089/06. Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (BOPC, 156).

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals. Tram. 302-00090/06. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (BOPC, 156).

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'infraestructures. Tram. 302-00091/06. Sr. Carles Bonet i Revés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (BOPC, 156).

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pirineu, especialment pel que fa al turisme i el lleure. Tram. 302-00092/06. Sra. Bet Font i Montanyà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació (BOPC, 156).

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector boví. Tram. 302-00093/06. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (BOPC, 156).

27. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades avui a dos quarts de cinc.

Declaració institucional sobre el Dia Internacional de la Dona 2001 (tram. 401-00020/06)

Farem, primer, la declaració institucional sobre el Dia Internacional de la Dona 2001. Prego a la secretària primera que llegeixi aquesta declaració institucional.

La secretària primera

«El segle xx ha estat el segle de les grans reivindicacions socials, i, entre aquestes, la de lluita de les dones pels seus drets, tant en l'àmbit públic per a assolir la igualtat d'oportunitats en la vida laboral, política i social com en l'àmbit privat per a poder compartir les responsabilitats familiars a nivell d'igualtat. En aquest marc, les Nacions Unides varen acordar que el 8 de març es commemorés arreu del món el Dia Internaci-

onal de la Dona, tot recordant la violència exercida contra unes dones que defensaven els seus drets laborals i que van morir per fer-ho.

»L'eliminació de qualsevol forma de discriminació de les dones comporta la necessitat de consensos polítics i socials. La igualtat de gènere i l'eliminació de la violència contra les dones són reptes encara no assumits. La pobresa és, també, una forma de violència que les perjudica especialment. Per aquest motiu, els poders públics han de tenir cura d'evitar la progressiva feminització de la pobresa i garantir el futur de les dones grans.

»El segle XXI, que tot just ara encetem, es caracteritzarà com el segle de la informació en la societat del coneixement. S'obre, doncs, amb més força que mai el repte per la igualtat en la formació i en l'educació. Cal vetllar per tal que la dona no quedi exclosa dels mitjans que són la base del seu desenvolupament com a persona i, també, en l'àmbit de la salut i la qualitat de vida en aquest nou entorn.

»El Parlament de Catalunya assumeix el compromís i apella a totes les institucions, organismes empresarials i sindicals, entitats i societat civil en el seu conjunt a lluitar sense ambigüitats contra la violència, contra la pobresa i contra tot tipus de discriminacions que pateixen les dones arreu del món.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària.

Projecte de llei de mediació familiar de Catalunya (tram. 200-00016/06)

Passem ara al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de mediació familiar de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Justícia, senyor Josep Delfi Guàrdia. Té la paraula.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfi Guàrdia i Canela)

Molt honorable president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, em plau presentar, tot seguit, el Projecte de llei de mediació familiar de Catalunya.

Fa pocs dies vaig tenir l'oportunitat d'expressar els meus sentiments en intervenir per primer vegada en aquest Parlament, responent en forma oral unes preguntes en el marc de l'activitat parlamentària de control de l'acció del Govern. Avui intervinc per primera vegada en l'àmbit del procediment legislatiu –al qual som especialment sensibles els juristes– i vull reiterar aquelles mateixes emocions.

El Projecte de llei de mediació familiar de Catalunya desenvolupa la regulació de la mediació familiar que va

ser introduïda en el nostre ordenament jurídic pel Codi de família, amb el seu article 76 i amb la disposició final tercera. Com diu l'article primer del Projecte de llei que avui se sotmet a aprovació de la cambra, «la mediació és un mètode de resolució de conflictes per a evitar el plantejament de procediments judicials, per a posar fi als ja iniciats o per a reduir l'abast de la controvèrsia».

Amb la regulació de la mediació es pretén, doncs, en primer terme, oferir als ciutadans una institució complementària a la jurisdicció per tal de resoldre conflictes d'interessos, es tracta –com diu la doctrina clàssica– d'un equivalent jurisdiccional de naturalesa anàloga a la conciliació, a la transacció i al compromís arbitral; en segon lloc, facilitar que les parts en conflicte puguin bastir ponts que els permeti la negociació i arribar a un acord al més satisfactori possible, en aquest sentit la mediació implica una forma d'autocomposició de conflictes que eviti tant com sigui possible la seva resolució heterònoma; finalment, disminuir la tensió provocada pels conflictes plantejats, remoure els obstacles de les relacions futures i afavorir el compliment de bon grat dels acords assolits. Per tant, instrument afavoridor de la pau social, que és una de les finalitats essencials del dret i de la justícia.

La institució que ens ocupa entronca amb les fórmules pactistes que, com un corrent al llarg de la història, han informat la vida i l'activitat jurídica de Catalunya, que han vist el recurs al jutge com el darrer grau de resolució de conflictes interindividuais. Així, respon a una concepció comunitària que fa prevaler el diàleg sobre el litigi i que creu en la potencialitat de la concertació i la creativitat.

En l'elaboració d'aquest Projecte de llei el Departament de Justícia ha tingut en compte la recomanació del Consell d'Europa sobre la mediació familiar, els bons resultats obtinguts amb les experiències de la mediació familiar a diferents països del nostre entorn cultural i, en particular, la dels equips d'assessorament tècnic del Departament de Justícia en l'àmbit dels jutjats de família.

Pel que fa als principis inspiradors i informadors del Projecte, s'ha partit de les bases previstes a l'abans esmentada disposició final tercera del Codi civil i que són, resumidament: la confidencialitat, la llibertat de les parts, l'aprovació judicial, si s'escau, i una durada màxima de tot el procés de mediació.

Altres criteris inspiradors del Projecte que cal remarcar són els següents: la prioritització de l'interès superior del menor, del benestar dels fills en la resolució dels conflictes, d'acord amb la Convenció sobre els drets de la infància de les Nacions Unides; la gratuïtat de la mediació per a aquelles persones que són beneficiàries del dret a l'assistència jurídica gratuïta; tercer, la imparcialitat de la persona mediatadora, la qual ha d'ajudar les parts a assolir els acords sense imposar cap solució ni prendre partit per cap mesura concreta.

El Projecte de llei que avui presento preveu com a parts legítimes per instar la mediació les persones unides per vincle matrimonial, les persones que formen una unió estable de parella i altres persones en els supòsits

especialment previstos en l'article cinquè del Projecte. En la tramitació parlamentària s'ha ampliat la possibilitat de mediació en els conflictes de parella i, en qualsevol cas, per raó d'aliments entre parents o d'institucions tutelars.

Pel que fa a la resta del contingut d'aquest Projecte, cal remarcar que regula el Centre de Mediació Familiar de Catalunya, que es configura com una entitat sense personalitat jurídica pròpia, adscrita al Departament de Justícia, i que es crea per tal de promoure, administrar i facilitar l'accés a la mediació, estructurada com un servei públic que ha de ser prestat amb un alt nivell de qualitat. D'altra banda, el Projecte respecta de manera plena la voluntat dels ciutadans i les iniciatives privades que ja han nascut o que puguin néixer en l'àmbit de la mediació. Per aquest motiu, es regula la intervenció dels col·legis professionals afectats, que tindran unes funcions importants en els àmbits de la formació, de la capacitat i de la responsabilitat de les persones mediadores.

Acabo. La mediació familiar constitueix una institució de gran importància per ella mateixa i, al mateix temps, pot ser el primer pas per poder efectuar un desplegament més ampli de la mediació que abasti altres àmbits jurídics on es plantegen conflictes d'interessos, i també, per al desenvolupament d'altres formes d'autocomposició de litigis, mitjançant equivalents jurisdiccional. Tanmateix, la Llei que a partir d'ara regularà la mediació constitueix condició necessària, però no suficient, per obtenir les finalitats previstes, cal que la institució qualli en la societat. Si reeixim en aquest objectiu, hauré sabut, tots plegats, fer avançar la cultura del diàleg, encaminar el nostre país per una via constructiva de relacions socials en benefici de tothom.

Senyores i senyors diputats, els agraeixo les esmenes introduïdes, que milloren el text presentat pel Govern, i el consens assolit, i els demano la votació favorable del Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per presentar les seves esmenes, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si m'ho permet, senyor president, aprofitaré aquest torn per posicionar el meu Grup al voltant d'aquest Projecte de llei, i d'entrada diré que, així com el conseller es congratulava per la discussió i el debat i aprovació d'aquesta Llei i, també, la seva estrena formal en aquesta cambra, nosaltres també ens volem congratular d'entrada, i una vegada més, perquè estem davant d'un Projecte de llei que se situa en el marc del procés d'actualització del Dret civil català, que compleix, també, amb les previsions de la Llei 9/98, del Codi de família, que contemplava –com és sabut– la facultat judicial de remetre les parts en un procediment judicial a dirimir a resoldre el seu conflicte a través del recurs de la medi-

ació, i que obligava, de fet, a través d'una disposició –la final tercera, d'aquella Llei–, també, el Govern a presentar aquest Projecte de llei.

De fet, aquest és el segon intent, no?, perquè aquest és un Projecte de llei després que..., el que es va tramitar en la passada legislatura va acabar decaient.

S'ha de dir, d'entrada, que aquesta no és la Llei de mediació de Catalunya, aquesta –com el seu mateix nom indica, i pot semblar una obvietat– regula la mediació familiar, i regula la mediació familiar en l'àmbit judicial, estrictament. Hi ha altres tipus de mediació per a la resolució de conflictes, aquesta –com s'ha dit– és una institució molt complexa, amb molts avantatges i que nosaltres creiem molt important, interessant de desenvolupar en el futur, que en el nostre àmbit té una certa tradició, una certa experiència en l'àmbit de la mediació familiar, però també altres experiències, per bé que encara una mica incipients, per exemple en l'àmbit de la mediació veïnal o –una qüestió tan recent i tan apressant en aquest moment– com, per exemple, en l'àmbit de la immigració.

Els avantatges jo crec que són obvis, són constatables: la mediació promou el mutu acord a partir de la garantia d'un espai de neutralitat; incentiva l'autoresponsabilitat i la capacitat de decidir davant els conflictes per part de les parts en litigi; esmorteix en allò possible els efectes negatius del conflicte –l'angoixa, l'estrès que provoca a les persones–; evita l'aparició de nous litigis, sobretot a l'hora de dirimir amb relació a l'execució dels mateixos acords a què han arribat les parts; evita en allò possible, també –per què no?–, el trencament total de relacions entre les parts en conflicte.

Però tornant a la mediació familiar –i la mediació familiar en aquesta Llei és una mediació en l'àmbit judicial–, és una llei que dona per bona... –i a això volem dir la pràctica acumulada al llarg de pràcticament disset anys d'assessorament psicosocial als diferents jutges de família a Catalunya, amb filosofia mediatora i que es va iniciar en els jutjats de família de Barcelona i que s'ha desenvolupat a través de diferents equips psicosocials i, actualment, enquadrats en el Servei d'Assistència Tècnica i d'Atenció a les Víctimes del Delicte, incorporada o enquadrada en la Direcció General de Mesures Alternatives i de Justícia Juvenil.

I, com a tal mediació en l'àmbit judicial, aquesta no és només una llei que ompli una legítima aspiració del nostre autogovern de disposar d'una institució més del Dret civil de Catalunya; no és tampoc una llei que sorgeixi, diguem-ne, del voluntarisme públic de resoldre una part dels conflictes que hi ha en la nostra societat, sinó que també sorgeix –diguem-ho clarament i de manera realista– de la voluntat dels poders públics –en aquest cas, de l'Administració de Justícia, però també del Govern de la Generalitat– de simplificar al màxim els procediments litigiosos de família descarregant els jutges d'un important volum de feina –i no s'oblidi que aquesta institució tradicional té el seu origen als Estats Units en el moment en què es disparaven els costos processals, no només per a les parts sinó també per a la mateixa Administració.

Per tant, en conclusió, estem davant d'una mesura que comporta, d'entrada, uns costos d'estructura: hem de crear un Centre de Mediació Familiar a Catalunya, hem de remunerar i retribuir adequadament, també, la figura del mediador, però, a la llarga, suposarà, per què no?, un evident estalvi, perquè facilitarà l'acció judicial, agilitarà els processos, propiciarà, també, els acords extrajudicials i evitarà al màxim el risc d'incompliment de les mesures acordades judicialment i, per tant, la perpetuació del mateix conflicte en la jurisdicció.

Tampoc és cap secret que nosaltres hauríem volgut anar una mica més enllà, i, en aquest sentit, nosaltres mantenim vives, escassament, dues esmenes que encara figuren al Dictamen aprovat per la Comissió de Justícia d'aquest Parlament. El sentit de les nostres esmenes, sobretot centrades en l'article 5, plantejaven un model que, de fet, incorpora, finalment, el text de la Llei –tal com resulta del Dictamen–, però un model una mica més global, a l'estil de la llei quebequesa de l'any 80, és a dir, volíem, preteníem una mediació familiar que donés un marge per dirimir tot tipus de conflicte a l'entorn o a l'interior de l'àmbit de la família, és a dir, tant les conseqüències derivades del supòsit de ruptura matrimonial i de la parella –és a dir, conseqüències econòmiques, la potestat i custòdia dels fills–, com el règim de visites, però també altres aspectes com el conflicte entre pares i fills o els conflictes de coparentalitat en general.

Certament, això és així però hem de dir, també, que estem, globalment, molt i molt satisfets d'aquesta Llei, tal com avui s'ha sotmès o es sotmetrà a votació d'aquí a uns instants, i és per això que aprofito, també, aquest torn per retirar les esmenes 1 i 2 del Dictamen de la Comissió de Justícia, que es corresponen amb les primitives esmenes números 35 i 39 del nostre Grup Parlamentari, per intentar de fer el màxim consens possible i, per tant, perquè es pugui aprovar tal com, doncs, s'ha presentat en aquest Ple, i voldria aprofitar, també, aquest torn, com és lògic, per agrair a la resta de ponents: el senyor Jaume Camps, la senyora Marina Geli, el senyor Sirera i el senyor Rafael Ribó, així com al lletrat Pere Sol pels seus bons oficis i al conjunt de responsables del Departament de Justícia per haver presentat i haver tramitat i discutit una llei que em sembla que és modèlica i molt positiva en molts aspectes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Per posicionar-se els grups, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Aquesta és una llei positiva que emana d'un treball, jo crec, molt fruitós de la Conselleria en l'etapa Gispert i també en l'etapa Guàrdia, perquè ha agafat la darrera etapa de negociació, i, per tant, també del treball seriós d'un equip que, des de la Conselleria, ha sabut seguir el ritme de la tramitació parlamentària. Crec que la Ponència ha treballat molt bé i també hi ha hagut un intens diàleg social amb al-

guns dels agents més afectats per aquesta Llei i, en el nostre cas, fins i tot, amb l'ajut molt valuós de gent que des de fora del Parlament ha contribuït a l'orientació positiva de les nostres aportacions.

No vol dir que no hagi estat una llei difícil: l'hem fet per consens –la prova és que ja no té cap esmena avui en el Plenari–, però hi ha hagut molta discussió –molta–; són, vostès, tossuts –nosaltres també som tossuts– i en Jaume Camps, com a punt de referència segurament més significatiu d'aquest treball, ha hagut de patir aquest estira-i-arrotonsa de les cabuderies d'ambdós costats. Jo l'hi agraeixo encara que, de vegades, li provoqués el seu mal humor.

Aquesta llei, justament, és per mediar, o sigui, tot el contrari del conflicte; és per fer el que sigui per evitar les conseqüències negatives d'un conflicte, fins i tot –si fos possible– el tràmit judicial. Nosaltres, de totes formes, el que no podem fer és celar el conflicte, amagar-lo; el conflicte existeix. I no podem amagar, no podem celar que l'objectiu no és la parella clàssica *per se* i per sempre; l'objectiu és mediar entre persones, mediar més, sobretot si hi ha conseqüències que poden afectar terceres persones, com són els fills, especialment en una societat en la qual es produeix, lògicament, doncs, conflicte, maltractament i fins i tot violència. Hi ha gent que sembla que només vulgui resoldre els conflictes donant guitzes, encara que sigui per sota la taula –notícies constants de violència a la llar–, i tenim un projecte de llei en aquesta cambra, precisament, per analitzar-ho.

Crec que hem fet millores notables en el Projecte de llei entre tots, en la definició, en els objectius, en els camps d'actuació; hem fet un pas més en el tractament de la parella en un sentit molt plural, molt obert, parlant de vida en comú de tota mena, d'acord amb la realitat social. Com saben vostès, és un percentatge que supera el terç, les llars d'una ciutat com Barcelona, on la família no és la unitat clàssica que sempre s'havia cregut. Fins i tot, hem empeltat amb el que aquí ja s'havia legislat de parelles de fet i tota mena de situacions on hi ha amor però no correspon al que significaria la llar clàssica.

Però també hem dibuixat una frontera molt gruixuda per evitar que la mediació pugui amagar o donar un revestiment a les situacions que són inexorablement de violència; diem: aquí no hi ha mediació possible, aquí cal l'actuació d'altres instàncies públiques, com són els poders judicials. I voldríem que les definicions que han quedat en la Llei sobre aquest tema fossin molt valuades i, si fos possible, molt respectades en la praxi. Hem, fins i tot, evitat forçar més enllà del que és el tràmit d'avaluació de la mediació, la privacitat de la gent que s'hi veurà immersa, amb unes potestats optatives, i altres qüestions que –ho torno a dir– a nosaltres ens donen com a conclusió que s'ha avançat molt en el treball, en el Projecte de llei.

Com diria un gran poeta grec, Iorgos Seferis, a poc a poc, de mica en mica, anem enlairant el nivell d'una legislació, aproximant-nos a les persones –i un dia feia des d'aquest tribuna la crítica a la Conselleria de Justícia, que s'amoinava molt de la part patrimonial del Dret

civil i poc de la part personal–, a poc a poc ho anem enlairant, ens hem d'aproximar a les persones, motiu de més pel qual nosaltres hi donarem el nostre vot favorable.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com s'ha dit, el Codi de família de Catalunya ens ha donat la possibilitat de regular la figura de la mediació familiar com a mecanisme alternatiu de resolució de conflictes extrajudicials en l'àmbit de la família. La principal novetat d'aquesta figura i, per tant, de la Llei que avui aprovarem, a diferència de l'arbitratge o la resolució judicial, és que són, seran, les parts les que cerquen i acorden una solució al conflicte sense que es desplaci el pes de la decisió final de la controvèrsia cap a una tercera persona.

Aquesta Llei neix amb l'objectiu d'institucionalitzar, potenciar i difondre la figura de la mediació familiar a Catalunya i, per aconseguir aquests objectius, la Llei preveu la creació del Centre de Mediació Familiar de Catalunya, que, com s'ha dit, serà l'encarregat de designar la persona mediadora, de gestionar el registre general de persones mediadores i també d'homologar els cursos i la formació específica en matèria de mediació.

El Grup Popular ha presentat un total de cinquantedues esmenes a aquest Projecte de llei; la gran majoria d'aquestes esmenes han anat orientades a aconseguir una major implicació i també la complicitat dels diferents col·legis professionals en l'àmbit de la mediació. En aquest sentit, hem aconseguit que la Llei reconegui la tasca que poden i que nosaltres creiem que també han de desenvolupar els professionals col·legiats en els processos de mediació, mitjançant la possibilitat que els col·legis professionals puguin crear els seus propis serveis de mediació familiar amb l'objectiu que també puguin desenvolupar, juntament amb aquest Centre de Mediació Familiar de Catalunya, les funcions de formació, de capacitació i de foment de la mediació.

Igualment, les esmenes del Grup Popular han permès que els diferents col·legis professionals que treballen en l'àmbit de la mediació puguin, també, proposar la persona mediadora quan no ho facin les parts, la qual cosa no era possible en el redactat inicial del Projecte de llei presentat pel Govern, ja que atorgava aquesta facultat d'una manera exclusiva al Centre de Mediació Familiar de Catalunya.

Pel que fa a les persones legitimades per instar la mediació familiar, la Llei estableix que podran demanar-la les persones unides per vincle matrimonial, les persones que formen una unió estable de parella o les persones que formen una parella però que no conviuen en aquells casos i qüestions que sorgeixin en l'exercici de la potestat respecte als fills comuns.

El Grup Popular ha plantejat, també, la necessitat d'obrir la capacitat per sol·licitar la mediació familiar a qualsevol persona que tingui un conflicte en l'àmbit de la família. Nosaltres hem apostat per obrir l'àmbit de la mediació a la resolució de conflictes en l'àmbit de la família més enllà de la parella, entenent, també, que podrien sol·licitar la mediació altres membres de la família com ara els germans, els néts, els avis o els cosins. En aquest sentit, el Grup Popular ha aconseguit, també, que les persones que no estiguin unides per vincle matrimonial o que també formin una unió estable de parella puguin adreçar-se als col·legis professionals per tal de sol·licitar els serveis d'una persona mediatadora.

Així mateix, gràcies a les esmenes presentades, hem ampliat el ventall de persones que poden fer de mediatadores, obrint la porta que també els pedagogs puguin incorporar-se –juntament amb els advocats, els psicòlegs i els treballadors i els educadors socials– als processos de mediació familiar.

Pel que fa al pagament de la mediació, s'ha establert la seva gratuïtat per a aquelles persones que són beneficiàries del dret a l'assistència jurídica gratuïta, o que podrien ser-ho pel fet de reunir les condicions necessàries, i, per a aquelles persones que no tenen el dret a la gratuïtat, el Grup Popular ha evitat la doble imposició que representa haver de pagar a la persona mediatadora i, també, al Centre de Mediació Familiar de Catalunya. Certament, senyores i senyors diputats, si volem que aquesta figura sigui utilitzada pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, no podem fer pagar dues vegades per aquesta mediació. En aquest sentit, hem eliminat el pagament al Centre de Mediació Familiar i s'ha establert que serà el Centre qui retribueixi les persones mediatadores en els supòsits de gratuïtat de la mediació, d'acord amb les tarifes que el Departament de Justícia determini.

En aquest sentit, la Llei no estableix cap mena de contraprestació econòmica als col·legis professionals que decideixin crear els seus propis serveis de mediació familiar. Tenint en compte que la Llei –aquesta Llei que aprovarem d'aquí a una estona– reconeix als diferents col·legis professionals les funcions de formació i de capacitat de les persones mediatadores, creiem que és del tot necessari, honorable conseller, que el Departament de Justícia contribueixi, des del punt de vista pressupostari, a la gestió i a l'organització d'aquests serveis. I és per aquest motiu que el nostre Grup ha presentat, fa tot just una hora, una proposició no de llei en la qual instem el Govern de la Generalitat que, en el marc del desenvolupament reglamentari de la Llei de mediació familiar de Catalunya, estableixi com a prioritat la signatura de convenis amb els diferents col·legis professionals que hagin establert els seus serveis de mediació familiar per tal de contribuir pressupostàriament a les despeses que l'organització d'aquests serveis els representi.

En tot cas, senyor president, vull agrair al ponent de Convergència i Unió, el senyor Jaume Camps, la seva generositat a acceptar les esmenes del Grup Popular i, a la resta de ponents –el senyor Rafael Ribó, el senyor Joan Ridao i la senyora Marina Geli–, la seva compli-

citat per poder incorporar un important paquet d'esmenes de tots els grups parlamentaris i que han millorat molt aquest Projecte de llei.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Acabo agraint, també, al lletrat de la Comissió, el senyor Pere Sol, la seva tasca i a tots els col·lectius que des de fa tres anys han treballat per fer realitat aquesta Llei: el Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, la Comissió de Relacions amb les Administracions i la Justícia del Col·legi d'Advocats de Barcelona, el Col·legi d'Advocats de Tarragona, l'Associació Catalana pel Desenvolupament de la Mediació i l'Arbitratge, la degana de la Facultat de Pedagogia, el Col·legi d'Educadors i Educadores Socials de Catalunya, el Col·legi de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya, el president de l'Associació Catalana de Pedagogs i el Col·legi de Doctors i Llicenciats en Ciències Polítiques i Sociologia de Catalunya. Gràcies al seu treball i al seu esforç avui donarem un pas més per contribuir a millorar la nostra justícia i tractarem d'evitar el plantejament de procediments judicials de caràcter contenciosos i procurarem, també, posar fi als ja iniciats o reduir-ne el seu abast.

Per tot això, senyores i senyors diputats, senyor president, nosaltres votarem favorablement aquesta Llei.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport a aquesta Llei que hem intentat en el tràmit parlamentari esmenar, i intentaré explicar, amb molta brevetat, què és el que hem volgut aclarir i deixar..., a través de les nostres esmenes, que han estat acceptades, perquè definísim bé quin era el projecte de mediació familiar que avui aprovem.

Estem parlant d'un tema no menor, estem parlant d'un tema que afecta la vida quotidiana de la gent i que hem pres una decisió política: que hem decidit que és millor la mediació que la judicialització dels conflictes o, com a mínim, que ens hem de donar aquesta oportunitat. Nosaltres anàvem més enllà, senyor conseller. Amb l'anterior consellera vàrem intentar un projecte global de mediació familiar en l'àmbit també social. És a dir, entenem que treure de l'àmbit judicial els conflictes no només de parella, de tutela i de potestat d'aliments, sinó els altres conflictes, s'ha de fer en l'àmbit social. Però, en tot cas, nosaltres vàrem renunciar a aquesta idea en benefici del que avui estem fent aquí, i nosaltres avançarem, intentarem avançar –en l'anterior legislatura ja ho vàrem intentar– la creació de serveis de mediació, de teràpia familiar, en l'àmbit social.

Però aquesta Llei que avui aprovarem nosaltres vàrem voler deixar clar quin era el paper, la responsabilitat pública, del Departament de Justícia en la creació del Centre de Mediació Familiar i quin era el paper dels

collegis professionals. El primer ha d'assumir amb claredat aquesta responsabilitat pública de generalitzar un procés de mediació familiar a tot Catalunya, i descentralitzar en el territori aquest Centre de Mediació Familiar. Els col·legis professionals, entre altres coses, i el més important, han d'avaluar la capacitat dels professionals que fan l'acte de mediació, perquè és un acte íntim. És un acte on es tracten temes de vida quotidiana molt importants i que si es fa bé, probablement, estem ajudant a aquestes relacions de parella no per prevenir la ruptura però, sobretot, també amb relació a temes de tutela i custòdia de nens. A vegades, els actes judicials són freds, i no posar-se d'acord en una tutela té molta importància en la vida d'aquests menors. Per tant, assumim, avui, una responsabilitat pública d'allò que ja es feia però que no tenia categoria de generalitzadora.

Segon, una esmena..., que quedés clar que nosaltres no volíem aprovar una llei que tingués com a objectiu prevenir la ruptura. Nosaltres vam fer una esmena, que agraïm a Convergència i Unió que fos acceptada, perquè nosaltres el que pensem és que el que s'ha de fer és prevenció de la convivència. Evidentment, el límit ha de ser... –ho ha dit el senyor Ribó–, de cap manera mediar quan hi ha violència, però, de totes maneres, quan les dues parts –perquè és un acte de llibertat mútua– ho vulguin, a través d'un professional, podem fer aspectes que, fins i tot, acabant amb la ruptura afavoreixin la convivència. O és que no hi han parelles en aquest moment que han deixat de viure junts però que continuen en àmbit de convivència raonable per a ells mateixos i per als seus fills? Per tant, nosaltres no hauríem aprovat aquesta Llei si no s'hagués acceptat la nostra esmena: prevenir la convivència o donar espais, escenaris, per fer que la convivència sigui possible, però no, com a objecte de la Llei, la prevenció de la ruptura.

Tercer, el paper dels professionals. Estem fent una altra cosa important que és acceptar que la mediació la poden fer professionals diversos, de formació diversa –advocats, treballadors socials, assistents socials, psicòlegs, pedagogs–, però que hauran d'acreditar una formació en mediació familiar. Estem parlant d'un treball multidisciplinari, que un prové d'estudis diferents però que s'hi ha de formar.

Quart, avui donem l'oportunitat que tothom que necessita la mediació i no tingui diners per pagar-s'ho hi pugui accedir. Cinquè, varem reforçar l'element de confidencialitat. Aquest és un element molt important. I sisè, evidentment ampliar a tot tipus de parelles i, fins i tot, a aquelles persones que ja no són parella però que tenen fills en comú, que puguin ser objecte d'aquesta mediació familiar. És com si avui haguéssim fet legislatiu allò que ja era quotidià. Durant molts anys es pensava que en l'esfera privada no hi podia mediar ningú, que el requeriment de professionals experts en mediació familiar no formava part de les responsabilitats públiques. El temps, els anys, aquesta percepció que allò que passa a l'esfera privada també té a veure amb el que passa a l'esfera pública i que la professionalització en mediació familiar és útil i que la nostra tossuderia a intentar desvincular de l'àmbit jurídic conflictes de parella és molt important.

Per tant, aquesta no és una llei menor. (*Remor de veus.*) Nosaltres estem esperant anar més enllà amb una llei de mediació en l'àmbit social, mediació en l'àmbit de les famílies, mediació en l'àmbit cultural, mediació en l'àmbit del veïnatge. Aprovevem una llei de mediació a la qual nosaltres, senyor conseller, li volíem donar un altre títol, fins i tot, vostè ho sap. (*Persisteix la remor de veus.*) Estem aprovant una llei de mediació familiar estrictament en l'àmbit jurídic...

El president

Senyora diputada, esperi's un segon...

La Sra. Geli i Fàbrega

Avui aprovem...

El president

Esperi's..., esperi's un segon, ja li ho indicaré! (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Geli i Fàbrega

Avui aprovem, amb suport unànime del nostre Grup Parlamentari, una llei de mediació familiar en l'àmbit jurídic i en els conflictes matrimonials o de parelles o d'aquelles persones que no sent parella tenen fills en comú.

Nosaltres demanem que avancem en la mediació familiar i en la mediació social en l'àmbit de la societat, de la comunitat, perquè probablement és més fàcil treure de l'àmbit jurídic quan no s'hi ha arribat en l'àmbit jurídic, eh? I, per tant, ens congratulem que hàgim arribat a aquest acord. Les nostres quaranta-set esmenes han estat majoritàriament acceptades i, sobretot, acceptades aquelles que, per nosaltres, eren molt transcendents.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Finalment, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo tindrè una intervenció més fàcil i més curta que és simplement agrair..., una intervenció d'agraïment.

Quan totes les diputades i diputats ponents, als quals jo personalment i individualment he d'agrair-los-ho... –el senyor Sirera, el senyor Ridao, la senyora Marina Geli, el senyor Ribó–, s'han transaccionat cent cinquanta esmenes, o s'han retirat, o s'han transaccionat, o han estat acceptades, purament i simplement, és evident que hi ha hagut un treball de ponència i comissió important. I és en aquest treball de ponència i de comissió al qual jo vull agrair l'ajuda del lletrat senyor Sol i l'ajuda, evidentment, especialment, de la senyora Carme Virgili i del conseller i de la consellera de Justícia.

Aquesta ha estat una llei de llarga tramitació, una llei pensada, una llei de la qual ja s'ha dit gairebé tot. I simplement jo voldria afegir, potser, l'únic detall que no

s'ha dit que és que, també com a advocat, em plau que hi hagi un cert control de juridicitat en el moment de la redacció del conveni. Aquest era un detall que convenia, al qual tota la societat civil... -i jo ho hauria de tornar a citar, m'ho ha estalviat el senyor Sirera-, tot l'àmbit interprofessional, multidisciplinari, atès que són diversos els col·legis que hi intervenen, que hi han intervingut, aquesta societat civil ha intervingut en aquesta Llei; a ells també, moltes gràcies.

Per tant, hem posat una pedra més en aquest gran edifici del dret civil català i l'hem posada com ho hem intentat fer sempre: amb gran consens, en aquest cas, fins i tot, amb unanimitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Donat que han sigut retirades les dues esmenes presentades, passem ara a la votació dels articles, el preàmbul i el títol del Projecte de llei de mediació familiar de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i de la Llei 17/1985, del 23 de juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, per a la lliure sindicació dels mossos d'esquadra (presa en consideració) (tram. 202-00014/06) (retirada)

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i de la Llei 17/1985, de 23 de juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, per a la lliure sindicació dels mossos d'esquadra. La presenta, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

(Pausa llarga.)

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, tinc la fortuna de presentar en nom del meu Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya - Verds, la presa en consideració de diversos articles que fan referència a la lliure sindicació de mossos d'esquadra. Es tracta, concretament, dels articles 49 i 50 de la Llei 10/94 i de les disposicions addicionals 8 i 10 de la Llei 17/85. I també és un motiu de satisfacció personal parlar de drets sindicals en aquesta cambra després de més de trenta-cinc anys de la meua vida en la qüestió sindical.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El dret a la sindicació a la funció pública és un fet relativament nou que va néixer al nostre país com un fet molt positiu de la nostra democràcia. El dret de sindicació dels nostres mossos d'esquadra encara és més jove. En conjunt, podem parlar de nous drets, extraordinàriament importants.

Era evident que la funció pública en general i els mossos d'esquadra no podien estar discriminats de la resta del món assalariat, d'allò que definim com a treball subaltern. Però és el cas, senyories, que en allò que afecta els mossos, el seu dret a la lliure sindicació té un límit: solament poden afiliar-se a un sindicat del seu cos, cosa que exclou la lliure sindicació als sindicats interprofessionals i/o generals d'estructura confederal, per exemple USO, UGT, Comissions Obreres, per posar un exemple emblemàtic del sindicalisme confederal català.

És a dir, quan el legislador va aprovar la sindicació de mossos va fer avançar un dret de ciutadania, però amb un fort condicionant limitatiu gens explicable. En concret, el nostre Parlament no va tenir el mateix tarannà que el d'Euskadi quan a la seva Llei 4/92 va reconèixer la lliure sindicació de la policia autonòmica, de l'Ertzantza, als sindicats generals o interprofessionals, amb estructura confederal -ho torno a repetir. I al País Basc es va fer perquè la Ley de cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado transferia a les comunitats autònomes que amb relació al fet sindical podien legislar com creguessin convenient. Nosaltres no ho vam fer així en aquella època i van ser molts els que varen pensar, possiblement amb un excés de desconfiança que després es va justificar, que això era en clau de sospita, en clau de desconfiança dels poders vers el sindicalisme confederal.

Avui, senyories, podem donar un pas endavant i realment confio que, d'una o altra forma, serà possible perquè francament i personalment no hi veig cap contraargumentació en relació amb el que s'està proposant. Ni en dogmàtica jurídica, ni en formulacions polítiques sabria trobar argumentacions *a sensu contrario*. Més encara, els sindicats interprofessionals o els sindicats generals són per pròpia definició organitzacions que volen, que intenten compatibilitzar els interessos del conjunt assalariat, sigui funció pública, sigui treball subaltern tradicional, etcètera.

Òbviament cada federació, dit en llenguatge sindical, fa el normal esforç de tutelar els seus interessos més específics, més directes, però cercant el vincle amb la resta de la població assalariada i, en aquest cas, en allò que es tracta dels mossos d'esquadra, compatibilitzant interessos, deures i drets d'aquesta part de la funció pública amb el món diguem -diguem-ho així- dels usuaris, i la major part d'ells població assalariada. De manera que, la pertinença sempre voluntària a una organització social de tipus general pot establir, almenys en teoria, una millor vinculació entre interessos particulars, de cos, i interessos generals del conjunt de la societat.

Així doncs, de moment, he fet aparèixer dues argumentacions. Una en clau de l'univers del món dels drets per a utilitzar una expressió del mestre Bobbio, és a dir, eliminar la limitació que suposa afiliar solament un sin-

dicat de cos, i l'altra seria l'argumentació pragmàtica en el sentit que Richard Rorty i d'altres americans donen a aquesta expressió. I no s'oblidi la referència que he dit abans, és a dir, el referent de la policia autonòmica basca.

Tenim senyories una altra referència, un altre punt de referència. La policia local, que també està afectada per la Ley de Cuerpos y Seguridad del Estado, pot afiliarse al sindicat general de tipus confederal que cregui convenient, i així ho fan. Això sí, uns i altres, mossos i policia municipal, no tindran per mandat de la Ley de Cuerpos y Fuerzas de Seguridad del Estado el lliure exercici de la vaga, i és que els poders públics continuen, almenys en aquest cas, també, en clau de sospita amb relació al sindicalisme, fins i tot, al sindicalisme proveta que, amb massa freqüència, els poders públics apadrinen o tutel·len, o creen. És com si, a un científic, li donéssim permís per ser científic, però no li donéssim permís per utilitzar l'ordinador. Permetin-me aquesta exageració, però no en trobo una altra.

Senyories, amb la novació que es proposa estem davant de l'ampliació de l'univers de drets que, també, en aquest cas, suposaria una important utilitat, malgrat l'*animus excluendi* del no exercici de la vaga. Però, què hi farem? Continuarem amb aquesta lluita parlamentària, democràtica, civil, perquè això quedi resolt al més aviat possible.

Per pura cortesia he deixat a la representant del Grup de Convergència i Unió que expressi l'acord a què hem arribat en aquest sentit, que jo crec que encara que arriba molt tard perquè estem plantejant una història que ve des de Mariacastanya, que jo me'n recordi ara, des de l'any 98 vam intervenir en diàleg paral·lel el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya i d'altres grups, i la veritat és que se'ns va prometre sempre que s'arribaria a un acord.

En converses telefòniques amb el conseller Pomés se'ns va dir que, en el cas hipotètic que un servidor –que és l'exemple castís que jo li plantejava perquè em donés garanties–, que en el cas hipotètic que un servidor fos mosso d'esquadra i volgués afiliar-me a un sindicat X, confederal –USO, UGT, Comissions–, aquest any o a finals d'aquest any, ho faria. I en concret em va dir: «*Palabrita del niño Jesús.*» Bé, doncs, després d'aquesta afirmació teològica i de fil directe amb el més enllà, doncs, jo espero, efectivament, que el que pugem fer serà una tasca realment positiva perquè aquest any quedi resolt i ben resolta aquesta història que ens ve de molt de temps i de molts anys enrere.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Per fixar la seva posició, ara té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, com deia el mateix diputat López Bulla, no és

aquesta la primera vegada que es proposa aquesta qüestió i, per tant, el reconeixement del cos de mossos d'esquadra del dret a la lliure afiliació sindical. El mateix López Bulla citava, en una altra ocasió, concretament el 14 d'octubre de l'any 98, en aquesta cambra, que arran de sengles proposicions de llei tant del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds com d'Esquerra Republicana es va plantejar aquesta qüestió, i ho he recordat perquè repassava el *Diari de Sessions*, ara fa un moment abans d'aquesta intervenció. Vull recordar que en aquell debat, precisament, la diputada senyora Bruguera, que avui, doncs, intervindrà posteriorment, doncs, va adoptar un compromís genèric de reflexionar sobre aquest tema.

De fet, el cert és que aquesta llarga reflexió, que dura dos anys i mig i, per tant, és una reflexió llarga, aprofundida, reflexiva, doncs, no ha comportat fins ara que s'hagi materialitzat en res. Més enllà d'un compromís, això sí, vague, imprecís, que espero que avui puguem concretar a través d'una proposició no de llei que, doncs, suposo que després ja s'hi referirà algú altre, hem signat per tal d'incorporar aquesta qüestió puntual en la nova llei de seguretat pública i, per tant, donar satisfacció, encara que sigui una qüestió orgànica i estatutària d'aquest cos, que afecta, per tant, el personal, doncs, ni que sigui per la via d'aquest Projecte de llei que ha de tenir entrada en el Parlament d'aquí a poques setmanes.

Es tracta, com ja hem dit també en altres ocasions des d'aquesta mateixa tribuna, d'una proposta prenyada d'un afany democratitzador de la nostra policia i no perquè no estem davant d'una policia democràtica exemplar, quant als valors que diguem que presideixen la seva actuació, sinó perquè es tracta d'aprofundir en els drets democràtics de participació i d'associació d'un important grup de treballadors, de servidors públics, a través, en aquest cas, d'un dret fonamental com és el dret de sindicació, perquè aquest dret, com hem vist per exemple fa una estona quan parlàvem del recurs d'inconstitucionalitat a la Llei d'estrangeria, aquest és un dret subjectiu que compleix una funció indispensable i important en un estat social i democràtic de dret, o com el mateix Tribunal Constitucional diu, que de fet és un òrgan que ha estat citat avui a bastament, concretament en relació amb aquest dret ens diu que és un dret de llibertat, «d'acord amb la mateixa Declaració Universal de Drets Humans, d'acord amb el conjunt d'instruments internacionals en matèria de drets civils i polítics i, també, d'acord amb el mateix Conveni de Roma».

Ara bé, aquest dret és veritat que constitucionalment i legalment és un dret que pot incorporar algunes limitacions, per bé que excepcionals, precisament en interès concretament de la seguretat i de l'ordre públic, o bé de la protecció d'altres persones. Aquest és un cas, per exemple, que afecta els jutges –és un cas prou conegut–, que no poden sindicarse, però sí, paradoxalment, es poden associar, i tothom sap en aquest país on està la dreia i on està l'esquerra judicial i això no depèn, evidentment, de quin sindicat o de quina associació estiguin enquadrats, de fet, tothom ho sap. És el cas, també, de la limitació del dret de sindicació o de sindicació corpo-

rativa, que no de classe, una distinció que al nostre entendre no es troba avui justificada perquè les activitats de defensa i de protecció dels drets laborals dels treballadors són, en essència, exactament les mateixes, no?

De fet, en aquest últim supòsit ja hi ha hagut alguna reconsideració al respecte. De fet, l'any 98 també parlàvem dels treballs de la subcomissió del Congrés que estudiaven en la passada legislatura la reforma de la Llei de cossos de l'any 86. Una Llei que, diguem-ho clar, n'és tributària en part i en aquest tema, concretament, la mateixa Llei de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. El mateix conseller d'Interior, aleshores de Governació, sense en aquest cas adoptar un compromís teològic amb aquest diputat -ni que sigui per via, doncs, en aquest cas, epistolar, que no telefònica-, confirmava a aquest diputat la validesa de les dues opcions, és a dir, l'organització professional, a través de sindicats de classe, i adoptava també aquest compromís de reflexionar al respecte.

A nivell europeu no hi ha, certament, un marc homogeni. Els convenis 87 i 151 de la OIT reconeixen perfectament les dues opcions, i la mateixa Constitució espanyola deixa en aquest cas al legislador, al legislador ordinari, a aquesta cambra per exemple, la potestat de limitar o excepcionar aquests drets, que avui en dia potser és lògic delimitar en alguns cossos sotmesos a disciplina militar, però no a un cos de funcionaris civils com és el cos de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, perquè una cosa és que el cos de Mossos d'Esquadra tingui unes funcions i una organització singular, específica, com és lògic en un cos policial, i l'altra és que un determinat principi de jerarquia s'hagi d'expressar de manera molt significativa a través, en aquest cas, de la seva homologació a un cos o a un institut de caràcter militar i, per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que avui aquesta prohibició o aquesta excepció no està justificada, i així ho va entendre, per exemple, el legislador del País Basc, com abans s'ha recordat.

I així, doncs, jo crec que tots aquests elements ens aboquen a una realitat perquè la tendència del sindicalisme modern i multisectorial va per aquí. De fet, molts sindicats professionals, en aquests moments, de mossos, ja mantenen convenis de col·laboració sobretot per a la prestació de determinats serveis amb els sindicats generals.

Per tant, jo crec que el que no pot desconèixer aquesta cambra, ni el mateix Govern de la Generalitat, és una realitat que avui és evident. I si volem disposar d'una policia professional i arrelada, com diu el mateix preàmbul de la Llei de policia de la Generalitat, «a la societat a la qual pertany i a la qual serveix», és obvi que no desconegui la realitat en què viu.

I, per tant, per tots aquests motius, el nostre Grup Parlamentari, òbviament, donarà suport a aquesta presa en consideració de la Proposició de llei; i, en el cas que el grup sol·licitant, doncs, tingués a bé de retirar-la en benefici d'una proposició no de llei, que nosaltres hem examinat i que ens satisfà, doncs, lògicament signaríem aquella Proposició no de llei conjunta a fi i efecte

que el Govern, doncs, entrés un projecte de llei en aquest sentit a la cambra.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. En relació al text de la Proposició de llei que ha presentat el senyor López Bulla en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que tracta de modificar la Llei 10/94, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en el sentit de reconèixer als membres de la policia, de la policia de la Generalitat, dels mossos d'esquadra, la capacitat o l'exercici dels drets sindicals en les mateixes condicions que la resta de funcionaris de la Generalitat de Catalunya, nosaltres creiem, sincerament, senyor López Bulla, que la redacció que vostè ha plantejat -amb una bona fe segur que divina, doncs- és una redacció certament equívoca. És una redacció equívoca, perquè pot arribar, fins i tot, a interpretar-se que els mossos d'esquadra tindran dret, mitjançant aquesta reforma, igual que la resta de funcionaris de la Generalitat de Catalunya, a l'exercici del dret de vaga.

En aquest sentit s'ha recordat, però ho vull tornar a fer, que la Llei orgànica 2/86 de forces i cossos de seguretat de l'Estat, estableix taxativament en el seu article 6.8 que els membres de les forces i cossos de seguretat no podran exercir, en cap cas, el dret de vaga ni accions substitutives del mateix dret o concertades amb la finalitat d'alterar el normal funcionament dels serveis. Article que, com ha dit el senyor Ridao, en la disposició final segona de la mateixa Llei, en el seu punt segon assenyalava de forma expressa que serà d'aplicació directa al règim de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

En aquest sentit, nosaltres podríem no estar en desacord amb aquesta reforma o amb l'objectiu que pretén aquesta reforma, però amb la redacció literal que vostè ha presentat no es recull de manera explícita la impossibilitat de l'exercici del dret de vaga per part dels mossos d'esquadra.

En tot cas, senyor López Bulla, nosaltres no anunciarem quin és el sentit del nostre vot amb el benentès que el senyor Ridao ja ha anunciat que vostè retirarà la seva proposta.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intervinc per explicar, en principi, el posicionament del

Grup Socialista – Ciutadans pel Canvi sobre aquesta Proposició de Llei per reconèixer el dret de sindicació dels mossos d'esquadra.

D'entrada, cal anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició, en el cas que s'arribi a votar, perquè tot sembla que hi ha una transacció. Hi estem d'acord amb aquesta Proposició, en primer lloc, perquè pensem que les restriccions actuals sindicals que tenen els mossos, pel que fa a la seva afiliació sindical de classes, simplement, actualment, són absolutament injustificades.

Quina és, ara com ara, la malfiança a què un mosso d'esquadra o una mossa d'esquadra es pugui afiliar a un sindicat de classe? Nosaltres no n'hem trobada cap. És que únicament els sindicats professionals poden defensar els interessos dels mossos d'esquadra o els drets dels treballadors? Radicalment, no. Com a mínim, amb les mateixes condicions que els sindicats de classe. És que es poden limitar millor els drets de vaga si els sindicats que representen els cossos policials són sindicats professionals? En absolut, rotundament, no. No té res a veure la lògica limitació del dret de vaga dels cossos policials pel fet d'estar afiliat a un sindicat professional o a un sindicat interprofessional. I, a més a més, el dret de vaga dels cossos policials té una limitació, però, el dret segueix existint.

Per tant, tornem a reiterar la pregunta del començament: quina és la malfiança que els mossos d'esquadra es puguin afiliar a un sindicat de classe? Això, ara com ara, és simplement una caparroneria d'alguns. Per tant, hi votarem a favor i m'estalviaria de repetir els arguments que ja va donar en aquesta mateixa discussió, en aquest mateix saló, Celestino Corbacho, l'any 98. Aleshores va quedar palesa en la discussió –i així consta en el *Diari de Sessions*, com hi feia esment ara el senyor Ridaó– la voluntat del Govern, a través del conseller Pomés, que, textualment: «l'opció d'afiliar-se a un sindicat de classe com la d'organitzar-se a través d'organitzacions específiques o de professió, ofereixen valors positius».

Aquesta era l'opinió del Govern, una opinió molt més terrenal que no celestial, com deia abans el senyor López Bulla, encara que fos de la mateixa persona, aquesta era l'opinió del Govern sobre el tema de la sindicació, s'hi estava a favor, es veien valors positius. De tota manera, el Grup de Convergència, el Grup del Govern ens va demanar uns mesos de temps per reflexionar. La senyora Bruguera, textualment, va dir, es va «comprometre a partir d'aquí a iniciar un procés de reflexió molt seriós que culminaria d'aquí a uns mesos, tres, sis o set». Jo estic convençut que després de quasi tres anys aquest procés de reflexió ja estarà absolutament reflexionat i, per tant, ara és el moment simplement ja de posicionar-se sobre aquest tema, sobre aquesta Proposició.

De la mateixa manera, Convergència i Unió ens va demanar temps l'any 98 per posicionar-nos sobre aquest tema i també l'any següent per posicionar-nos sobre la Llei de seguretat que nosaltres vam presentar. També, l'any 2000, quan vam tornar a presentar la proposta de Llei de seguretat ens van tornar a demanar temps per presentar-la en un futur, de la mateixa manera que el 19

d'octubre del 2000, a partir d'una proposta del PP, en la qual s'instava que es presentés d'una vegada la Llei de seguretat, ens van tornar a demanar temps i, definitivament, van dir: «Com a molt, el 2001.»

Nosaltres pensem –parlo de la Llei de seguretat, perquè ho pensem, i això és una opinió nostra, eh?, és una opinió nostra– que, si tinguéssim ja aquesta Llei de seguretat, segurament d'aquest tema no n'estaríem parlant, perquè segurament aquest tema ja estaria inclòs en aquesta Llei marc de seguretat de Catalunya de la forma que nosaltres ho plantejàvem. El pitjor de tot això no és que encara no s'hagi presentat aquesta Llei de seguretat, tal com s'ha compromès aquest Parlament, sinó que el pitjor és que encara no hem començat els treballs per tirar endavant aquesta Llei. Hi insisteixo: ara no és el moment de començar a reflexionar sobre si els funcionaris de la Generalitat, inclosos mossos d'esquadra, tenen dret o no a afiliar-se a qualsevol sindicat. Això ja està absolutament superat. Ara és el moment que aquest Parlament reconegui als funcionaris públics de la Generalitat, inclosos els mossos d'esquadra, aquest dret.

Mireu, jo crec que sobre els temes de seguretat, sobre els temes de policia, hi ha un cert consens entre tots els grups de la cambra. Potser hi ha una... la diferència més important la trobaríem en el sentit del que és el paper de les forces de seguretat, i més enllà de la posició del mandat constitucional o estatutari.

Per nosaltres, per als partits d'esquerra, la policia té la funció de garantir la seguretat de tots els ciutadans; però també, i sobretot, té la funció de garantir els seus drets i les seves llibertats. I és per això que demanem amb una certa vehemència que també les persones que han de garantir aquests drets i aquestes llibertats tinguin, també, tots els drets i totes les llibertats.

Ja s'ha parlat de l'ertzainza, per tant, no insistiré més en aquest tema. No entenc perquè nosaltres hem de ser menys que els bascos en aquest tema. No sé perquè la policia catalana ha de ser menys que l'ertzainza.

Acabo ja. Estem davant d'una llei molt important. Crec que és la darrera intervenció abans que es faci aquesta Proposició i ho aprofitaré per demanar a Convergència que voti a favor de la Proposició que presenta López Bulla i que no faci una transaccional. I ho dic perquè aquesta Llei, que és molt important, és una llei molt curta, molt petita. És molt fàcil resoldre d'una vegada el tema.

El Grup que dona suport al Govern ens va demanar temps. Això va ser l'any 98. Això va ser el segle passat. En aquest nou segle, Catalunya ja no pot perdre més el temps. El Govern ha de ser més ràpid per resoldre els problemes. Si ens torneu a demanar temps en aquest tema tan petit i tan concret, pensarem que demostreu una certa incapacitat per resoldre els problemes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Pérez. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la presa en consideració de la Proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, com també la que està pendent de veure's en aquesta cambra, del Grup d'Esquerra Republicana, arriben en un moment en què la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra ha tingut un creixement molt substancial i el seguirà tenint, mantenint, els pròxims anys fins a completar el seu desplegament arreu del territori.

Quan l'any 94 explicitàvem els criteris que havien d'informar la Llei de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, ja deïem -i ho vaig repetir i és cert, el 14 d'octubre del 98, davant d'unes proposicions no de llei que havien presentat també els mateixos grups, els d'Esquerra i d'Iniciativa, ho deia jo- que els límits dels drets que comporta la sindicació i l'acció policial sindical són el respecte als drets fonamentals i a les llibertats públiques, la seguretat ciutadana i la dels mateixos funcionaris.

I ara voldria afegir que també els límits haurien de ser aquells que responen a un codi deontològic i de respecte mutu a la societat a la qual serveixen i al mateix cos. Reconeixia, també, que la lliure afiliació a sindicats interprofessionals oferia tants valors positius com l'afiliació a organitzacions sindicals integrades pels membres del mateix cos, i que ambdues eren, realment, legalment possibles.

Vostès diuen que hem trigat molts anys. Ens vàrem comprometre a estudiar-ho i així ho hem fet. Diuen que hem passat molt de temps. És cert, però és que, escolti'm, la resposta que li hauríem donat sis mesos més tard no seria la mateixa que li donem ara. I no seria la mateixa perquè el temps no passa en va: comptem amb l'experiència acumulada durant aquests anys. I donats els convenis de col·laboració que ja existeixen en els sindicats interprofessionals, entenem que pot ser positiu per als mossos d'esquadra tenir les dues opcions.

A més, cal tenir en compte una altra qüestió que em sembla que és molt important. El cos de policia ha prioritzat el sindicalisme més modern, és a dir, aquell de concertació a l'estil ja caduc del sindicalisme d'enfrontament, de la mateixa manera que fan els cossos de policia més moderns d'arreu del món. Ens sembla, doncs, que el fet de possibilitar l'elecció, d'afiliació en les mateixes condicions que la resta de treballadors i treballadores de la Generalitat, és una garantia davant la negociació col·lectiva, fins i tot, davant d'aquells eventuals conflictes en el marc de les relacions laborals.

S'ha dit, també, que la limitació a sindicat-se en un sindicat interprofessional podria dificultar les relacions amb l'Administració. Doncs és, amb la voluntat d'arribar a un acord, al més ampli possible, el que proposem a la cambra, i molt especialment als Grups d'Iniciativa per Catalunya - Verds i al Grup d'Esquerra Republicana, una Proposició no de llei amb el compromís -i ho lleigeixo textualment- «de presentar a aquesta cambra, per a la seva aprovació i abans de la fi del 2001, la modificació del marc legal actual, a fi que es garanteixin els drets dels membres del cos de mossos d'esquadra a la lliure afiliació sindicats interprofessionals».

Aquí parlem també de moltes lleis en les quals s'haurà d'enquadrar aquest compromís i esperem que, precisament, d'aquesta manera, puguem donar compliment al que els diferents grups han demanat i que també creiem que és molt positiu per a tothom.

És, doncs, com a fruit d'aquest acord que demanem i agraïm per endavant al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i al Grup d'Esquerra Republicana que retirin la Proposició no de llei, a fi que aquesta nova Proposició no de llei puguem veure-la molt aviat en la comissió corresponent. És, doncs, amb aquesta voluntat -i espero que sigui corresposta- que..., vull dir, el nostre Grup ha fet tot el possible per arribar a aquests acords i que em sembla que és el millor per als cossos de policia, per a la societat i per a tots nosaltres.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Bruguera. Senyor López Bulla, em demana la paraula?

El Sr. López Bulla

Per al·lusions i per contestar a la senyora..., amb relació a la retirada.

El vicepresident primer

Té un minut, senyor López Bulla.

El Sr. López Bulla

Sí. Li voldria dir, al senyor Sirera, que la seva intervenció, que té un fort caràcter d'aporofòbia, doncs, ha aixecat el senyor (*veus de fons*)... -aporofòbia-, ha aixecat el senyor Ridao, que ha dit que un servidor retiraria... Jo no m'he posicionat. El senyor Ridao no pot dir això, perquè és una cosa que em pertany a mi.

I, en segon lloc (*veus de fons*)... Evidentment, no ho ha dit. I, en segon lloc, dir-li al senyor David Pérez que no li puc acceptar aquesta amable oferta, perquè, si bé la diferència és que la primera vegada el conseller em va donar la seva paraula, per mi és necessària la seva paraula, però no és suficient. És suficient quan el nen Jesús s'ha posat pel mig i, aleshores, ha transformat aquest compromís en una condició necessària i suficient. (*Rialles i remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla.

Proposició de llei de modificació de la Llei 20/1985, del 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència (presa en consideració) (tram. 202-00063/06)

Havent estat retirada aquesta presa en consideració de la Proposició de llei, passem al tercer punt de l'ordre

del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència. Per presentar aquesta iniciativa, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència, va significar l'inici, va significar també el punt de partida d'un seguit d'iniciatives legislatives que han tingut com a objectiu la preservació de la salut pública i la lluita contra les dependències i els seus efectes. En aquest sentit, la Llei 10/1991, de 10 de maig, va modificar el règim sancionador, per adequar-lo a la Llei general de sanitat i aconseguir també un major efecte dissuasiu per als casos d'incompliment d'aquesta norma. Finalment, en la darrera legislatura, aquest Parlament va tornar a modificar la Llei 20/1985, per tractar d'evitar situacions de greu conflictivitat social a determinats indrets de Catalunya, situacions provocades com a conseqüència del consum d'alcohol a la via pública.

L'alcohol és la droga que més es consumeix a Catalunya. En els darrers anys hem pogut comprovar com l'edat d'inici en el consum d'aquesta droga legal ha augmentat de manera molt important entre els joves. Segons un darrer informe, publicat pel Departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, sobre el comportament i les actituds dels estudiants catalans d'entre catorze i divuit anys, un 40% d'aquests s'han emborratxat alguna vegada a la seva vida. Segons aquest mateix informe, a mesura que s'incrementa l'edat, també s'incrementen el nombre de bevedors i la intensitat del consum, de manera que el percentatge d'adolescents que beuen cada cap de setmana passa d'un 16% als catorze anys a un 50% als divuit anys.

Un 83% dels estudiants catalans d'entre catorze i divuit anys diuen que és molt fàcil consumir alcohol, i la veritat és que tenen raó. L'alcohol és avui una droga institucionalitzada i socialment acceptada. Aquesta substància és avui la primera droga consumida pels joves catalans i constitueix un fet determinat en la conducta de molts joves, ja que és el principal factor desencadenant de la violència juvenil, del fracàs escolar, del deteriorament de les relacions familiars, i constitueix també l'entrada a altres drogues.

En aquests moments, a Catalunya, totes les begudes alcohòliques estan prohibides als menors de setze anys. En canvi, els joves d'entre setze i divuit anys poden consumir begudes alcohòliques de menys de vint-i-tres graus entre les vuit del matí i les dotze de la nit. Per tant, amb l'actual Llei, un jove de disset anys pot consumir tota la cervesa, tot el vi, tot el vermut, tots els xopets que vulgui; això sí, només durant el dia i fins a les dotze de la nit. Crec, sincerament, que aquesta regulació ha quedat certament desfasada i porta els joves a la confusió de creure que aquestes begudes no perjudiquen en absolut la seva salut.

Per aquest motiu el Grup Popular sotmet a la consideració d'aquesta cambra la modificació de l'article 17 de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, amb l'objectiu de prohibir la venda i el consum de qualsevol beguda alcohòlica als menors de divuit anys. Som molt conscients que només amb aquesta modificació legal no acabarem amb els problemes socials i sanitaris que genera el consum d'alcohol entre gent jove. Aquesta modificació legislativa tracta de ser un instrument més en la lluita contra aquest greu problema, però no és, ni de bon tros, la solució definitiva. Hem de modificar la Llei, però també cal analitzar i cal anar a buscar l'origen dels problemes; analitzar quines són les causes socials, quines les causes culturals i quines les causes familiars que provoquen que avui cada dia més joves, cada dia gent més jove s'iniciï en el consum d'alcohol i esdevinguin, malauradament, drogoaddictes de cap de setmana. Per això el nostre Grup presentarà, en paral·lel amb aquesta Proposició de llei, un seguit d'iniciatives parlamentàries per tal de complementar-la, amb propostes que abasten des de l'educació a la prevenció, passant per la formació i la informació als joves i a les seves famílies, i incrementant també els mecanismes de control sobre els establiments públics on es ven i es consumeix alcohol.

Amb la seguretat, senyores i senyors diputats, que tots els grups comparteixen l'objectiu que persegueix aquesta reforma legislativa, els demano el seu vot favorable a aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sirera. Per posicionar-se els grups, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és evident que en la nostra societat s'han produït canvis importants pel que fa referència al consum d'alcohol, en les seves diferents accepcions, tenint en compte que dins la nostra cultura està incorporat el fet de prendre determinades dosis de begudes alcohòliques en els menjars, un determinat tipus d'alcohol en ocasions socials. Però potser el canvi més important s'ha produït entre els joves, sens dubte, perquè, dins dels mateixos hàbits de la joventut amb relació a l'oci i, per tant, molt vinculat amb la dimensió social, cultural, que impregna aquestes formes d'oci, està vinculat a la presència del consum d'alcohol i també d'altres substàncies que poden generar dependències, i som molt conscients d'aquest canvi d'hàbits.

Justament, en aquest Parlament es va aprovar fa dos anys, si no ho recordo malament..., millor dit, el juliol del 98, per ser més exactes –i abans s'ha esmentat–, una proposició de llei en què ja hi havia tota una sèrie de restriccions respecte a la venda d'alcohol. Va ser una llei en què en aquells moments es va fer tot el procés i la seva aprovació per consens, i ho vull recordar; que el nostre Grup va votar que sí perquè el tipus de limitació

que s'establís en aquella Llei era la prohibició de la venda d'alcohol en determinats establiments, bàsicament establiments de tipus docent, establiments de caràcter públic, establiments sanitaris, els vinculats a llocs, podríem dir, d'accés a carreteres o, millor dit, en el cas de les autopistes, etcètera; és a dir, no era una limitació absoluta, sinó una limitació restringida a determinats establiments. I ja allà dèiem que el nostre Grup el que entén és que el que hauria d'avançar-se –i estem en aquesta línia–..., per una autoregulació social del consum; per tant, no per mesures prohibicionistes, sinó per mesures que des dels valors, des de l'educació en determinats valors i des del coneixement que les persones han de tenir del seu propi cos i dels mecanismes que poden alterar el mateix funcionament d'alguns dels seus òrgans en determinades circumstàncies..., a partir d'aquest coneixement hi hagi un ús responsable d'aquestes o altres substàncies que eventualment poden generar dependències.

Nosaltres entenem que la prohibició –que és el que aquí se'ns planteja– de venda i consum de begudes alcohòliques en qualsevol lloc, doncs, no és, justament, una mesura adequada, no és la forma d'acabar amb el consum desmesurat d'alcohol, perquè es consumirà igual; ho sabem perfectament, en aquests temes i en altres. Les mesures prohibicionistes no impedeixen que si un determinat tipus d'hàbit i comportament està molt arrelat..., s'acabi amb aquest hàbit i comportament. El que fan les persones és buscar les maneres de saltar-se aquestes prohibicions, i, per tant, què estem fent? Marginalitzant, perquè les estem posant fora de la llei. És a dir que estem tancant els ulls a una realitat, per legislar al marge d'aquesta realitat, fent-se la il·lusió –en aquest cas el Partit Popular, perquè nosaltres no ho compartim– que d'aquesta manera hi haurà una disminució en el consum d'alcohol. És absolutament equivocada aquesta idea, i qualsevol..., i això, hi insisteixo, es pot aplicar a qualsevol àmbit de les mesures prohibicionistes. El que estem fent és conduir a la marginalització dels joves que no estan cometent, en el moment que, per qüestions d'oci i vinculat a aquestes dimensions socials de què abans estàvem parlant..., no són ni marginals ni se'ls ha de penalitzar.

Per tant, nosaltres ja anuncio que no estem en absolut d'acord amb el que aquí es planteja. Fins i tot diria més: les polítiques prohibicionistes, i més encara en el cas de la joventut, poden fins i tot estimular, no inhibir, el consum, perquè l'element de transgressió en unes edats en què s'està formant la personalitat i cal reforçar l'element d'identitat pròpia, el fet de transgredir determinades normes també és un element de reforçament, i això se sap molt bé. Per tant, fins i tot ens preocupa que s'impulsin aquestes polítiques prohibicionistes, perquè, hi insisteixo, fins i tot poden estimular un determinat consum, malgrat que n'hi hagi la prohibició.

Per tant, nosaltres votarem que no en aquesta presa en consideració, i lamentem que el Partit Popular hagi portat aquesta proposta en aquesta cambra, que francament ens posa en una situació..., no violenta, però sí, en tot cas, incòmoda, a l'hora, diguéssim, d'haver de rebutjar una cosa que entenem que no s'hauria ni d'haver presentat.

Miri, assistim amb inquietud a un procés d'involució del Partit Popular, que va mostrant, de manera cada vegada més clara, quin és el seu veritable tarannà. Fa uns moments hem parlat d'una llei d'estrangeria que té articles clarament inconstitucionals.

Fa pocs dies, fa poques setmanes, el Partit Popular en aquesta cambra ha presentat una proposició no de llei en què, aprofitant allò que el Pisuerga passa per Valladolid, i fent apel·lació a aquell sentiment d'invasió, del perill que pot tenir la religió en el nostre país, demana, hi insisteixo, aprofitant que el Pisuerga passa per Valladolid..., el que intenta és reforçar la presència de la religió en els centres educatius, dintre del més pur estil de retorn al nacionalcatolicisme, quasi diria jo. I ara se'ns presenta una proposta que el que instaura és el prohibicionisme.

Involució del Partit Popular; involució del Partit Popular que nosaltres no podem compartir en absolut, i, per tant, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta presa en consideració d'aquesta llei.

Gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup, davant d'aquesta Proposició de llei, sincerament, ha tingut molts dubtes; ha tingut dubtes en el sentit de quin havia de ser el seu posicionament. En definitiva, això és una presa en consideració, i, per tant, el que podem fer és prendre-ho en consideració i després discutir molt a bastament i molt a fons tots els plantejaments que hi pugui haver, per una banda. L'altra qüestió és entrar en el fons, i aquí, doncs, expressar una mica les diferències, que hi són –que hi són. I, per tant, es fa difícil de saber què hem de fer.

Nosaltres entenem que aquesta és una proposició de llei que no s'hauria de prendre en consideració avui; que no s'hauria de prendre en consideració, entre altres coses, perquè el que planteja ho planteja de manera parcial i oblida altres aspectes. Això hauria de ser fruit d'un treball jo crec que molt més ampli i, sobretot, consensuat, i hauria de ser fruit també de saber quina és exactament la situació en el nostre país. Estem parlant d'un problema sanitari, sí, però també estem parlant d'un problema sociològic; és a dir, en aquest sentit és evident que estem parlant de la gent jove, i, per tant, les coses no es poden tractar, diguem-ne, parcialment.

Per tant, molts elements col·laterals ens fan pensar que això hauria de ser objecte d'una llei molt més àmplia, amb molta més profunditat en alguns temes i segurament que molt més valenta en alguns aspectes. És a dir, aquí se'ns planteja el tema de la beguda alcohòlica; bé, aquest és un problema, però no és el problema. El problema avui en dia, en els consums de drogues –perquè, en definitiva, la beguda alcohòlica també és una droga

que pot generar dependència-, hi han d'altres aspectes que són extraordinàriament preocupants: tot el tema de les drogues de síntesi, tot el tema del tabac, en aquests moments, és evident que en el camp de la joventut tenen unes implicacions molt importants; implicacions que després tenen altres aspectes absolutament col·laterals i que sembla que no vulguem discutir, com és tot l'àmbit de la publicitat en relació amb aquests assumptes, no?, i que és un tema extraordinàriament, en aquests moments, extraordinàriament preocupant.

Per tant, davant de la situació, nosaltres la veritat és que hem tingut molts dubtes. Podem prendre en consideració la Proposició de llei i després fer esmenes; podem demanar-li que, escolti, miri, aquest és un tema que ens amoïna a tots, siguem capaços de..., bé, de parlar-ne tothom, siguem capaços d'aportar tothom allò que té, que són moltes coses, i segur que trobarem les maneres d'enfocar la solució a aquests problemes. Perquè, com he dit abans, això no es tracta estrictament d'un problema sanitari: estem parlant d'un problema social, i com a tal ha de tenir un tractament al més transversal possible.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari, davant d'aquests dubtes, el que farà és optar per l'abstenció, tot i que em consta que algun grup té intenció de demanar la retirada d'aquesta Proposició de llei per buscar altres fórmules. No som nosaltres qui ho fem, però sí que vull fer constar que ens adherim a aquesta petició abans que s'hagi fet, perquè entenem que seria la millor solució, la més pràctica, més factible, més racional des del punt de vista que podem fer un tractament més global i que podem entrar a fons en d'altres aspectes, no només en el tema de les begudes alcohòliques, i, per tant, una mica, poder fer aquest debat molt més asserenat i amb temps, que, evidentment, un debat parlamentari aquí a la cambra, doncs, impedeix la profunditat que mereixeria aquesta qüestió.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana s'abstindrà en aquesta presa en consideració si finalment es porta a terme.

El president

Moltes gràcies, senyor Benach. Ara, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyor Daniel Sirera, Grup Parlamentari Popular, li demanem de debò la retirada d'aquesta presa en consideració. I els ho demanem en benefici de buscar acords, com sempre hem fet a Catalunya en temes de drogues. Aquest és un tema important, no menor. Jo avui..., nosaltres tenim divisió dintre el Grup Parlamentari, senyor Daniel Sirera. Estic convençuda que, si vostè ha consultat els joves del Partit Popular, també tenen divisió. Jo no vull fer demagogia sobre aquest tema: li dic que tenim divisió. Perquè estem convençuts que aquesta única mesura no portaria enlloc, al revés. Tenim dubtes fins i tot des del punt de vista tècnic. Per tant, li ho demanem en benefici que el

Govern presenti el pla de drogues, la revisió de la llei que sabem que està pràcticament acabada, i ho busquem. Intentaré convèncer-lo, senyor Daniel Sirera.

La ministra de Sanitat va anar a signar a Estocolm el que es diu la Declaració sobre els joves i l'alcohol el 21 de febrer, i aquí diu moltes més coses, però sobretot en diu una: el «partenariat» amb els joves. Res del que es faci es pot fer sense els joves.

Segon. Vostè devia veure, igual que la majoria de catalans i d'espanyols, de la resta d'Espanya, el partit del Barça-Madrid. Jo el vaig veure amb ulls de mirar, què passava amb la publicitat. Sap què passava, senyor Daniel Sirera? En el camp del Bernabeu, les tanques, aquestes de publicitat, estaven plenes de cervesa Mahou. Abans..., no sé quantes persones van veure aquest partit, però 2 milions de persones, dic jo, a Catalunya, no?, no ho sé..., en algun moment, em refereixo; és igual. Miri, la mitja hora abans del partit hi havia onze anuncis de marques diferents d'automòbils i de cervesa San Miguel. A la mitja part del partit, en acabar el partit, els dos primers anuncis, senyor Daniel Sirera, eren d'Estrella Damm i de Ford Focus. I així podria continuar.

Tercer punt. Hi han dubtes sobre si la prohibició d'alcohol no genera increments de drogues estimulants; de dubtes, estic parlant, seriosos, de salut pública. Porto aquí..., Delegació del Govern de l'Estat a Catalunya, dades de la setmana passada: s'han decomissat l'any 2000 a Catalunya 300.000 pastilles d'èxtasi, s'han decomissat 1.530 quilos de cocaïna -per parlar-li de dos drogues il·legals, en aquest moment, d'alt consum a Catalunya, i creixent.

Per tant, nosaltres..., no vull entrar en el debat, perquè, hi insisteixo, els joves del nostre Partit, els joves de Ciutadans pel Canvi, els educadors del nostre Partit ens diuen que només fer això és anar a fer una modificació d'una llei que no es complirà, i que això sol pot tenir fins i tot efectes perversos. I li ho dic perquè nosaltres no tenim solucions, i em dirà que nosaltres ho hem fet a Andalusia perquè hi governem. I ho sé perfectament. He fet una comparació exhaustiva de la legislació europea i de la legislació autonòmica, però això no és motiu suficient per nosaltres.

Li demanem, senyor Daniel Sirera, que en benefici del tot i dels acords que sempre a Catalunya hi han hagut retiri aquesta modificació. I em dirà: «Vostès varen avalar l'última modificació del 98 de prohibir l'alcohol, diríem, o que les ordenances municipals podien prohibir el consum d'alcohol a la via pública a la nit.» D'acord, nosaltres ho vam avalar, però tenim dubtes de si ho hem pogut complir.

Hi ha un altre element molt més pedagògic, senyor Daniel Sirera. Si aprovem lleis que no es compleixen, estem devaluant la feina legislativa, eh?, i vostè ho sap perfectament. Per tant, li ho demano amb humilitat: davant de dubtes que jo crec que en un tràmit parlamentari d'una llei molt més àmplia..., i no només d'una llei. En aquest moment Catalunya pot anar amb la cara ben alta, perquè no hem fet un ús partidari de les drogues des de fa molts anys; aquest Parlament ha apostat per acords parlamentaris. Això no és trencar un acord,

hi estic d'acord, senyor Daniel Sirera, no és trencar un acord, però és portar els temes de drogues cap a una única possibilitat, que és el que hem estat fent amb les modificacions últimes, crear aquesta..., pensar «quan un no sap què fer, prohibeix». I no vol dir que a vegades no hàgim de prohibir a la vida; és cert, hem de restringir l'accés a l'alcohol dels joves, perquè són febles. Però, en una societat madura com la catalana, jo crec que educar el consum i escoltar i fer «partenariat» amb els joves en aquest moment és possible. I per això li demano, si us plau, senyor Daniel Sirera..., i nosaltres estarem al seu costat i al costat del Govern, evidentment, en aquests temes, perquè nosaltres tornem a dir avui aquí que nosaltres mai farem un ús partidari d'aquests temes.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens trobem davant d'una proposició de llei de modificació de la Llei de prevenció i d'assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència, i puc, d'entrada, dir que el Grup de Convergència i Unió hi votarem favorablement. De fet, no avanço cap novetat, i no l'avanço perquè el conseller ja va dir i va fer públic, va fer unes declaracions dient que el Govern estava treballant, precisament, en la línia de modificar la Llei del 85. Per tant, aquest serà un vot de coherència, però nosaltres voldríem matisar per què el vot favorable en aquest punt en concret.

Els deia que fa ja un temps que el Govern està treballant en aquesta línia precisament, en la de modificar aquesta Llei. Aquesta modificació, en la qual està treballant el Govern, lògicament, abasta molts més temes que no pas el que avui abordem. Avui es proposa una modificació puntual, certament important –no volem treure-li la importància que pugui tenir–, ja que incrementar l'edat a partir de la qual es poden, doncs, adquirir begudes alcohòliques no és una anècdota, és protegir un col·lectiu determinat, un col·lectiu concret, el dels joves; però el Govern vol i està treballant en una línia més àmplia, de més planificació, de més profunditat i, per tant, de revisar molts altres aspectes de la Llei, per tal de protegir també el col·lectiu jove, de protegir-lo però no només a partir de l'edat en la qual es poden adquirir les begudes alcohòliques, sinó també, doncs, protegir-los en el sentit de la publicitat que rebran, de les informacions que rebran, etcètera.

Per tant, insisteixo que la voluntat del Govern –i vostès la sabien– ha estat la de modificar aquesta Llei, de treballar en aquesta línia, i, per tant, vostès saben que en breu, doncs, tindrem aquí una modificació d'aquesta Llei, que agafarà el que és la regulació de nous aspectes relacionats amb la Llei contra l'alcoholisme i el tabaquisme.

Per tant, doncs, de fet, jo..., m'agradaria dir, en nom, doncs, de Convergència i Unió, el Grup que dona su-

port al Govern, que precisament la Generalitat ha estat pionera en aquest àmbit i hem gaudit d'una tradició ampla i extensa, i la Llei és pionera a Catalunya i al conjunt de l'Estat. La Llei és de l'any 85 i ha tingut diferents modificacions, i diríem que, per no trencar aquesta tradició, doncs, de ser pioners, el Govern, hi insisteixo, plantejarà una nova llei, que profunditzarà en molts altres aspectes, hi insisteixo, volem insistir-hi, no només en la prohibició de la venda en funció de l'edat, sinó en d'altres que m'agradaria aquí, doncs, mencionar, encara que estrictament avui no toqui parlar d'aquest tema.

Per tant, es vol ser més estricte en els llocs on es poden consumir el tabac i l'alcohol. S'ampliaran els llocs de prohibició de fumar –no entrarem en el detall, però aquest serà un tema que s'abordarà.

S'abordarà el que és la prohibició de venda d'alcohol, no només als menors de 18 anys, sinó també en centres de treball, en àrees d'autopistes, etcètera. Es treballarà, també, sobre el tema de la publicitat, i aquí s'haurà d'abordar, i sí, que en aquest sentit, jo em sumaria amb el que s'ha dit amb anterioritat i que aquest és un tema que no només pot regular la Generalitat de Catalunya, sinó també el Govern central i, per tant, en aquest sentit que fossin curosos i poguessin treballar en aquest sentit.

Per tant, la llei, doncs, que es presentarà pretindrà protegir col·lectius concrets, com és el dels joves, a través de la venda, de la compra, però, també, de la publicitat, i també s'intentarà, doncs, protegir el que és la relació amb la vialitat. Segurament, ara no era el moment de debatre ni de passar a detallar quines eren les propostes del Govern que tenia en aquesta línia, però nosaltres sí que demanàriem al Partit Popular, malgrat que ha anunciat que iniciaria noves iniciatives parlamentàries, que no ho faci, que no ho faci perquè creiem, sincerament, que és bo treballar en la línia del consens, que és bo –i vostès coneixen que el Govern aquí està fent una feina–..., que és bo que deixin que pugui portar, doncs, aquesta futura nova llei en aquesta cambra i que, per tant, imperi una mica (*remor de veus*) el que aquí se li reclamava, és aquest consens...

El president

Senyora diputada, s'hauria d'esperar un moment. Espereu's, esperi's, ja l'avisaré. Pot continuar.

La Sra. Borràs i Solé

Sí. Per tant, hi insisteixo, no li demanem que retiri aquesta iniciativa parlamentària, però sí que no n'iniciï de noves, en la línia de poder treballar conjuntament en la línia del consens, en la línia de poder treballar amb la base que s'ha treballat sempre en aquest àmbit a Catalunya i, per tant, que el Govern pugui presentar les seves iniciatives parlamentàries i, a partir d'aquí, doncs, treballar en la línia del consens. Una vegada més, doncs, manifestar que nosaltres votarem amb coherència i, per tant, votarem favorablement aquesta proposta. (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*)

Gràcies.

El president

Demana la paraula per?

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor president, sí, per un agraïment, dues peticions que hi han hagut i unes contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies. Únicament per agrair a la senyora Marina Geli les seves paraules, el seu discurs, li puc assegurar que comparteixo al cent per cent tot el que vostè ha dit, però, miri, nosaltres no podem retirar aquesta proposta. Vostè parla de debat serè, nosaltres compartim que hi ha d'haver un debat serè entre tots els grups d'aquesta cambra, però, miri, aquesta iniciativa, el nostre Grup la va presentar l'11 de maig de l'any 2000, portem massa temps esperant que el Govern treballi i sabem que ho està fent, però jo crec que és molt més important que aquest Parlament impulsi també l'acció del Govern quan el mateix Govern no ho fa, no?

En tot cas dir-li que nosaltres continuarem presentant iniciatives quan així ho creguem convenient, quan el Govern no ho faci, i únicament dir que sotmetrem la presa en consideració a votació, i recordar-li, per la contradicció de la senyora Comas, que el seu Grup Parlamentari, l'any 98, va prohibir el consum d'alcohol a la via pública, va prohibir el consum d'alcohol als supermercats, va prohibir el consum d'alcohol a les pastisseries i, per tant, senyora Comas, vostè no parli de prohibicionistes quan el seu Grup és el primer que va donar suport a aquella modificació de l'any 98.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, a votació la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 20/1985, del 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència.

Comença la votació.

Aquesta Proposició de llei ha estat aprovada per 68 vots a favor, 5 en contra i 61 abstencions.

Proposició de llei d'atribució de competències en matèria d'acolliment de les persones grans (presa en consideració) tram. 202-00083/06

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei d'atribució de competències en matèria d'acolliment de persones grans. La presenta la il·lustre diputada senyora Pilar Malla, pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi... Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Malla i Escofet

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, l'objectiu d'aquesta llei que presentem és donar una resposta a les noves necessitats de les persones grans. No cal que insistim que l'envelliment de la població es planteja nous reptes. L'índex d'envelliment a Catalunya cada vegada és més alt i l'esperança de vida d'una persona en néixer és cada vegada més elevada. Les conseqüències immediates d'aquesta realitat són l'emergència d'una societat envellida en la qual, si les polítiques d'ajuda familiar no canvien, si els emigrants no ens ajuden, no es podrà garantir una societat sostenible en el futur.

El 16,28% de la població de Catalunya té més de 65 anys. Però la població gran no està repartida uniformement per tot el territori de Catalunya. Mentre que a la comarca del Baix Llobregat el percentatge de persones de més de 65 anys és d'11,28%, al Priorat és de 28,4%, al Pallars Jussà de 27,16%, a la Terra Alta del 27% i a Les Garrigues del 25,66%. En algunes comarques, l'elevat percentatge de persones grans coincideix amb el percentatge més alt de persones que viuen d'una pensió no contributiva, que actualment tenen l'import mensual de 41.910 pessetes mensuals.

Si a Catalunya la mitjana de persones que cobren una pensió no contributiva és de 3,6%, a la Terra Alta, el percentatge és de 27,11%, perdó... a la Terra Alta, amb el percentatge de 27,11% de persones grans, hi ha un 5,98% que tenen una pensió no contributiva. Al Pla d'Urgell és de 5,68% i a la Noguera de 4,91%.

Una altra dada que cal tenir en compte és el nombre de places de residència. La Terra Alta, que té 3.412 persones de més de 65 anys i de les quals 2.583 passen de 75 anys, no disposen de cap plaça de residència a la comarca. Al Montsià, amb 19.994 persones de més de 65 anys i 8.505 de més de 75 anys, no arriben a una plaça per a cada cent persones. Al Baix Ebre i al Pla d'Urgell no arriben a dues places per a les persones que tenen més de 65 anys.

Actualment existeixen vint-i-sis tipologies de serveis o prestacions per a la gent gran. Sis depenen del Servei d'Atenció Primària, que són obligatoris en els municipis de més de 20.000 habitants o el conjunt de municipis de més de 20.000 habitants que fan una comarca, a nivell comarcal. Nou són considerats serveis especialitzats, que depenen de les comarques o dels municipis que tenen més de 50.000 habitants. Hi ha onze tipus de prestacions econòmiques que es tramiten a través dels Serveis d'Atenció Primària, no falten diversificacions, prestacions econòmiques ni varietat de prestacions de serveis, però el cert és que encara hi ha necessitats urgents per cobrir. El que ens cal actualment és mirar els vuits més urgents i necessaris i combinar les necessitats amb les possibilitats i la qualitat dels serveis.

En el debat i votació del Dictamen de la Comissió de justícia, dret i seguretat ciutadana, sobre el Projecte de llei d'acolliment de les persones grans, que es va produir en aquesta cambra el 21 de desembre de l'any 2000, es va fer palès el consens dels diferents grups parlamentaris en l'aprovació d'una llei que, tal com va quedar aprovada, té naturalesa eminentment civil, però,

a la vegada, va quedar també palesa la necessitat i el compromís de tirar endavant un projecte que legislés més en l'àmbit social i que recollís l'esperit de les esmenes que diferents grups parlamentaris havien presentat en aquest sentit.

Cal, doncs, fer un pas més i no podem deixar de passar l'oportunitat de contemplar a Catalunya una llei d'acolliment familiar per a les persones grans que sigui com un recurs alternatiu a les residències; un recurs que es consideri un servei social, en concret, un servei social especialitzat de segon grau, de conformitat amb el Decret legislatiu 284/1996, del 23 de juliol, de regulació del sistema català de serveis socials, modificat pel Decret 176/2000, del 15 de maig.

No podem extreure'ns la responsabilitat de l'Administració local en aquesta problemàtica i, per tant, la necessitat de la implicació de la mateixa Administració i dels serveis socials per al desplegament i l'eficàcia de la Llei d'acolliment de les persones grans, a fi que veritablement sigui una alternativa vàlida, útil i en uns casos més econòmica i potser l'única possible en alguns medis rurals de Catalunya.

És en aquest sentit que formulem la nostra Proposició de llei d'atribució de competències en matèria d'acolliment de les persones grans, que entén que l'Administració competent en la matèria ha de ser l'Administració local, donada la proximitat d'aquesta a les persones que convenen l'acolliment, i que contempla l'acolliment de les persones grans com un servei social que ha de garantir la integració de les persones acollides en la dinàmica familiar, amb unes condicions que veritablement permetin el seu benestar general.

La Llei contempla que l'Administració local competent ha de ser la que correspon a la residència de la persona o família acollidora. Per tant, correspon a l'Administració local competent la responsabilitat de la formació de les persones acollidores i també el control, seguiment social i sanitari dels acollits. En cas que el benestar de l'acollit estigui amenaçat, correspon també a l'Administració local de prendre i adoptar les mesures cautelars que calguin. Quan es produeixi l'extinció de l'acolliment, pels motius que preveu la Llei d'acolliment de persones grans, la persona acollidora o l'acollida ha de posar el seu fet en coneixement de l'Administració competent.

Les disposicions finals tracten de la part econòmica i això es desprèn de la concepció d'aquesta Llei com un servei social a què han de tenir dret tots els ciutadans. I és per aquest motiu, senyors i senyores diputats, que demano el vot favorable per a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Per fixar el seu posicionament té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Diré que el nostre Grup votarà favorablement aquesta presa en consideració de la Proposició de llei. De fet, la senyora Pilar Malla, en la seva exposició de motius, ha fet una amplíssima presentació sobre quina és la situació de les persones grans en diferents comarques de Catalunya, aquelles que presenten un envelliment més important, amb uns nivells de renda molt baixos, i m'estalvia de presentar més consideracions en aquest sentit, perquè, efectivament, hi ha una necessitat que l'acolliment sigui regulat, no només des del vessant jurídic, sinó des del vessant que se li està donant aquí, com un factor essencial de serveis socials i, per tant, de les polítiques de benestar.

I també el nostre Grup està d'acord amb els continguts que aquí es presenten, des del punt de vista que siguin els ajuntaments, els municipis els que tinguin competències en aquesta matèria, dintre d'una línia general que entenem que en matèries de benestar social els ajuntaments haurien de tenir també més competències reconegudes de les que tenen ara, perquè en la pràctica ja estan fent moltes coses. El que cal és que els reconeguem de fet aquesta..., s'ajusti la Llei al que es dona a la realitat. Per tant, nosaltres hi votarem afirmativament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, nosaltres quan en aquest Ple vam aprovar el Projecte de llei d'acolliment de les persones grans, vam mostrar la nostra voluntat de consens, per una banda, i, per l'altra, la necessitat o la voluntat de treballar per una legislació que recollís alguns aspectes oficials i de competències administratives que recollien o que contenien les nostres esmenes. Les esmenes que vam presentar nosaltres en aquell moment pretenien una altra llei molt més àmplia i que regulés, però també promogués, l'acolliment de gent gran i es recollissin així, com deia, alguns aspectes de competència administrativa i també com la figura del pacte de companyia.

Donat que en aquell moment el Departament de Justícia, la conselleria de Justícia li volia donar un caire civil a la Llei, així com també el compromís d'alguns grups de la cambra per fer-ho. Nosaltres, per voluntat de consens i per tal de consensuar precisament aquella llei que llavors nosaltres estava en ponència, doncs vam retirar les nostres esmenes i hi vam votar favorablement, però també vam arrencar d'alguna manera -perquè les nostres esmenes coincidien en gran part amb les que presentava la senyora diputada Pilar Malla, del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi-..., i per tant, vam aconseguir d'alguna manera el compromís per part dels ponents i les ponents de treballar conjuntament en aquest àmbit per regular, precisament, per avançar en una legislació que recollís dades de l'àmbit més social

i també de competències administratives. Nosaltres pensem que, malgrat que la senyora Pilar Malla ha estat la única que ha fet els deures d'alguna manera, nosaltres, com que coincidim plenament amb els objectius que presenta en la seva Proposició, votarem favorablement, i demanem, també, que el compromís que llavors vam prendre es compleixi, que com més aviat es compleixin els compromisos, més aviat podrem arribar a acords.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Vostès saben que, des de la perspectiva política que té la presidència d'aquest Parlament, veig un bolígraf aquí que algú es deu haver deixat. Els ho dic perquè si algú el troba... Molt bé, la senyora Malla després el recuperarà. Gràcies. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Com ha exposat molt bé el grup proponent, en aquest cas la il·lustre diputada senyora Pilar Malla, l'envelliment de la població constitueix un repte per a la nostra societat tenint en compte que, fins ara, tota l'atenció de les persones grans ha estat molt circumscrita a la família. I després també l'altra alternativa era la institucionalització. Cada vegada més caminem cap a un debat de la dependència en funció de les persones, en funció del grau de dependència que tenen i després també per valorar quines són les institucions o quins són els serveis que han de prestar aquests serveis socials i en quins àmbits d'actuació ho han de fer.

En aquest sentit, el Grup Popular valora positivament aquesta Proposició de llei que enllaça, també, amb la Llei d'acolliment que es va aprovar darrerament, fa poc, aquí al Parlament, sobre l'acolliment de les persones grans, que tot i que aquesta Llei ho circumscriu a un àmbit civil per tal que aquelles persones que voluntàriament, tant si estan unides per parentiu com no puguin establir aquestes relacions de convivència i d'acolliment, aquesta mateixa Llei també estableix una sèrie de mesures i cauteles que a més van ser incorporades al text de la Llei mitjançant unes esmenes del Grup Popular que va insistir molt en la conveniència de crear aquest registre per tal de garantir aquesta seguretat i garantir, també, el benestar de les persones grans.

Nosaltres, en el text que ha presentat el Grup Socialista, estem d'acord amb la seva filosofia, però alhora també trobem que hi ha una sèrie de conceptes quant al que és la composició i l'estructura dels serveis com es disposen quant als àmbits competencials, creiem que evidentment l'àmbit local és l'àmbit més proper i és l'àmbit que coneix més les situacions de necessitat i també, alhora, poder donar un servei que ja està prestant però que no està ben definit quant a recursos i quant a serveis que ha de prestar, tot i amb això creiem que aquesta Llei és millorable quant al que és la relació de competències tenint en compte que tenim un decret que ens marca totes les competències que té la Generalitat pel

que és la planificació i l'estructura dels serveis socials. Aquest Decret s'ha de respectar i és el que ens marca tot el que és la desconcentració i les funcions, com és el 17/94, i en aquest sentit nosaltres hi donarem recolzament tenint en compte que, com que avui només és la presa en consideració, evidentment tant pel que és el model com és la distribució de totes aquestes competències, el Grup Popular, en el seu tràmit parlamentari farà les esmenes que consideri oportunes per tal d'incidir en el model que creiem que ha de ser la prestació de serveis socials en matèria d'acolliment.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyora diputada. I pel Grup de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre diputada senyora Concepció Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del nostre grup parlamentari és per anunciar, també, que donarem el nostre vot favorable a aquesta presa de consideració d'aquesta Proposició de llei d'atribució de competències en matèria d'acolliment de la gent gran. Nosaltres donarem el suport a aquesta presa en consideració perquè, ja també assolit el compromís i que és com acaba d'expressar la meua companya en aquests moments, la senyora Àngels Esteller, del Partit Popular, durant el tràmit ja es faran les esmenes oportunes perquè en els apartats en què nosaltres plenament no coincidim les puguem consensuar. A més, hi ha el compromís de la proponent d'aquesta Proposició no de llei, de la senyora Pilar Malla, que aquest treball es farà en ponència conjunta, vull dir, serà un treball consensuat, tal com es va fer en la Llei d'acolliment de gent..., de persones grans que vam aprovar el mes de desembre i, per tant, creiem que podem arribar a un acord.

Miri, l'acollida de persones grans en tant que serveis socials és un tema que és molt sensible –que és molt sensible–, i que aparentment pot semblar de molt fàcil implantació, però si atenem a les experiències existents, com les del País Basc, en què tot i estar recollit el Pla gerontològic d'Euskadi, només està implantat a Guipúscoa, i amb uns resultats d'avaluació molt discrets, com també vam tenir una experiència aquí, a Catalunya, (*remor de veus*) que com la diputada proponent coneix molt bé, a través de l'Ires, on, amb una durada de tres anys, s'ha hagut de finalitzar per no aconseguir una implantació eficient. Vol dir, amb aquestes paraules, que és un tema delicat i que hem d'estudiar molt bé el marc normatiu com l'hem d'implantar, al mateix temps que les competències on s'ha de fer arribar.

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. Esperi's un moment. Ja l'avisaré.

Pot continuar.

La Sra. Tarruella i Tomàs

És per aquests motius, doncs, donada la delicadesa del tema i del treball que s'ha de fer, que torno a dir en nom del nostre Grup parlamentari que donarem, votarem afirmativament aquesta presa de consideració, però esperem que hi hagi un gran consens i que puguem estudiar molt curosament tots aquests temes perquè, ja que es fa aquesta nova distribució, doncs, puguem arribar al màxim consens possible com ha estat fins ara en aquesta cambra en tots aquests temes, en aquestes matèries de serveis socials que s'estan portant aquí darrerament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Passem, per tant, a la votació de la presa en consideració de la Proposició no de llei d'atribució de competències en matèria d'acolliment de les persones grans.

Prego als senyors diputats que es posin en disposició de poder votar.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a tres quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Prego a les senyores i senyors diputats que prenguin possessió del seu escó.

Preguntes

La primera pregunta la formula en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya l'illustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira al molt honorable president de la Generalitat. Té la paraula.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els objectius bàsics de la política d'immigració del Govern (tram. 317-00199/06)

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Quins són, senyor president de la Generalitat, els objectius bàsics del seu Govern en matèria de polítiques d'immigració?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Són els objectius que vaig anunciar en el meu discurs d'investidura. Perquè en el meu discurs d'investidura vaig dedicar, el novembre del 99, una bona estona a parlar-ne. Deia: «De tots els reptes que d'ara endavant tindrem, n'hi ha un que reclama una atenció molt especial, que és el de la immigració», i després, altres vegades, he anat parlant d'això. Per tant, quan se'ns diu que no hem plantejat mai aquest problema fins avui, que arribem tard, qui arriba tard, en tot cas, són els altres. Però nosaltres hem plantejat aquest tema des del començament, i hem aplicat la nostra doctrina de sempre, des de fa molts anys, que és una política d'immigració, en la qual el que hem mirat és, al màxim, d'exercir les nostres competències, pel que fa efecte a sanitat, ensenyament, treball, habitatge, etcètera, etcètera, a part d'haver mirat de modificar –un sentit, que es pot discutir, però que, en tot cas...– la Llei del 85, que era una llei molt repressiva i que ningú s'havia preocupat que canviés i, únicament, qui va realment fer la proposta perquè canviés va ser, inicialment, el Govern de la Generalitat i Convergència i Unió.

Per tant, això. A això, hi hem d'afegir, evidentment, una tasca difícil i que no sempre surt bé, però que és diguem-ne de sensibilització, de mentalització de la població, de tota, de les que vénen de fora i de la població receptora.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Pot repreguntar l'illustre diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. La convivència i el manteniment de la unitat civil del poble de Catalunya han de continuar essent l'objectiu central d'aquest país i el resultat d'un convenciment transversal, no només entre tot el sistema de partits democràtics, sinó del conjunt d'agents socials, econòmics i el teixit associatiu de Catalunya. Catalunya ha estat tradicionalment un país d'acollida –Catalunya va acollir fa cinquanta anys el meu pare, un immigrant castellanoparlant, la cosa va sortir bé, avui el seu fill és secretari general d'un partit independentista i diputat del Parlament, vol dir que funciona–, però a més a més de ser una societat acollidora hem de tenir els instruments polítics perquè sigui un país integrador. Jo ja entenc que per a alguns això ha funcionat massa, però que cadascú aguantí el que hagi d'aguantar, el resultat ha estat aquest.

Per ser un país integrador, no només hem de gestionar bé les competències que tenim –segurament millor en alguns casos–, sinó que hem de reclamar més instruments polítics perquè la immigració no sigui una amenaça i un problema, sinó un factor, fins i tot, d'esperança. Justament per aquest motiu nosaltres entenem que el Govern de la Generalitat hauria de tenir una paraula decisiva en el que seria el determini, la decisió dels

fluxos d'immigració que aquest país es veu en condicions de garantir, d'assumir, d'assegurar unes condicions de vida digna. I això hauria de voler dir, entre altres coses, la possibilitat de fer informació i contractació en els països d'origen de la immigració actual, però també en aquells països on considerem que ens pugui convenir que puguem rebre immigració procedent d'uns territoris determinats.

En aquest sentit, cal tenir present que la immigració no és un tot i que dintre de la immigració hi ha immigracions d'origens diferents i que, per tant, segurament deuen haver de ser tractades com a diferents, que és exactament el que són. Per aquest motiu, també caldria que les competències que tenim, per exemple, inspecció en matèria de treball, control decidit a qui correspongui de les màfies que en aquests moments sotmeten...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carod-Rovira

Doncs és llàstima, senyor president, però ho deixem aquí.

Moltes gràcies.

El president

Se li ha acabat el temps ara, però podrà tenir altres ocasions per continuar la seva interessant reflexió. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, nosaltres de moment tenim les competències que tenim i jo crec que, aquestes, les estem exercint bé; reconegut per moltes associacions d'immigrants que, fins i tot, admeten que a Catalunya un cert afecte crida, respecte a la resta d'Espanya i, fins i tot, a alguns indrets d'Europa, es produeix. Estem disposats a assumir-ho, si això, de fet, indirectament ens ve a dir que estem tenint una actitud política humana –per començar, diguem-ne– i autènticament integradora.

Que evidentment això ens planteja certs problemes en la mida que vostè diu, quant a fons econòmics disponibles i quant a poder polític, és cert, i és per això que nosaltres estem reclamant –he de dir que sense èxit de moment– més paper de les comunitats autònomes en la definició i la gestió de la política d'immigració de l'Estat; amb un cert èxit, val a dir-ho, però insuficient.

Ara, les nostres competències és veritat que les estem aplicant bé. I, a part d'això, de tota manera el que vull dir és que el que també reclamem és la creació d'un fons estatal, orientat a reforçar el conjunt de polítiques –de polítiques socials, urbanístiques, de polítiques educatives, sanitàries, etcètera– en el conjunt de la població, dels territoris on la població...

El president

Senyor president, també se li ha acabat el temps. Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre un debat intern tingut a Catalunya concernent a la immigració (tram. 317-00201/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat de Convergència i Unió senyor Vicenç Villatoro, també, al president de la Generalitat. Té la paraula.

El Sr. Villatoro i Lamolla

Moltes gràcies, senyor president. En les últimes setmanes s'ha viscut a Catalunya, a partir de diverses declaracions, un debat molt intens entorn de la immigració. Una de les seves conclusions ha estat constatar la conveniència d'un debat sobre aquesta qüestió cabdal, prou serè, aprofundit i, si es pot dir així, endreçat. De fet el Govern de la Generalitat hi ha participat, com no podia ser d'altra manera, en un debat de la immigració a través de la seva acció i de les seves declaracions institucionals –recordava el mateix president fa un moment la de la sessió d'investidura. També aquest Parlament ha ofert un marc de reflexió a través de la Comissió d'Estudi sobre la Immigració, prou interessant i amb prou perspectiva de futur. I, finalment, el conjunt del país ha ofert un model de cohesió social que permet que siguem, com el senyor Carod, uns quants en aquesta cambra que procedim d'onades d'immigració relativament molt properes.

A partir de tot això, voldria preguntar-li, al senyor president, quins són i quins seran els eixos de la intervenció del Govern, de Catalunya, en aquest debat, en la seva fase més serena i més responsable, que em sembla que tots plegats creiem necessària.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té vostè la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, novament li dic que estaran en la línia del que sempre hem fet i hem dit, i em tornava a referir al discurs programàtic del mes de novembre del 99. Per tant, exercici de les nostres competències en allò que ens correspon, d'atenció al que són els drets bàsics d'aquestes persones, i, evidentment, la consciència clara que aquest problema no és només un problema sanitari o de treball o d'habitatge, no?, sinó que és més profund, perquè arreu del món existeix la immigració, arreu del món és un problema. Negar-ho, no és realista. El que passa és que aquest problema pot evolucionar cap a la convivència o, fins i tot, cap a la integració –que és el que busquem– o bé cap al rebuig, i aleshores tota la nostra acció ha estat orientada –i ho està i ho estarà–, i tot i admetent que a vegades hi poden haver hagut incidents o entrebancs que diguem-ne que han creat un trasbals en aquest procés, però estarà orientada a fer el màxim possible de pedagogia, després, evidentment, d'haver atès tots els malalts que hagin vingut en els centres d'assistència primària i, després, evidentment, que els nois i noies immigrants tinguin l'escola que hagin de tenir, etcètera, etcètera.

Per tant, nosaltres seguirem actuant en aquest sentit. Obrirem al màxim possible el diàleg que, atenció!, hem ofert sempre però no ha interessat mai gairebé ningú. Torno a dir-ho: que si vostè repassa el debat del mes de novembre del 99 –que jo hi vaig parlar extensament– no hi va haver cap intervenció sobre la immigració en la resta de tot el debat que hi va haver. Per tant, fins ara, pel que sigui, hi deu haver hagut molta gent a casa nostra, diversos sectors polítics i socials, que no deuen haver considerat necessari que aquest debat es debatés –entre altres coses, en aquest mateix Parlament, com aquesta referència que faig al discurs d'investidura posa prou clarament de manifest.

Hem insistit sempre en una cosa que era una mica delicada i que alguns ens han criticat i és aquest el primer moment. En el tema de la immigració, cal deixar molt clars els deures i els drets: els drets de la gent que ve de fora, els deures de la gent que ve de fora, els drets de la gent del país i els deures de la gent del país, cosa que –per dir-ho així– de vegades ha causat, ens ha ocasionat alguna crítica perquè s'ha considerat que el tema de deures no havia de ser tocat. En tot cas, aquesta ha estat en el passat la nostra orientació, i ho seguirà essent en el futur.

El president

Moltes gràcies, honorable president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes amb relació als immigrants estrangers a Catalunya (tram. 317-00204/06)

Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, també, per preguntar al president de la Generalitat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, l'any 99, si vostè recorda al *Diari de Sessions*, que em sembla que ho recorda, recordarà un bon tros de rèplica de part del nostre Grup sobre el tema d'immigracions. No li sembla que, després de tantes declaracions, amb tant de partidisme, que fins i tot un soci de la seva coalició, com és Unió Democràtica a Barcelona, fa un comunicat que es posa incondicionalment amb els més desfavorits, caldria una compareixença del Govern per debatre serenament en aquest Ple, i no només en un torn de preguntes, aquest tema que avui domina al carrer?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, si del que es tracta, en el que vostè diu de referència, això que ha dit vostè de posar-se a disposició de les meves necessitats, li puc ben assegurar, concretament,

que el Govern de la Generalitat –ja ho he dit mil vegades, ho repeteixo ara– en tot allò que és la seva competència ho estan fent, i ho està fent prou bé perquè hi hagi associacions d'immigrants que ens reconeguïn que estem exercint un efecte crida. Per tant, si ho féssim malament o ho féssim..., en tot cas ho devem fer millor que els nostres veïns, no solament els veïns d'Espanya, sinó els veïns de molts indrets d'Europa. Per tant, crec que el Govern de la Generalitat, evidentment amb unes insuficiències que he posat de relleu abans, quan he parlat amb el senyor Carod-Rovira, però, aquest esforç, l'està fent.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, jo parlo català, potser el parlo molt malament, però m'he referit a un debat al Parlament amb un govern, amb compareixença, com s'està fent a tots els països d'Europa, i no escoltar la dona del president de l'Executiu o un exdirigent del Parlament opinar sobre les migracions. No creu vostè, senyor president, que a part de fer conferències i declaracions –algunes d'elles alarmistes, com qualificaven alguns diaris, sobre vostè mateix– s'havia de debatre al Parlament? Aquest matí hem debatut al Parlament, i vostès han votat pura i simplement per evitar una crisi de govern. La seva argumentació aquest matí al plenari ha estat per evitar una crisi de govern, perquè els arguments que podien haver donat eren a favor del recurs. Creu vostè que aquesta és forma de tractar el tema de les migracions? O és com ho van tractar al Senat, quan van escapolir-se amb una maniobra que els va sortir per la culata, perquè Coalición Canaria els va deixar sols? Creu, vostè, que aquest tacticisme ajuda a debatre serenament? No creu que el Parlament seria la cambra democràticament de major ressonància per sortir del pas, fins i tot, per més importants que siguin les persones que han parlat, aquelles declaracions que avui no són res més que atiar el foc?

No creu vostè que en aquests moments, quan el mateix Parlament basc, amb arguments del PNB o d'Eusko Alkartasuna, contra una llei que diuen ells que atempta contra els drets humans o contra la Carta europea o contra la Constitució..., caldria en aquest Parlament conèixer les línies d'acció concreta que Catalunya i el seu Govern estan impulsant de cara a fer front a aquest fenomen? Creu que hem de continuar, amb habilitats d'esgrima parlamentària o d'esgrima de declaracions i contradecaracions, tractant tan superficialment el gran repte que tenim per al nostre futur?

Hi som a temps, perquè no tenim percentatges com tenen altres països europeus. Justament per aquest motiu, més enllà de voler tapar qui ha relliscat, i de quina forma, en parlar d'aquests temes, caldria que vostè donés la cara en el lloc en què ha estat elegit...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...i aquí es fes un debat serè sobre el tema de la immigració.

El president

Moltes gràcies. Quan arribi a casa li explicaré a la meva senyora aquesta anècdota. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, en primer lloc, li vull dir que hi ha, si no estic equivocant, una comissió d'estudi en el Parlament, i que tindrà una certa lògica, suposo –almenys per la part nostra no hi ha inconvenient–, que, quan aquesta comissió d'estudi arribi a les seves conclusions, es presentin i es debatin en el Parlament. A mi, personalment, com més se'n parli, d'això, amb més calma i sense eslògans, per dir-ho així, i amb temps suficient, a mi personalment em va bé. O sigui que si vostès ho volen fer quan la comissió d'estudi hagi acabat el seu informe, doncs, ho podem fer.

Per la resta, el que li vull dir és que nosaltres, el que havíem de fer en aquest sentit, ho estem fent. L'altre dia ho vaig explicar; ho repetiré ara, no? Nosaltres donem ensenyament a tots..., almenys a tots els que ens arriben, als que en tenim consciència, als nens d'immigració. Els posem, doncs, mestres especialitzats de suport –setanta-set, concretament, aquí a Catalunya. Tenim vint mil..., 19.200, exactament, alumnes, amb un increment, per exemple, l'últim any del 21%; o sigui que anem seguint el procés de creixement de la població immigrada molt de prop. I posem serveis de traducció, d'orientació de les famílies... Donem molts més llibres de franc, naturalment, com és lògic, perquè són famílies amb pocs recursos, que no pas a les famílies, diguem-ne, tradicionalment del país. Ajuts de menjador... Tot això, escolti, tot això s'està fent. Com? Ja dic, ho repeteixo, fins i tot d'una manera que mereix l'aprovació o la valoració positiva de moltes associacions.

Nosaltres, concretament, en els últims quatre anys, en totes aquestes coses –ensenyament..., sense comptar sanitat, ensenyament, el PIRMI, habitatge, etcètera–, ens hem gastat 52.000 milions de pessetes. Algú pot considerar que això és poc; 52.000 milions de pessetes és una quantitat important, que no està prevista en el sistema de finançament...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...per tant, ara, quan es discuteixi, això s'haurà de tenir en compte. I pel que fa a l'habitatge...

El president

S'ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Dispensi...

El president

No, a vostè; gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions immediates que té previst emprendre el Govern amb relació a la problemàtica econòmica, ambiental, social i política de les terres de l'Ebre (tram. 317-00206/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

Gràcies, senyor president. Canviem de tema, però deixi'm dir, abans de començar en el tema, que és una llàstima, per saber a qui li interessa què, que no s'hagi retransmès aquest dematí, també per televisió, el debat del recurs d'inconstitucionalitat a la Llei d'immigració, perquè hauríem vist el panorama del banc del Govern.

Però canviem de tema. L'Ebre ha dit prou, senyor president de la Generalitat. Què pensa fer vostè i el seu Govern per l'Ebre? L'Ebre ha dit prou a donar i no rebre, ha dit prou a la incomprensió, ha dit prou a la manca de sensibilitat, ha dit prou a l'oblit. L'oblit potser és inconscient, però ahir mateix Jordi Pujol, el molt honorable president de la Generalitat, va a Brusselles i s'oblida de Tarragona. Aquest és l'oblit que fereix les terres de l'Ebre.

Ara, però, tot són presses i precipitacions. Després de vint anys de greuges, després de l'acció dels ciutadans, després de la manifestació, hi ha alguna petita concessió. Però, parlant dels temes que preocupen de fons, estan disposats a anar a Madrid a la manifestació contra el Pla hidrològic nacional? Estan disposats a votar contra el Pla hidrològic nacional? Estan disposats a sumar-se al Pla hidrològic alternatiu o al Pla energètic alternatiu?

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

D'oblit, no n'hi ha hagut, i objectivament es pot demostrar. Si aleshores diu: «Oh!, sí, però, de tota manera, pot ser que hi hagi qui tingui la sensació que no ha estat prou atès», analitzem-ho; però no està situat en el terreny de les dades objectives. L'any 86, la renda de les comarques de l'Ebre respecte a la mitjana catalana era de 88, i l'any 96 és de 96. Per tant, en vuit anys ha pujat exactament 8 punts. Alguna cosa s'ha fet, d'acord amb un model de creixement que fins aquest moment s'ha demostrat eficaç, i aquesta dada és prou evident; com també ho és veure que les inversions de la Generalitat en aquestes comarques han estat molt per sobre de la mitjana catalana, només per sota de les inversions que es fan en el Pirineu.

Ara, si ara aquest model de creixement vol ser posat, diguem-ne, en revisió, nosaltres l'únic que necessitem és poder-ne parlar a fons amb gent, diguem-ne, representativa. I ho farem, i ho estem fent.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

Gràcies, senyor president. I per parlar amb gent representativa li convindrà molt i molt començar per la seva mateixa gent i fer-los veure que estan equivocats. Perquè, per exemple, el delegat de Cultura del Departament de Cultura de la Generalitat a Tortosa diu, pel que fa al nomenament d'un delegat del Govern: «Això ho ha fet el Pla hidrològic. Fa vint anys que demanem la vegueria de l'Ebre. Si no fos per la mobilització ciutadana, no haurien mogut» –podia haver dit «no hauríem mogut»– «ni un dit.» I el *Diari de Tarragona* d'avui diu: «Pujol va a Brusselles, parla del port de Barcelona i s'oblida del port de Tarragona.» De la mateixa manera que s'oblida del port de Tarragona s'oblida de les terres de l'Ebre.

És evident que el del delegat és un pas molt tímid. Ara bé, és un pas que està bé i que reconeixem com a positiu; tan positiu que és un pas que reclamem per a la Catalunya central i el Pirineu...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

Demanarem també un delegat per al Pirineu i per a la Catalunya central.

Moltes gràcies, senyor president.

(Persisteix la remor de veus.)

El president

Gràcies a vostè. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Bé, durant aquests vint anys que diu que deia el delegat de Tortosa, han passat moltes coses, no? Hi ha hagut molta gent que s'ha contradit. Home, ja que vostè em diu que ens hem d'adaptar al seu Pla, que és un pla que no té ni terminis, ni quantitats, ni localitzacions, i que realment és un pla, doncs, molt inerme i molt inconsistent..., però jo els diré: com és que vostès, durant aquest temps que deia el delegat de Tortosa que no hem fet el que havíem de fer, predicaven exactament el contrari del que diuen avui? *(Remor de veus.)* Com és, per exemple, que el 24 de març del 99 en aquest Parlament es va dir: «Si no reconeixem que hi ha un dèficit estructural de les conques interiors, no buscarem solucions definitives. S'ha de fer una aportació externa»? –vostès ho van dir. Per què el 21 d'aquest mes diu: «Faltarà

aigua i l'hauré de buscar en algun lloc; si no, estrangularem el creixement»? –vostès ho van dir. O bé per què, per exemple, vostès parlen, conjuntament amb el Partit Popular i amb Convergència i Unió, parlen no fa gaire d'un dèficit hídric de 350 hectòmetres cúbics i diuen que, a part de les mesures d'estalvi, etcètera, «tanmateix, per tal d'assolir els nivells necessaris de qualitat i quantitat en les conques internes, es fa palesa la necessitat d'una aportació externa»? Vostès ho van dir, i vostè ho van firmar.

I, com això, tantes i tantes altres coses. I vostès es van oposar al minitransvasament, que ara diuen que s'ha de fer i que s'ha d'allargar molt més; s'ha d'allargar, s'ha de portar, doncs, fins més amunt... I s'hi van oposar, i hi van haver coses tan ridícules, que per sectarisme polític els ajuntaments socialistes de Reus i de Tarragona...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...proposaven aquest minitransvasament...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Gràcies.

(Persisteix la remor de veus. Alguns aplaudiments.)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el termini i els continguts a incloure en el procés de converses anunciades amb les diferents formacions polítiques amb representació parlamentària (tram. 317-00210/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat... Prego als senyors diputats que se centrin en el que estem fent en aquests moments, que són... Té la paraula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president. Quins continguts té previst incloure en les converses per vostè anunciades amb les diverses formacions polítiques i en quin termini?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Escolti, el contingut del tema sabem que és un contingut en el qual hi ha tota una problemàtica que afecta la gent que ve, que té problemes, que té angoixes, que té dificultats, que pateix, i la problemàtica de la gent que hi ha aquí, que també per a ells és un problema aquí i a tot arreu del món, i que reclama que també, doncs, determinades maneres de ser i de sensibilitats puguin

quedar encaixades en aquesta situació nova que es planteja. I això té uns components socials, polítics, econòmics, culturals, religiosos..., de tota mena. Doncs bé, hem de parlar d'això i de com sobre això el Parlament i el Govern han d'incidir.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Val a dir que aquestes converses no tan sols són benvingudes, sinó que les he de qualificar com unes converses tardanes i forçades. Per què tardanes? Perquè tots podem recordar i podem constatar que des de les eleccions catalanes, el 17 d'octubre, vostè encara no ha convocat una ronda de converses amb les diverses formacions polítiques, almenys des d'un punt de vista formal, amb l'única excepció d'un dinar per parlar d'una exposició de la Generalitat a Madrid. Per què tardanes? Perquè vostè mateix va anunciar als mitjans de comunicació que no tan sols volia parlar de la immigració, sinó de les infraestructures, de l'energia, suposem que també del territori, i altres qüestions cabdals del territori que requereixen aquestes converses.

Per què diem «forçades», senyor president? Perquè, malauradament, aquest diàleg no és la conseqüència d'una convicció. Aquest diàleg és conseqüència d'una doble realitat: d'una banda, que vostè comença a anar a remolc dels esdeveniments, i de l'altra, que a vostè, al Govern de Catalunya, al Govern de la Generalitat, Catalunya se li comença a escapar de les mans si no l'endrega aviat.

La seva desorientació, a més, ja no podem dir que és conseqüència d'estratègies successòries; ja no podem esgrimir altres arguments que fins fa poques setmanes podíem constatar en aquest Parlament de Catalunya, sinó que la seva desorientació és fruit dels seus permanents canvis de rumb i canvis en els criteris del Govern de la Generalitat. Aquest desgavell, senyor president, significa i constata que vostès han perdut la brúixola i han descobert..., o s'estan convertint en la «veleta»...

El president

Senyor diputat... Gràcies. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

A mi de vegades m'entendreu veure segons quins discursos, no? Perquè, és clar, diu: «Oh!, és que no ens ha convocat mai!» Però que no és prou grandet, vostè, i tothom, per dir, si un dia em volen veure, dir-me que em volen veure per parlar d'alguna cosa? (*Remor de veus.*) O és que realment aquí l'únic que pot tenir iniciativa sóc jo? O sigui que jo els poso a alguns un sospens de manca d'iniciativa.

Bé, aleshores, dit això... (*Veus de fons.*) Bé, no cal que vagin amb caminadors, ja són prou grandets.

Bé, dit això, nosaltres, de nou, no farem res. Escolti, nosaltres, sobre això, miri si portem reflexió. Aquest dematí, per exemple, he rebut una carta –ja sé que és una cosa personal, però, en fi, permetin-me aquesta petita expansió– d'una assistenta social que vaig conèixer fa molts anys, que aleshores ella era –i suposo que encara ho és– allò que se'n diu... (*Veus de fons.*) Què?

El president

Prego silenci als senyors diputats.

El president de la Generalitat

...que vaig conèixer fa molts anys, i que em diu: «Vaig aprendre, del teu discurs, el sentit del concepte d'integració aplicat a aquesta qüestió fa quaranta anys.» I nosaltres hem fet això durant molt de temps, i ho seguirem fent, i no ens inventarem res de nou.

Evidentment que hem de plantejar alguns temes, no? Per exemple, un d'ells, sobretot dirigit a vostè. És clar, nosaltres, per fer això, com abans ja ha recordat en Carod-Rovira, necessitem més competències per fer-ho bé, per assumir totes les responsabilitats que se'ns reclamen, més competències i més diners, perquè aquests milers de milions de pessetes que hi hem de gastar no estaven comptabilitzats, en absolut, en els plans, en el sistema de finançament que tenim actualment. Bé, ara en parlarem..., confiem que tindrem la col·laboració de vostès perquè això, doncs, sigui tingut en compte.

I per la resta, no farem res més de nou que el que sempre hem fet, i que jo ho trobo molt ben resumit en un autor estranger, especialista en aquests temes, tingut com a molt progressista, també, que diu textualment el següent: «El futur dinamisme de la societat espanyola» –parla d'Espanya, però va per Catalunya– «dependrà de la seva capacitat a l'hora d'acollir els nous immigrants i mantenir la pròpia identitat.» I afegeix que «no s'ha de ferir la identitat de referència».

El president

Moltes gràcies.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials (tram. 310-00132/06 i 310-00133/06)

Passem ara a les preguntes del Consell Executiu, i la primera la formula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'adreça a l'honorable senyor Antoni Subirà, conseller d'Indústria (*remor de veus*), sobre els indicadors per a mesurar els resultats del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials. Esperem un segon, si us plau. (*Pausa.*)

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Voldria acumular les preguntes número 6 i 7.

El president

Molt bé.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies. Senyors consellers, senyores conselleres, senyor Subirà, el Cidem, Centre, abans, d'Informació i, ara, d'Innovació i Desenvolupament Empresarial, creat per Llei del 85 –és a dir, que ara porta més de quinze anys de funcionament–, és un element important de la política de promoció econòmica del Govern. És allò que els anglosaxons en diuen una agència, una agència de promoció econòmica o una agència de desenvolupament, que tenen tots els governs, si més no, els governs europeus.

D'acord amb aquesta importància, el nostre Grup ha analitzat en profunditat el funcionament d'aquest Centre, amb dos objectius o tres: el primer, conèixer-lo, però sobretot per generar iniciatives per millorar el seu funcionament, per potenciar aquest funcionament i, fonamentalment, per ajudar a assolir els objectius de suport al desenvolupament empresarial com diu el seu nom, com anuncia el seu nom.

És per això, senyor conseller, que li formulem dues preguntes: la primera, quins indicadors utilitza el Departament d'Indústria per mesurar els resultats del Cidem? I la segona, quines són les activitats que el Cidem genera en benefici de l'empresa catalana?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té vostè la paraula. (*Remor de veus.*)

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, li demano perdó pel retard, però m'imagino que el temps comença a comptar a partir del moment que començo a parlar.

El president

Sí.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Molt bé, moltes gràcies. Efectivament, el senyor Barceló té raó en el sentit de la importància del Cidem. De les quatre línies estratègiques d'actuació del Departament, que són la internacionalització, la tecnologia, la qualitat i la productivitat, que és un binomi, i la capitalització de les empreses, el Cidem és l'encarregat de tres; només la internacionalització rauria en un altre organisme, en una altra agència que és el Copca.

El Cidem té un model d'organització i de gestió que és el que està definit en el que se n'ha dit «sistema EFQM», que és l'European Foundation for Quality Management. Vostè ho coneix molt bé. I, a més a més, algunes de les activitats del Cidem estan certificades ISO 9000. Tant un sistema com l'altre, tant el sistema

ISO 9000 com l'EFQM, requereixen la mesura de resultats; és a dir, per complir l'estàndard de les normes s'han de, efectivament, mesurar els resultats. Aquests resultats en el cas de l'EFQM, que és el que presideix l'organització general del Cidem, es mesuren al llarg de quatre dimensions, que són: els resultats clau, els resultats en la societat, els resultats en els clients i, també, els resultats en l'organització interna, en les persones que formen part de l'organització, però a aquests no m'hi referiré. Per tant, aquests són els criteris de mesura que vostè em demana en la seva primera pregunta. Si vol, després, en la repregunta puc ser més explícit i donar-li xifres.

I quant als programes específics i a la seva influència en els resultats en la societat catalana, li podria dir que, per exemple, l'Agència Catalana de la Petita Empresa, que és una de les línies d'actuació en aquest esquema del Cidem, per exemple, doncs, dona resposta concretament durant l'any 99 a 47.000 consultes, o bé, les dues mil i escaig, 2.400 empreses que han estat ajudades per obtenir les certificacions ISO 9000 quant al programa de qualitat.

Quant al programa de tecnologia, home, aquest és un tema que vostè coneix, perquè ho hem comentat, que el presentaré dintre de pocs dies. És un programa ben estructurat que en aquests moments té al voltant de cinquanta centres de foment de la interacció entre empreses i universitat i que pensem arribar a finals del 2002 a un centenar.

Li podria donar més dades, però em sembla que més aviat les hauré de reservar per a la repregunta, perquè així direm més exactament allò que vostè demana. Però si acabo, per exemple, amb la inversió estrangera, el Cidem ha gestionat 240 projectes –244 projectes, concretament– d'inversió estrangera en els darrers dos anys, amb unes inversions que han superat el bilió de pessetes, induïdes per aquests projectes.

Bé, doncs, aquests són els resultats així a *grosso modo* i per sobre del Cidem, que, com vostè sap, és una organització complexa. La pregunta de vostè és molt àmplia i em sembla que el tràmit de pregunta té el temps massa curt perquè puguem fer el debat adequat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Vagi per endavant en la meua rèplica la nostra consideració i la nostra valoració del nivell professional de les persones que treballen en el Cidem.

La nostra valoració crítica és cap a l'orientació estratègica del Cidem. Ens preocupa, per exemple, que, amb dades de vostès... –no coneixem les dades del model EFQM que ara ha anunciat, en tot cas, en el seu torn de rèplica m'agradaria saber l'evolució de l'indicador de satisfacció de clients. Penso que seria important. En

qualsevol cas, li demanarem aquestes dades del model EFQM oportunament. Deia que, segons les dades facilitades per vostès, el pes del personal en la despesa total del Cidem, sense increment de serveis o sense coneixement d'aquest increment de serveis, va passar d'un 21% l'any 95 a un 35% l'any 99. És a dir que en quatre anys s'hauria incrementat en catorze punts el pes de l'estructura de personal. Aquestes són les dades seves i ens preocupa i ens agradaria que ens confirmés o no aquesta informació, que –ho repeteixo– ens hem limitat a dividir, eh?

Però ens preocupa més l'orientació estratègica. Vostè diu que hi ha una línia de serveis importants, que és la tecnologia. Bé. Vostès han tardat quinze anys a fer un pla d'innovació de la tecnologia. Suposem que aquest Pla serà molt bo, perquè amb quinze anys es pot fer un gran pla. Vostès, durant quinze anys, no han fet aquest Pla. La crítica no és tant al contingut..., que, pel que coneixem ja hi haurà oportunitat de debatre'l, però pel que coneixem no ens desagrada del tot, però, en tot cas, reconegui'm, senyor conseller, que probablement han fet tard, l'havien de fer abans com un pla de suport al sector de les tecnologies de la informació que també ha estat absent durant tots aquest anys.

Ara bé, amb tot ens preocupa la falta d'estratègia del Cidem en relació amb la col·laboració amb la societat civil catalana o en relació amb la col·laboració amb l'Administració local. Li posaré un exemple: quan el Cidem parla del Servei d'informació a l'empresariat a les empreses, parla dels «seus» serveis d'informació. Nosaltres pensem que aquesta orientació és incorrecte.

Nosaltres creiem que el que Catalunya necessita és un sistema d'informació empresarial que integri els serveis d'informació existents de cambres de comerç, d'associacions empresarials, d'universitats, etcètera. I això no ho fa el Cidem. És a dir, quan el Cidem crea un punt d'informació, això que en diuen PIC, Punt d'Informació del Cidem, el que ja hi ha són els fulletons del Cidem, el que ja hi ha són els serveis d'informació del Cidem, nosaltres trobem a faltar aquest sistema integrat. És a dir, posem a l'abast de l'empresa catalana aquells serveis d'informació que precisa amb independència de qui els genera i amb la voluntat de lideratge per assegurar que no hi han encobriments, que no hi han buits, que no falti informació. Nosaltres no hem trobat aquesta preocupació cap a una estratègia d'un sistema integrat d'informació.

Nosaltres tampoc no hem trobat una voluntat de col·laboració del Cidem cap a les iniciatives del món local. Les iniciatives en promoció econòmica del món local són ja importants. Nosaltres pensem que des del Cidem, tradicionalment, s'han ignorat. Recentment s'han fet alguns convenis, però pensem que són molt escadussers, que no són importants, que no té la importància que tenen els serveis, per exemple, de promoció...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Barceló i Roca

...de nous emprenedors de l'Administració local.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Em conformo, senyor president.

El president

Sí, perquè és perillós allò altre, eh? (*Rialles.*)

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Sí, ja ho veurà. La primera pregunta concreta que vostè em fa és l'augment de personal del Cidem amb relació al seu pressupost.

Efectivament, hi ha hagut una política, però volguda, d'anar molt més a l'atenció personalitzada; és a dir, per exemple, les informacions de l'Agència de la Petita Empresa, que abans li he donat una xifra de quaranta mil i escaig, i m'he confós: són 52.845 consultes l'any 2000, i 13.600 s'han fet personalitzades. Ens sembla que això té molts avantatges, especialment quan es tracta de petits empresaris que moltes vegades necessiten una atenció personalitzada i no estandarditzada. Això explica una part del que li acabo de dir, i també una gran acció –s'ha fet– de difusió de temes bàsics com pot ser la qualitat o com pot ser la gestió de la innovació amb jornades, seminaris, conferències, cursos, etcètera, dels quals se n'han fet, l'any 2000, noranta, amb una assistència de 8.100 persones. Això requereix una activitat de personal molt forta, i no es pot fer, diguem-ne, automatitzada.

Vostè també s'interessa pel tema de..., precisament, d'aquests punts d'informació de l'Agència Catalana de la Petita Empresa. Jo li diré, li donaré una dada que, de fet, redueix a l'absurd la seva afirmació que no col·laborem amb els ens locals.

Miri, la xarxa de punts d'informació són cent disset –són cent disset–, i donat que les delegacions que tenim són les que són, que són poques, teníem una delegació a les terres de l'Ebre abans que es fes aquesta altra que es va fer ahir, no?, però, essencialment...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Escolti, cent disset, només hi ha quaranta i escaig comarques, per tant, són municipis.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures adoptades pel Consell de Ministres davant la fusió de Pryca i Continente (tram. 310-00134/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Bernardo Fernández Martínez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i l'adreça, també, al senyor conseller d'Indústria, sobre les mesures adoptades pel Consell de Ministres davant de la fusió de Pryca i Continente. Té la paraula.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. El passat 26 de maig el Consell de Ministres va aprovar la fusió Pryca i Continente, amb la condició, entre d'altres, que a Catalunya l'empresa resultant hauria de tancar o desfer-se de tres hipermercats i vint-i-vuit botigues.

Creu el Consell Executiu adient i suficient l'esmentada mesura? Ens pot dir, el senyor conseller, com està a hores d'ara la situació? S'han venut o s'han desfet de l'empresa resultant, Carrefour, els tres hipermercats i les vint-i-vuit botigues esmentades? S'han mantingut els llocs de treball? Existeix a Catalunya posició de domini per part d'alguna empresa d'alimentació?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Indústria.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

(Per problemes tècnics alguns mots de la intervenció de l'orador no han quedat enregistrats.) Senyor president, senyor diputat, he tingut un ensurt, però m'adono que ha sigut la disminució d'il·luminació perquè no hi ha la televisió ja, eh?

El president

Exactament, ha sigut això.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies. Efectivament, quan es va produir l'anunci de la fusió Carrefour i Promodés, el meu Departament va ser el primer de tot l'Estat que efectivament va fer un estudi a fons de la situació de domini de mercat que es podia produir. I la metodologia que nosaltres vam emprar va ser després utilitzada pels altres. Vam arribar a la conclusió..., aquest estudi el vaig presentar el setembre del 99, vam arribar a la conclusió que, efectivament, es produïa una situació de domini de mercat, i, concretament, per un 55%... —és el que controla aquesta empresa—, un 55 del format hipermercat, un 22,5 del format supermercat i un 25,5% del format superserveis.

La decisió que el Govern central va prendre respecte a les desinversions que va anar fent aquesta empresa fusionada ens semblen insuficients. És el que vostè em preguntava, diu: «És suficient, creu el Govern...?» Doncs no, ens sembla insuficient.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor conseller. Diu que són insuficients..., aleshores jo li preguntaria: tots sabem que el PTSEC, que és un instrument que ordena la localització dels equipaments comercials..., però també és veritat que des del Govern i molt especialment des del Departament de Comerç, des de l'any 94, s'està parlant de fer un atles comercial, s'està fent aquest atles? I, si s'està fent, per quan està previst que s'acabi? I quines serien les mesures que utilitzaria el Govern per evitar aquesta concentració?

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor diputat, jo suposo que vostè era en aquesta cambra quan vam debatre la nova Llei d'equipaments comercials. Fixi's, la nostra situació era que quan es va produir aquesta fusió no s'havia pronunciat encara el Tribunal Constitucional sobre si nosaltres teníem dret en la defensa de la competència o no. Una sentència que va arribar després de deu anys de consideració per part del Tribunal Constitucional —deu anys, eh?—, i la sentència acaba dient que el tema és urgentíssim, sap? De manera que..., amb una mà lligada a l'esquena, hem actuat en aquest tema.

De tota manera, després de la sentència, la nova Llei aprovada per aquest Parlament ens permet un control estricte de tot això. I jo li asseguro que, precisament, la modificació de la Llei es va fer per tenir en compte l'ensenyament a l'hora de donar llicències comercials, que és la manera d'evitar que es produeixin concentracions d'aquest tipus i, en tot cas, de cara al futur corregir-les.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el futur dels actuals coordinadors d'informàtica dels centres educatius (tram. 310-00146/06)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada senyora Teresa Serra, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'adreça a l'honorable senyora Carme-Laura, consellera d'Ensenyament, sobre el futur dels actuals coordinadors d'informàtica dels centres educatius. Té la paraula.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, senyor president. Els coordinadors d'informàtica es van posar en marxa, encertadament, en els cen-

tres educatius ara ja fa més de deu anys. Amb l'evolució que ha sofert la informàtica arreu i especialment a l'entorn educatiu, aquesta figura ha d'experimentar un canvi important quant a les funcions que desenvolupa, la seva dedicació, les seves competències i la seva retribució. Tot això ve reflectit en una proposició no de llei presentada pel nostre Grup i aprovada per tots els grups parlamentaris el darrer mes d'octubre en la Comissió de la Societat de la Informació. No ens consta que quatre mesos després el Govern hagi aplicat aquesta Proposició.

És per tot això, senyora consellera, que li formulem la següent pregunta: Quin és, doncs, el futur dels coordinadors d'informàtica dels centres educatius?

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el futur de la figura del coordinador o coordinadora d'informàtica als nostres centres docents, als centres públics, va lligat inevitablement a la pervivència de les condicions que en el seu moment, no ara fa deu anys, sinó només fa cinc anys, varen aconsellar l'establiment de les funcions que en aquest moment exerceix.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, senyora consellera. Vostè va prometre al col·lectiu, el passat mes de novembre, que equipararia el sou del cap de Departament amb un complement específic, aplicant-ho a les escoles de dos o més de tres línies; és a dir, a la majoria de les escoles de secundària, però només a un 2% de les escoles de primària. Amb aquesta promesa no incrementava la seva dedicació que continua amb tres hores setmanals, no disminueix les seves hores de docència, no està prevista cap formació complementària, tot i que les noves inversions en *hardware* i en *software* els fa necessària una nova formació en eines que desconeixen i que no saben com aplicar.

Com sempre, en aquest cas, vostès també van a remolc, no han pres la iniciativa, no planifiquen i no tenen visió de futur, només es dediquen a parar el cop. Com és possible que, amb les inversions que hi ha hagut mitjançant el programes Argo i Educàlia des de l'any 96, no s'hagi pensat en l'ampliació de les funcions d'aquest col·lectiu, encara que només perquè es fessin càrrec de les noves aules d'informàtica?

La realitat és que cada curs hi ha responsables d'informàtica de centres que deixen el seu lloc per manca de suport i de reconeixement per part de l'Administració catalana, que més de dos-cents coordinadors, o sigui, més del 50% del col·lectiu, està fent vaga de zel des del

passat mes de setembre, i que s'han recollit més de 5.400 signatures d'ensenyants, pares i mares d'alumnes d'arreu de Catalunya que l'Associació d'Ensenyants d'Informàtica li ha fet arribar també a vostè, consellera, per demanar a l'Administració catalana una millora en l'entrada de les noves tecnologies a tots els centres educatius. Per cert, encara no ha donat resposta a aquestes signatures.

En definitiva, consellera, creiem que per implementar amb èxit un nou model pedagògic que aprofiti, integri plenament les possibilitats que ofereixen les tecnologies de la informació i comunicació és indispensable un canvi important quant a les funcions, dedicació i competències d'aquests coordinadors d'informàtica.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, arreu se'ns podria mai acusar, al Departament d'Ensenyament i al Govern de la Generalitat, que anem al darre de les noves tecnologies dins del món de l'educació, perquè som els primers. Ha estat el primer territori de tot l'Estat espanyol i avançat en altres països d'Europa a introduir les noves tecnologies en l'ensenyament a l'inici dels anys vuitanta, quan encara el PCC es pot dir que no havia entrat a les llars.

I és l'any 1996 quan creem la figura –la figura– dels òrgans de coordinació a tots els centres públics de les noves tecnologies, llavors s'anomenava «de la informàtica». I li hem donat les funcions que el moment actual requereix. I potser vostè no ho sap, però sí que hem fet cas del que se'ns va dir en aquest Parlament, perquè en aquest mes de febrer per un acord del nostre Govern s'emfasitzà la vàlua i el treball dels coordinadors i coordinadores d'informàtica dels nostres centres, i se'ls va donar la retribució econòmica que la seva tasca mereixia, igual que la dels altres òrgans de coordinació dels centres.

És ben segur que el futur dels nostres coordinadors i coordinadores haurà d'anar lligat a la nova evolució de les tecnologies de la informació i la comunicació dins dels nostres centres. I no en tingui cap dubte que la seva tasca és avaluada i que nosaltres seguirem capdavanters en aquest tema.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la privatització i la venda de la xarxa d'enllaços i televisió a l'empresa ACESA Telecom (tram. 310-00096/06) (retirada)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i l'adreça a l'honorable senyor Artur

Mas, conseller de la Presidència, sobre la privatització i la venda de la xarxa d'enllaços i televisió a l'empresa ACESA Telecom. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, no li faré la pregunta, la meua intervenció només és per anunciar la retirada per una qüestió que sí que m'agradaria explicar, més que res perquè aquesta pregunta es va fer el 8 de maig del 2000 i a 7 de març del 2001 és quan aquest Grup Parlamentari pot fer aquesta pregunta de control a l'acció de Govern.

Aquesta és una qüestió que potser hauríem de mirar tots des d'aquest Parlament, que hàgim d'estar deu mesos per controlar el Govern. Així va com va el Govern, si no el podem controlar, doncs, amb més intensitat.

Per això, seria absurd fer aquesta pregunta que ja es va discutir i la resposta ja ens la sabem i la contraresposta també. Per això anunciem la retirada d'aquesta pregunta, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'abocament de residus provinents del Principat d'Andorra (tram. 310-00113/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i l'adreça a l'honorable senyor Felip Puig, conseller de Medi Ambient, sobre l'abocament de residus provinents del Principat d'Andorra. Té la paraula.

(Pausa llarga.)

El Sr. Ausàs i Coll

Disculpi, senyor president. Senyores i senyors diputats, no tenia la targeta posada i, per tant, doncs, no hi havia so. Honorable conseller de Medi Ambient, trobar una solució a la gestió dels residus és un problema de totes les societats modernes, però aquest problema no es pot reduir a trobar un lloc on podem enterrar els nostres residus, especialment si és a casa d'un veí a qui se li pot pagar un bon preu. Vostè sap perfectament que estic parlant de l'exportació de residus del Principat d'Andorra a Catalunya i més concretament a la comarca de l'Alt Urgell, i convé tenir clar la pràctica realitzada en aquests darrers vint anys: els residus provinents del Principat d'Andorra, residus de tota mena, s'han anat barrejant amb la terra de desmunt de les obres, i s'han enterrat, tot plegat, en suposades millors de finques de l'Alt Urgell.

L'acord entre l'Estat espanyol i Andorra, però elaborat per Andorra i Catalunya, en el qual, com vostè sap, el conseller Puigdollers hi va tenir un paper principal, en aquest acord, signat el 27 de gener de l'any passat, es declara que el trasllat de residus es farà sempre d'acord amb el Reglament 299/94 de la CEE. Aquest Regla-

ment assegura un seguiment administratiu de tots els camions carregats de residus, de manera que es pugui garantir l'origen de la càrrega, el contingut, l'itinerari i el destí. I també es diu en aquest acord que el Govern d'Andorra farà la vigilància necessària per assegurar la gestió dels residus, que la gestió dels residus es faci correctament; és a dir que es compleixi el reglament esmentat.

Jo voldria preguntar al conseller Felip Puig quines actuacions ha dut a terme el Govern de la Generalitat per tal de garantir el compliment de l'acord i la preservació de l'entorn natural de la comarca de l'Alt Urgell davant el prop de centenars de camions que en determinades èpoques de l'any han travessat diàriament la frontera de la Farga de Moles carregats amb tota mena de residus?

I, també, voldria saber si el Govern de Catalunya, el Govern de la Generalitat ha demanat al Govern espanyol la delegació de les competències per tal de poder fer el seguiment del compliment d'aquest acord del 27 de gener. I també voldria saber quina solució proposa el Govern de Catalunya per tal d'arranjar...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ausàs i Coll

...aquesta qüestió. Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, efectivament el mes de gener de l'any passat es va subscriure el conveni entre l'Estat espanyol i el Principat d'Andorra. Conveni que preveu, com molt bé vostè sap i ens ha recordat, l'articulació d'un seguit de mesures de control i de seguiment per a la importació –i aquest és el terme exacte– de determinada tipologia de residus atenent la impossibilitat del seu tractament i de la seva disposició en el territori andorrà, cap a l'Estat espanyol en aquest aspecte o en aquest sentit cap a Catalunya.

A partir de la signatura i la subscripció d'aquest conveni, el Govern de Catalunya es va adreçar en primera instància, el 21 de març de l'any passat –per tant, ja fa quasi un any–, al Govern de l'Estat, per demanar que es pogués encomanar i que es pogués delegar a la Generalitat de Catalunya –a la Junta de Residus, en aquest cas– totes les competències i tots els mecanismes de gestió per al seguiment i el control previst en l'esmentat conveni. A l'efecte, el mateix any, el mes de juliol, vàrem trametre també al Govern de l'Estat una proposta de conveni d'*encomienda de gestión* per tal que el Govern de l'Estat pogués efectuar aquesta delegació.

Estem en aquests moments encara pendents de la trama i de l'autorització per part del Govern, del Ministeri del Medi Ambient, i esperem ben aviat que això

sigui efectiu. Però paral·lelament hem continuat actuant i controlant el control i les situacions que en alguns casos han esdevingut irregulars. I atenent que se li ha acabat el temps, al senyor diputat, li explicaré que hem instruït dos expedients, en aquest cas, concret, sancionadors; en un cas es va sobreseure, atenent l'autorització i la solució de les irregularitats, i en l'altre, s'ha resolt una multa, una sanció de dos milions i mig contra l'empresa responsable, i dos milions i mig més de pessetes contra el propietari d'uns terrenys en els quals es van detectar actuacions incontrolades i regulars com vostè ha esmentat, que és cert que, en alguns casos, encara es donen.

Val la pena recordar...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Acabo, senyor president. Que, a través del cos de policia autonòmica, els Mossos d'Esquadra, però també, del cos d'agents rurals, hi ha una especial atenció amb relació a aquestes actuacions.

El president

Moltes gràcies. Acaba aquí el termini de preguntes.

Proposició de llei de l'Agència Catalana de Seguretat i Qualitat Alimentària (presa en consideració) (tram. 202-00085/06)

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de l'Agència Catalana de Seguretat i Qualitat Alimentària. La proposa la il·lustre diputada senyora Carme Figueras, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, la iniciativa de creació d'una agència catalana per a la seguretat i la qualitat alimentària és una iniciativa coherent amb la sensibilitat social respecte a la seguretat dels aliments. També és coherent amb els criteris de la Unió Europea respecte del que és el seu projecte anunciat, no fa massa temps, de l'Agència Europea de Seguretat Alimentària i també del que seria el llibre blanc, també, en aquest sentit, de la Comissió Europea.

D'aquesta Agència Europea, Barcelona n'aspira a ser la seu, i també preveu un estil d'agència similar a la que nosaltres presentem ara aquí, la presa en consideració de la Proposició de llei. Perquè creiem que és coherent, també, amb la necessitat de l'existència de fòrums interdepartamentals per aprofundir en un problema que, ara per ara, està molt mal resolt a tot arreu, i en el qual els mecanismes de control alimentari –els existents– no són operatius, donat que van ser dissenyats

quan el procés d'obtenció, manipulació i consum dels aliments era curt en el temps i en les distàncies: la ramaderia era local, els escorxadors municipals... Hi havia una massiva presència de productes frescos en els mercats i, en canvi, ara, en aquests moments, en les darreres dècades, tot el sector primari, així com la indústria alimentària, ha sofert canvis radicals i complexos perquè l'anomenada «globalització» ha fet possible consumir productes d'origen divers i llunyà.

El coneixement, cada vegada més extens, de moltes alteracions de la salut de les persones per una inadequada alimentació, per la presència en els aliments d'hormones, fàrmacs i d'altres contaminants, que acaben tenint també efectes tòxics en moltes ocasions, la constatació de malalties, algunes vegades, sense tractaments encara coneguts que es transmeten per contagi a partir de la cadena alimentària, fa innegable la necessitat d'un major control de la seguretat i de la higiene dels aliments.

Parlem de la seguretat i la qualitat dels aliments i, també, de les matèries quan encara no són considerades aliments. Cal poder arribar al sector primari: animals, pinsos, conreus... L'estudi de la traçabilitat de l'aliment ha de permetre fer-ne el seguiment de tota la seva trajectòria, des de les matèries primàries o primeres del sector primari al que en aquests moments s'anomena, ja, «de la granja a la taula».

La proposta que presentem, la proposta que demanem que votin i que la votin afirmativament en la seva presa en consideració, per tal de poder obrir un procés de negociació i de consens a l'entorn de la creació d'aquesta Agència, és la d'una agència que es configura com un òrgan consultiu i de recomanació en tot allò que fa referència a la seguretat alimentària dels ciutadans. És a dir, un ens amb personalitat jurídica pròpia i amb plena capacitat, regit pels principis d'autonomia –autonomia orgànica i autonomia funcional–, objectivitat, independència real de qualsevol sector o interès tant polític com econòmic i, també, dotat dels mecanismes de publicitat per a complir les seves finalitats, que són les de donar informació veraç i de vetllar per a aquesta seguretat alimentària dels ciutadans i de les ciutadanes.

La preveiem com una agència adscrita al Departament de Presidència, per coordinar les accions del Departament de Sanitat, d'Agricultura, de Medi Ambient, d'Indústria, Comerç i Turisme, i d'Economia.

Les funcions que creiem que hauria de tenir aquesta Agència, de les quals n'esmentaré algunes, són, per una banda, doncs, com deia, ser un òrgan consultiu i d'assessorament tant del Govern com d'altres administracions, com poden ser els ajuntaments, que hem de recordar que tenen competències importants, també, en salut pública; per tant, d'assessorament en tot allò que afecta l'alimentació de les persones i de la seva salut; emetre dictàmens, dictàmens facultatius sobre les avaluacions de l'impacte sobre la salut de les persones i en tots aquells aspectes que poden influir en la cadena alimentària: l'ús d'additius i antibiòtics en el bestiar, criteris d'alimentació d'animals, ús de productes químics en els conreus; l'elaboració d'estudis i informes i propostes amb relació al procés alimentari; fer propostes

de regulació sectorial per poder exercir control de tota la cadena alimentària; recomanar al Govern i al Parlament tot allò que consideri convenient per a la salut i la seguretat de la ciutadania; impulsar la creació d'una comissió mediatra per intervenir en possibles conflictes entre sectors o entre sectors i el Govern, o entre sectors i administracions, a governs locals o a governs de la Generalitat, i l'elaboració d'estudis per a les regulacions amb l'objectiu d'actuar d'una manera global, coordinada i efectiva en tot allò que puguin recomanar de canvi de les lleis tant el Parlament com el Govern.

Per a l'elaboració d'aquests dictàmens, es preveu la possibilitat que l'Agència pugui demanar al Govern de la Generalitat i a les diferents administracions la documentació que calgui, de manera, per tant, que disposi de tota aquella informació que hi hagi i que existeixi. L'Agència, també, es dotaria de mecanismes de publicitat i d'informació per oferir informació continuada a la ciutadania sobre tot allò que els afecta i que afecta la seguretat alimentària.

Com a sistema d'organització, la configurem com una presidència, una presidència que és nomenada pel Govern de la Generalitat, que en donarà compte el Parlament; unes comissions d'experts, comissions d'experts formades per científics i tècnics professionals independents de reconeguda solvència, solvència tècnica i científica, que pertanyin a tots els camps implicats en el procés d'obtenció de matèries primeres, d'elaboració, de manipulació, transport i comercialització d'aliments. És a dir, experts en toxicologia, epidemiologia, genètica, farmacologia, biologia, dietètica o veterinària.

Els membres serien renovables cada cinc anys i prorrogables. El cessament només seria possible per dimissió voluntària, mai per discrepàncies respecte d'allò que pugui fer, en un moment, un govern o una administració. I la contractació es faria d'acord amb els principis de publicitat, concurrència i mitjançant convocatòria pública. Dintre d'aquestes comissions d'experts, cada comissió d'experts tindria un president, que seria l'encarregat de coordinar els estudis i els projectes sobre cada tema.

Aquesta seria, en síntesi, l'Agència que proposem a Catalunya i per la qual demanem, doncs, que s'admeti la seva tramitació. Que no s'adueixi que el Govern ja està fent el mateix, sinó que ja iniciem aquest tema, perquè hi ha un problema de pèrdua de confiança dels ciutadans, una pèrdua de confiança dels consumidors en allò que en aquests moments, ja –en aquests moments–, es consumeix. I el que detreu la confiança als consumidors és, precisament, la sospita que no se li explica tota la veritat. I, per tant, dotar-nos d'un òrgan independent que, per tant, doncs, informará de tot allò que calgui, de tots aquells dubtes que puguin haver-hi i que sempre estarà, doncs..., tindrà una autonomia i una obligació d'informació, que crec que podria ser un dels instruments –no dic que sigui l'únic, però sí un dels instruments– per retornar al confiança als ciutadans.

En aquests moments tenim una crisi en allò que seria el món del consum, una crisi que, doncs, té molt preocupats els ciutadans, i em refereixo a l'encefalopatia es-

pongiforme bovina. L'última enquesta publicada del CIS diu que un 72,8% dels ciutadans estant o molt preocupats –bastant preocupats– o preocupats pel problema anomenat «de la malaltia de les vaques boges», i que es consideren, gairebé el 50%, gens informats o molt poc informats. Això ens ha de fer pensar, però no és només l'únic motiu per plantejar aquesta Agència de Seguretat i Qualitat Alimentària, sinó que l'englobem en el marc més ampli d'altres problemàtiques, que són problemàtiques que estan apareixent, com deia, en les últimes dècades, en el nostre país i en els països del nostre entorn, problemàtiques de la cadena alimentària: dioxines, hormones, fàrmacs, altres contaminants..., que necessiten... Els ciutadans necessiten poder confiar, recuperar la credibilitat en allò que mengen i la credibilitat en la informació que reben i que se'ls dona.

Per tant, l'actualitat és la que és i hi ha una sensibilitat social, però també estem pensant en un marc molt més ampli de totes aquestes problemàtiques, del que anomenem tot el procés alimentari, de la granja a la taula, i sobretot, actuar a curt termini, fer prendre totes aquelles mesures que siguin necessàries –i aquesta n'és una– per actuar a curt termini en garantir la seguretat, i, a mig i llarg termini, també, incidir molt, perquè això també és molt necessari, en la qualitat dels aliments.

Creiem, doncs, que és una proposta coherent. Demanem el suport del Grup del Govern i de la resta de grups de la cambra en aquest sentit. I que si unes iniciatives, doncs, arriben abans que la proposta del Govern en aquest sentit, doncs, no passa res. Esmenem el que, en aquests moments, presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè l'important és que, com abans millor, iniciem aquesta tramitació.

Res més, i moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per fixar la seva posició té, en primer lloc, la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - els Verds.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. La senyora Carme Figueras ja ha comentat que es deia que, des del Govern, hi havien possibilitats que entrés una proposta aquí, en aquest Parlament. De fet, a principi d'aquesta legislatura, quan encara no hi havia la problemàtica de les vaques boges ni de la febre aftosa, des d'Iniciativa per Catalunya - Verds vàrem entrar una proposició no de llei que es va debatre dins de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que parlàvem de la qualitat agroalimentària. I dins d'aquesta Proposició no de llei, hi havia un punt en el qual plantejàvem que, per tal de garantir la seguretat en la producció dels aliments, es creés el que nosaltres en diem l'Agència de Control d'Aliments, que tindria com a objectiu exercir la vigilància i el control de tota la cadena alimentària, tal com es deia ara, des de les matèries primeres fins als últims processos de producció i de comercialització.

Davant d'aquesta nostra proposició no de llei, el Grup de Convergència i Unió va presentar una esmena en la

qual plantejava que es creés un institut que es deia l'Institut Català de la Qualitat Alimentària.

En el moment que es va presentar l'argumentació del que es pensava que seria aquest Institut, ens va semblar que era un bon punt de partida i que, per tant, era interessant de votar-la favorablement, diguem-ne, d'acceptar aquesta esmena del Grup de Convergència i Unió, i així ho vàrem fer. El dia 18 de maig en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca es va aprovar aquesta Resolució, que es deia, doncs, que es crearia o que es farien els tràmits encaminats a crear l'Institut de la Qualitat Alimentària. Després d'aquesta Resolució va arribar, doncs, un control de compliment de la Resolució, amb data de 7 de desembre, en el qual es deia que, en aquest primer semestre de l'any 2001, s'entraria en el Parlament el Projecte de Llei d'aquest Institut de Qualitat Alimentària.

Bé. D'entrada, a nosaltres ens sembla que ja hauria estat bé, això de l'Institut de Qualitat Alimentària, però que, donats els esdeveniments que hi ha hagut a última hora, és urgent que això tiri endavant. I, per tant, ens sembla que el que ara cal és que, dins d'aquest Parlament, es debati aquesta Llei, i que –sigui a través d'un projecte de Llei que porti el Govern o sigui d'una proposició no de llei que porti un grup d'aquesta cambra– el que és important és que ens hi posem ja, que ara ja és el moment que treballem sobre..., que hi hagi un organisme... –sigui agència, sigui institut, diguem-ne com vulguem–, un organisme que reguli o que doni aquestes garanties als consumidors sobre allò que mengem, no?

Llavors, per tant, nosaltres creiem que si avui prenem en consideració aquesta Proposició de Llei del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ja serà un pas important. I, per tant, nosaltres hi votarem a favor, perquè creiem que seria una manera de guanyar temps; seria una manera d'avançar sense haver d'esperar que arribem al final d'aquest primer semestre del 2001.

Creiem, a més, que és el moment de plantejar-nos ja de per totes un canvi en la política agroalimentària. És el moment de recuperar, que hi hagi un model de producció i de consum diferent del que hem arribat en aquests moments, que a ningú..., que, si ara poguéssim tirar enrere segur que ningú hauria desitjat arribar a aquest punt.

Creiem que s'ha d'insistir en la prioritat de la salut dels ciutadans i les ciutadanes i que, per tant, per aconseguir-ho és imprescindible que es canviïn o que millorin les mesures de control i de vigilància: un control estricte, una vigilància intensiva i que vagi acompanyada de sancions severes per als qui incompleixin la normativa, és a dir, un increment de mesures sanitàries. Per tant, controls, com es deia abans, de tota la cadena alimentària, com es deia «des de la granja a la taula», i que, per tant, això, un organisme tipus agència o tipus institut és bàsic per poder-ho fer.

Per tant, nosaltres –ja ho he dit abans– votarem favorablement a aquesta Proposició de Llei del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana va entrar a registre una proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de Seguretat i Qualitat Alimentària. I la va entrar i, per un defecte, doncs, formal –de forma– va ser retornada al Grup. Per la qual cosa nosaltres substanciem, com és el cas, una proposició de llei amb la mateixa finalitat, de les mateixes característiques, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per la diputada Carme Figueras, i ja avancem, per descomptat, que donarem suport a aquesta presa en consideració, perquè no hem d'oblidar que estem prenent en consideració una proposició de llei, amb la qual cosa tots els diputats, tots els grups hi podran aportar els aspectes que considerin més adients i més ajustats i que ha de contemplar aquesta Llei.

Com molt bé ho deia la diputada Carme Figueras, el llibre blanc de la Comissió sobre Seguretat Alimentària afirma que els sistemes de seguretat alimentària de la Comissió Europea i dels estats membres s'han vist sotmesos a pressions sense precedents durant les recents problemàtiques relacionades amb productes d'alimentació humana i animal, que, com vostès saben, han posat de manifest deficiències que exigeixen mesures per part de les autoritats responsables, destinades a reforçar i destinades a millorar i a protegir el desenvolupament dels sistemes existents.

La producció i el consum dels aliments són essencials en qualsevol societat i tenen repercussions econòmiques, però també repercussions socials i repercussions mediambientals. La protecció de la salut de les persones no pot deslligar-se –ho entenem–, de cap de les maneres, de cap d'aquests tres aspectes, i és precisament en aquest escenari que s'han de definir els principis bàsics de la seguretat en l'alimentació, els quals han de tenir en consideració un plantejament global, un plantejament integral, com deia molt bé la diputada Figueras. És a dir, cal que contempli tota la cadena alimentària i tots els sectors implicats, tant aquells sectors de producció com els sectors de consum. Els elements essencials de la política de seguretat alimentària són, per nosaltres, la recopilació i l'anàlisi de la informació; són, també, l'assessorament científic i la difusió de la informació als consumidors.

Com vostès saben, la Resolució del Parlament europeu sobre el Llibre blanc de la Comissió sobre Seguretat Alimentària inclou la creació d'un organisme alimentari europeu independent, representatiu, sota control, tant de l'Administració com de la ciutadania en general, i responsable de la determinació i la comunicació dels riscos en l'àmbit de la seguretat alimentària. Una de les característiques d'aquest organisme és que s'haurà de coordinar amb els organismes de seguretat alimentària dels estats membres i amb tots els grups de treball que es puguin anar creant. Per tant, la tasca

d'aquest organisme s'ha d'anar definint prioritàriament en el context del procés d'anàlisi dels riscos, que consta de les fases de determinació, de gestió i, també, del procés de comunicació.

Aquesta tasca s'ha de desenvolupar en el si dels ens d'àmbit territorial no restringit, i, en el cas de l'Estat espanyol, a les institucions autonòmiques. Per tant, s'ajusta completament amb aquesta finalitat, amb aquest objectiu que, avui, el Parlament de Catalunya prengui en consideració la creació d'una agència catalana de la seguretat i qualitat alimentària, com es planteja avui aquí. D'acord amb el que s'ha assenyalat, pensem que aquesta Llei, doncs, hauria d'establir l'Agència Catalana de la Seguretat en l'alimentació com un organisme independent, sotmès al control de la ciutadania, que dirigeixi les seves funcions, la seva tasca a aconseguir el màxim nivell possible de protecció per a la salut dels consumidors i en l'àmbit de la seguretat alimentària.

Per tant, sense entrar en més consideracions, sense entrar en el contingut del que pensem nosaltres que hauria de contemplar la Llei, la naturalesa, el règim jurídic, el perfil i el detall de les competències i de les funcions de la Llei, i el personal, l'organització, el Consell d'Administració que hauria de..., contemplar, doncs, aquesta Agència, nosaltres, com deia al principi, anunciem el nostre vot favorable a aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de llei que presenta el Grup Socialista per a la seva presa en consideració, sobre la creació de l'Agència Catalana de Seguretat i Qualitat Alimentària, en aquesta proposta podem diferenciar dues parts. Una, que fa referència a incrementar la seguretat en la cadena alimentària, tenint en compte els efectes que tenen els aliments sobre la salut. És una preocupació que compartim, i, de fet, el Grup Popular ha presentat una interpellació que es substanciaria en aquest Ple sobre aquest tema. I, un altre àmbit, sobre la naturalesa de l'Agència i la conveniència en el temps...; en aquest cas, en els dos aspectes, nosaltres en discrepem.

El Grup Popular considera que, tant els canvis alimentaris com la incidència de determinats productes químics sobre aquests aliments que repercuteixen en la salut i les diverses crisis succeïdes darrerament a Catalunya, han provocat desconfiança en la població, tant..., i per aquest motiu és necessari incrementar la seguretat en la cadena alimentària, perquè no hem d'oblidar que és un mandat constitucional que consagra el dret de la població a la protecció a la salut, i atorga als poders públics la competència per organitzar i tutelar la salut pública, encomanant-li la garantia en la defensa dels consumidors i dels usuaris.

No podem oblidar però que, en la matèria alimentària, la naturalesa multifactorial i la indubtable complexitat de la seva gestió requereix, fa necessari disposar d'instruments que integrin els aliments intersectorials, interterritorials i internacionals amb la finalitat de garantir una gestió integral de tota la cadena alimentària. Doncs, aquesta dimensió, com deia, internacional en la gestió de la seguretat alimentària fa que tant els problemes com les solucions estiguin cada vegada més arrelades a tot l'àmbit europeu.

I, en aquest sentit, com ha recordat el Grup d'Esquerra Republicana, la Comissió Europea, el desembre del 99, va presentar una proposta de llibre blanc de seguretat alimentària que, entre d'altres mesures, contempla la creació d'una autoritat alimentària que té com a objectiu l'avaluació dels riscos per a la salut associats als aliments i la comunicació del risc a tota la població.

Aquesta autoritat haurà de comptar amb la seva correspondència en la creació d'organismes a tots els estats membres, per tal de constituir una xarxa de cooperació d'intercanvi d'informació sota la seva coordinació. Per aquest motiu a Espanya, el Govern va aprovar un projecte de llei, que s'està tramitant actualment al Congrés, sobre la creació de l'Agència de Seguretat Alimentària amb un model estructural i funcional que està en tramitació, com deia, i que, amb aquest model i amb aquest projecte s'estan mirant les mesures de com s'han de relacionar les comunitats autònomes.

A Catalunya el control de la qualitat i les condicions higièniques sanitàries a tota la cadena alimentària –com ha recordat, també, el Grup proponent– correspon a diferents organismes i a diferents administracions: l'administració de la Generalitat i, també, els ajuntaments dins dels seus àmbits. La qual cosa no sempre afavoreix el seu control regular i simptomàtic sobre el conjunt de la cadena, ja que si no hi ha una bona coordinació, moltes vegades no es fa un control adient, no?

He fet aquesta exposició, una mica llarga, per reflectir la complexitat de les competències i la normativa en matèria alimentària que incideixen en aquest procés, doncs, tots els països de la Unió Europea estan condicionats per l'Agència Europea, i també Catalunya estarà condicionada tant per l'Agència Europea com per les mesures de coordinació que estableixi l'Agència estatal, tot i que té competències exclusives sobre salut pública, però cada vegada més les polítiques són transversals.

Pel que fa a la naturalesa del model proponent, el Grup Popular no està d'acord amb l'element de qualitat que introdueixen en el seu títol, com amb algunes referències al contingut de la Llei, perquè la qualitat no és sinònim de seguretat. És un element de frau. Un producte pot ser segur sense necessitat de tenir qualitat. El criteri aquest, evidentment, és el que es regeix en tota la Unió Europea i, tot i que sempre voldríem que tots els productes tinguessin la major qualitat possible, el que ens correspon als poders públics és sempre garantir la seva seguretat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Considerem, també, que aquest model excedeix, en molt, les competències que tindrà atribuïdes l'Agència Catalana sobre aquest àmbit, tenint en compte les referències que he fet abans; i, a més, també, com ja he dit abans, per la complexitat –els departaments que hi incideixen i després, també, per tots els elements d'avaluació que s'han de tenir en compte, tot i que en l'avaluació només es podem circumscriure a avaluacions molt puntuals de l'àmbit català, que són brots molt puntuats perquè tota la resta de l'avaluació la té la competència l'Agència Europea–, nosaltres considerem que és el Govern a qui li correspon, amb un termini breu de temps, portar a terme aquest Projecte de Llei, donada la complexitat, com deia, de la matèria.

Així mateix nosaltres considerem que hi ha hagut una precipitació en la presentació, doncs, com deia, l'Agència Estatal de Seguretat Alimentària s'està tramitant en el Congrés, i aquí és on s'han d'establir els instruments de coordinació i de cooperació amb les comunitats autònomes. I que, d'acord que la competència està a Catalunya, però aquest engranatge del marc bàsic tant allò que és la normativa de coordinació com són les polítiques sectorials quedaran establertes en aquesta Agència.

Per això, nosaltres considerem que primer s'ha d'aprovar l'Agència espanyola que, de fet, al Congrés ja hi un principi d'acord, i després, doncs, s'hauran de desenvolupar la resta d'agències de les comunitats autònomes que ho vulguin desenvolupar.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Esteller. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustrada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, el tema que avui porta el Grup Socialista en el Ple del Parlament, aquesta Proposició de Llei sobre la creació d'una Agència Catalana de Seguretat i Qualitat Alimentària, és sota el nostre punt de vista, sota el punt de vista de Convergència i Unió, un tema rellevant. És un tema decalat, i ho és bàsicament, jo diria, per dos motius diferents. Un, pròpiament, per la matèria de la qual tracta, que és la seguretat i la qualitat alimentària, per tant garantir la seguretat alimentària a partir de mesures en el que és la cadena alimentària; per tant, és un tema important, garantir la seguretat al consumidor. I per una altra banda, és també important pel moment en el qual això es tracta. És evident que degut al moment, el context en què ens trobem, aquest debat pren una volada diferent que si això fos fet en un altre moment.

A nosaltres ens preocupa el mateix que a vostès, que és garantir la seguretat dels consumidors, i en aquest camí, segur –segur– que ens hi trobarem, però els hem de dir que no compartim el moment, no compartim l'oportunitat, i diríem que la lectura d'aquesta iniciativa, la iniciativa que vostès presenten s'hi pot fer una lectura negativa de cara als consumidors o de cara el que seria

Europa. I ens explicarem. Parlarem bàsicament dels dos àmbits, del que és la seguretat alimentària i, per una altra banda, també, del que representa el temps, el quan, l'oportunitat.

La seguretat –deia– alimentària és garantir, precisament, això: garantir als consumidors tot allò que els arriba a la taula. I en primer terme hem de dir que cal dir que el Govern –això, ho hem dit, però nosaltres en volem fer especial menció– ha treballat i està treballant en aquest àmbit. Déu nos en guard que partíssim, a aquestes alçades, de zero o que, Déu nos en guard, que ara degut a aquest context el Govern es plantegés actuar. Aquest, com no se li escapa, a ningú, és un àmbit en el qual el Govern de Catalunya des del seu origen ha dut a terme diferents actuacions, emmarcades en el que és ara el Pla de seguretat alimentària del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Aquest Pla, bàsicament, té dos tipus diferents d'actuacions: el de caràcter general i el de mesures de caràcter específic. No m'hi entretindré, però lògicament les de caràcter general són aquelles que fan elements de control sanitari establertes al llarg del temps, a través d'inspeccions, recollida i anàlisis de mostres, etcètera. Hi ha també elements més moderns, més recents, com són la vigilància i la gestió dels riscos per la salut, la implantació de l'obligatorietat de l'autocontrol per part de les empreses, etcètera. Però que es pretén, doncs, amb aquestes actuacions de caràcter general? Doncs bàsicament, el seu objectiu és prevenir els perills microbiològics, físics i químics de l'origen alimentari.

També hi ha lògicament caràcters específics, i aquí hem de dir que hi ha mesures de caràcter específic que, com diu la seva pròpia paraula, el que intenta és, a través d'aquestes mesures, evitar els diferents riscos per la seva singularitat o interès. Requereixen, doncs, unes mesures concretes i diferents. Podríem citar-ne moltes, tots n'hem parlat en alguna o altra comissió, però es tracta bàsicament de la vigilància, del control, dels metalls pesants en els aliments, de les dioxines, del control dels aliments infantils; i vull citar especialment la vigilància i control de l'encefalopatia espongiforme bovina. Aquí saben que, precisament, a Catalunya nosaltres hem estat més rígids que a la resta de l'Estat i que en aquests moments tots els bovins majors de vint-i-quatre mesos se'ls fa aquest control.

No citaré tot el que fa el Govern, però lògicament em sembla que és bo evidenciar la feina feta; de feina se'n fa i molta, és bo que se sàpiga. Creiem que no és bo crear en aquest àmbit alarma social; és un moment especialment sensible per la població, com vostès han dit, i per això val la pena no crear aquesta alarma. I creiem que el Govern fa un control, un control correcte al llarg de la cadena alimentària.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Dit això, també voldria mencionar –com aquí s'ha dit– que fa un mes i mig el conseller en cap, el Govern de la Generalitat, va encarregar l'elaboració d'una proposta d'avantprojecte de Llei de seguretat alimentària. Per això vostès saben que s'ha constituït una comissió de treball on hi ha tres departaments implicats, tres departaments diferents... *(Remor de veus.)*

El president

Esperi's. Esperi's, senyora diputada. Esperi's, ja l'avisaré, eh?

La Sra. Borràs i Solé

Deia que hi ha tres... *(Remor de veus.)*

El president

Esperi's, esperi's, ja l'avisaré. *(Pausa.)* Pot continuar.

La Sra. Borràs i Solé

Deia que hi ha tres departaments diferents implicats: el de Sanitat i Seguretat Social, el d'Indústria i el d'Agricultura, i també el de Presidència. L'objectiu que persegueix el Govern amb aquest avantprojecte de llei, amb aquesta Comissió de treball creada, és no només crear una eina instrumental en l'àmbit de la seguretat alimentària, sinó en especial regular aquesta matèria.

Creiem que, si és bo i necessari treballar en aquest àmbit, cal no precipitar-se, cal no improvisar, cal tenir en compte les actuacions que ja s'estan fent i cal, també, estar coordinats amb el que és la política europea. Per tant, cal ser el màxim de rigorosos en aquest àmbit. Per tant, nosaltres creiem que, degut al moment de sensibilitat ciutadana que vivim respecte a la seguretat alimentària, insistim que cal el màxim rigor.

A més a més, vostès saben que l'Ajuntament de Barcelona, la Universitat Autònoma de Barcelona, el Col·legi de Veterinaris i la mateixa Generalitat han impulsat la candidatura de Barcelona... *(Remor de veus.)*

El president

Prego als senyors diputats...

La Sra. Borràs i Solé

...han impulsat... *(Remor de veus.)*

El president

Esperi's un segon. Prego que hi hagi un mínim de silenci per poder seguir el debat per part de qui vulgui seguir-lo, lògicament. *(Pausa.)*

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Borràs i Solé

Deia que Barcelona pretén ser la seu de l'Agència de la Seguretat Alimentària i, per tant, això ens ha de fer ser el màxim de curosos i jo diria que, també, el màxim de consensuadors en un àmbit en el qual, pel fet de ser el potencial –seu d'aquesta Agència–, hem d'actuar amb el màxim rigor.

La Unió Europea ha fet un llibre blanc, un llibre blanc sobre seguretat alimentària que defineix tres grans àmbits diferents: un és l'avaluació del risc, l'altre és la gestió al risc, l'altre és la comunicació del risc.

Bàsicament, la proposta que vostès fan se situa, precisament, en el que és la valoració del risc, quan aquest és un àmbit que el Llibre blanc, que ha fet la Unió Eu-

ropea, precisament, el deixa dins exclusivament de les competències europees. Per tant, nosaltres creiem que, en aquest àmbit, cal treballar-hi. S'hi està treballant de forma rigorosa des del Govern, s'està fent una feina seriosa i, per tant, no val la pena, creiem, sincerament, precipitar-nos en aquest camí.

Vostès saben... –i deia que hi ha un disseny d'un organisme amb caràcter–, vostès preveien el disseny d'un organisme amb caràcter científic consultiu i emissor de recomanacions. Per tant, els diré que la creació d'una agència a Catalunya en funcions d'avaluació del risc, com vostès plantegen, sembla que no té cap raó de ser, perquè, precisament –els ho insisteixo–, aquesta és la competència que tindrà la Unió Europea. Per tant, en aquest sentit seria absurd que des de Catalunya es fessin algunes recomanacions, algunes recomanacions que després podrien no coincidir, perfectament, amb el que fes la Unió Europea, i per tant, de ben poc serviria que nosaltres des de Catalunya poguéssim emetre en aquest sentit algun criteri.

Els insisteixo que nosaltres no votarem favorablement aquesta proposta del Grup Socialista, no perquè no creiem que s'hagi de treballar en aquest àmbit –tot al contrari, creiem que s'hi ha d'estar treballant, que el Govern hi està treballant–, però no creiem..., en primer lloc, doncs, la precipitació –que entenem nosaltres que els ha portat a portar aquest tema avui a la cambra– els fa defugir del que és el marc europeu, i per una altra banda, degut a la situació, creiem que val la pena fer-ho d'una forma consensuada entre els màxims de partits.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem, per tant, a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de l'Agència Catalana de Seguretat i Qualitat Alimentària.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

— Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs (presa en consideració) (tram. 270-00017/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs. La presenta la il·lustre diputada senyora Carme Porta del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Proposició de llei pot semblar fora de lloc a ulls de la societat catalana, donat que actualment el 18% dels avortaments que es porten a terme a Catalunya es financen amb diners públics i hi ha tot un seguit de centres privats, acreditats per la Generalitat, en els quals... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyora diputada, esperi's un moment. (*Pausa.*) Esperi's. (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Doncs, com deia, el 18% dels avortaments que es porten a terme a Catalunya es financen amb diners públics i hi ha tot un seguit de centres privats, acreditats per la Generalitat de Catalunya, en els quals les dones poden portar a terme una interrupció voluntària de l'embaràs. Així doncs, aquesta Proposició pot semblar anacrònica, però el cert és que pren vigència si pensem que en qualsevol moment qualsevol dona o professional poden ser subjectes de condemna pel sol fet de portar-la a terme fora dels supòsits que es contemplen en l'actual Llei. És a dir, que les dones no podem decidir encara lliurement si volem o no volem ser mares.

Així, amb la perspectiva d'avançar en el ple reconeixement dels drets de les dones, avui tornem a demanar a aquesta cambra que aprovi aquesta Proposició de llei per tal de despenalitzar l'avortament sempre que aquest sigui portat a terme amb el consentiment de la dona implicada i en condicions sanitàries adequades. Potser, doncs, presentar avui això a la cambra sembla anacrònic, però el cas és que les dones seguim sota l'espasa de Dàmocles, pensant que la justícia pot caure en qualsevol moment sobre nostre, és a dir que si decidim no ser mares i portar a terme un avortament podem ser condemnades entre sis i vint-i-quatre mesos de presó.

Actualment a Catalunya es practiquen un nombre total aproximat d'uns 10.000 avortaments l'any –uns 9.928 aquest any 2000–, i a Barcelona es fan el 99,2% dels avortaments, tot i que només un 73,9% de les dones viuen a la província de Barcelona. La majoria es porten a terme a clíniques privades –el 96%– i la resta a hospitals públics o privats –el 4%.

Així, hi ha una certa pau social sobre el tema de l'avortament, una mena de pacte civil que és real, i crec recordar que des de l'any 97 no hi ha hagut cap judici que impliqués dones o professionals per portar a terme interrupcions d'embaràs. Així, el fet d'aprovar avui aquesta proposta de despenalització de l'avortament permetria una posada al dia de la legalitat vigent, un reconeixement de la realitat social i un avenç per les dones, que podrem decidir lliurement si volem portar a terme un avortament o no sense que la Llei ens pugui coartar en aquesta decisió.

Si fem un repàs de l'evolució legal de la interrupció voluntària de l'embaràs, no és fins l'any 85 que arriba una despenalització parcial. La transició per a les dones

va ser molt més llarga, perquè per a la resta de la societat, de fet, l'any 1976 s'estava exigint la legalització dels anticonceptius –cal que recordin aquell lema que deia: «Anticonceptius per no avortar, avortament lliure per no morir»–, en aquell moment es portaven a terme més de 300.000 avortaments a l'Estat espanyol, de forma il·legal, en molts dels quals les dones perdien la vida i, si no la perdien, es veien abocades a una persecució legal i condemnades simplement pel fet de decidir no ser mares.

Afortunadament les coses avui ja no són així, però el dret a l'avortament, com un dret de les dones, encara no està reconegut com a tal. És a dir, l'Estat segueix sent propietari d'una part de les decisions que prenem les dones, una part importantíssima, que és el dret a disposar lliurement del propi cos. És cert que l'actual Llei de supòsits ha millorat, i molt, les condicions de les dones a l'hora de portar a terme la interrupció voluntària de l'embaràs, quant a morbiditat i mortalitat de les dones per pràctiques avortives inadequades, però el fet que es segueixi penalitzant és una amenaça constant sobre aquest dret a decidir sobre el propi cos.

De fet, qualsevol de vostès pot imaginar que les dones no porten a terme avortaments per plaer. Hi ha molts, massa encara, embarassos no desitjats, i les dones hem de tenir a dret a decidir responsablement i amb total llibertat allò que determinin les pròpies circumstàncies o desigs, i no que ens vinguin dictades per jutges, fiscals, metges o forenses.

La Llei de despenalització parcial de l'avortament és a hores d'ara totalment insuficient. De fet ja ho era quan va néixer, però actualment és una llei desfasada. Tot i la pau social a què al·ludia anteriorment, durant la vigència d'aquesta Llei s'han portat a terme diferents judicis i condemnes per avortament, i nosaltres ens preguntem què és el que aquestes condemnes, aquests judicis, van aportar a la societat catalana, què van aportar en l'avenç cap a una societat més justa en la qual les dones puguem tenir igualtat d'oportunitats. Franca-ment, nosaltres no sabem veure el que hi van aportar; creiem que no hi van aportar res. Més aviat van produir crispació i fractura social, a més de patiment, a moltes dones i bastants professionals sanitaris; professionals als quals finalment es va acabar indultant després d'un llarg viacrucis.

Per tant, per nosaltres no té cap sentit mantenir aquesta penalització, que regula, precisament, que sigui possible..., com és possible que es regulin tots aquests desastres humans, d'alguna manera, que siguin possibles precisament amb aquesta penalització, que sigui possible que els professionals no puguin exercir o que sigui possible que les dones es vegin d'alguna manera penalitzades pel simple fet de prendre una decisió que afecta en primera persona. Al nostre entendre, no té cap sentit, i, com la majoria de vegades, la societat és molt serena i ens ha avançat, fa temps, en la normalització d'un fet, com és decidir si es vol ser mare o no se'n vol ser, i, en aquest segon cas, que aquesta decisió no tingui cap repercussió legal o social sobre la dona.

Es tracta, doncs, d'adequar la legalitat a la pràctica social, i en aquest sentit es faria necessària una revisió de

l'actual Llei. Però, en tot cas, un primer pas seria la despenalització, la desaparició de l'actual tipus penal. Segurament és molt més fructífer, socialment parlant, aprofundir en la millora de l'educació sexual i la planificació familiar, en la millora de l'assistència sanitària, que deixi de medicalitzar, de patologitzar l'embaràs, per posar-ne només alguns exemples. Cal deixar de banda els prejudicis i cal deixar de practicar la doble moral que es produeix al voltant de la interrupció voluntària de l'embaràs, per tal que es deixi de culpabilitzar les dones, que es deixi de fer-les fugir del seu entorn per portar a terme un avortament i es deixi de traumatitzar-les personalment per la seva decisió, que a més és una decisió responsable i llargament reflexionada; una decisió que no sempre és fàcil, no és fàcil de prendre, i ve dictada, evidentment, pel desig o no de ser mare, però també per les circumstàncies i condicions que facin que això sigui..., que sigui favorable ser-ho, i que en molts casos no es produeixen.

Com que m'he compromès ja fa uns instants a ser breu, jo acabaré aquí la meua intervenció i donaria pas, senyor president...

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar el seu posicionament, primer per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a l'hora d'analitzar aquesta Proposta de resolució, el nostre Grup, veient l'exposició de motius i veient també l'exposició que ha fet la diputada senyora Carme Porta, entenem que hi ha un reconeixement de la insuficiència del que aquí es presenta, i nosaltres també ho trobem així. Insuficiència que, hi insisteixo, es reconeix en la mateixa exposició de motius, perquè es diu literalment que caldria abordar una regulació completa i exhaustiva, al marge del que es proposa, que incorpori tots aquells supòsits pels quals en aquests moments no es pot fer encara la interrupció voluntària de l'embaràs, i que crea, precisament, aquesta situació d'inseguretat jurídica a moltes dones, i també als professionals. Dintre d'aquesta inseguretat jurídica, doncs, aquí s'intenta palliar una d'elles, que és la que afecta els professionals, però ens queda, en canvi, aquella que continua afectant les dones, que són de fet les veritables protagonistes a l'hora d'haver de prendre aquesta decisió d'efectuar una interrupció voluntària de l'embaràs.

Clar, resulta que el que es proposa és una resolució que s'ha de portar al Congrés dels Diputats; es reconeix que és insatisfactòria, que és incompleta per part de qui la proposa, i llavors em pregunto: per què no proposem ja una resolució completa? És a dir, jo el que els demanaria, al Grup d'Esquerra Republicana, és que retressin aquesta Proposta de resolució, a favor d'una altra que incorporés els mateixos arguments que la senyora Carme Porta aquí defensava, en aquesta mateixa tribuna. El nostre Grup..., bé, i que aniria adreçada, precisament a dos vessants: a la despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs, a una despenalització total,

i, per altra banda, al que entenem que s'ha de preservar, que són les garanties per a la salut de les persones que es troben en aquest procés.

El nostre Grup en el Congrés de Diputats ha presentat ja en nou ocasions –i l'última va ser el juny de l'any 2000– proposicions de llei en el sentit d'incorporar aquell quart supòsit que va ser rebutjat a partir d'un determinat moment, que és quan a una dona se li presenta un conflicte personal, familiar i social. Nosaltres entenem que l'actual regulació sobre la interrupció voluntària de l'embaràs és totalment insatisfactòria i que, de fet, s'està negant la majoria d'edat a les dones per decidir que prosperi o no un embaràs. I nosaltres entenem que s'hauria de donar aquesta capacitat de decisió a les dones.

El cas és que, a més a més, l'actual situació provoca una inseguretat jurídica molt forta a les dones i als professionals, i ens trobem amb una regulació que s'ha fet d'esquena a la realitat, perquè sabem molt bé que el fet que no s'hagi incorporat aquest supòsit no està reduint o no redueix a la pràctica el nombre d'avortaments que es fan precisament a través..., és a dir, a partir d'aquestes causes, però o que es fan per altres vies o que es fan alludint a un dels supòsits actualment permesos per la Llei. I, en canvi, si bé ens està provocant que cal saltar el que la mateixa Llei preveu, doncs, sí que està incidint negativament en els resultats d'aquesta intervenció, perquè això està deixant en la marginalitat moltes dones.

Clar, cal tenir en compte una qüestió: en més del 90% dels casos en què s'està fent interrupció voluntària de l'embaràs –en més del 90% dels casos– s'està adduint, com a causa per poder-se ajustar al que actualment la Llei preveu, que hi ha perill per a la dona de salut psíquica, eh?, que hi ha perill de salut psíquica per a l'embarassada. És a dir que resulta que hi ha quantitat de dones que han d'interrompre l'embaràs perquè psíquicament no estan bé. Reconèixer això és terrible, perquè, a més a més, això recau en les mateixes dones..., és a dir, si a nivell pràctic resulta que es pot solucionar a curt termini, en algunes dones això se'ls torna en contra en determinat moment. Quants casos no hi ha de petició de divorci, de treure la pàtria potestat dels fills d'una dona, adduint per part del marit que es divorcia que aquella dona pateix problemes de salut psíquica, precisament perquè això ha sigut adduït com a motiu d'interrupció de l'embaràs? Això, permetre que es donin aquestes situacions, realment, és terrible i deixa les mateixes dones en una situació d'indefensió, per altra banda, d'injustícia i de vulneració de la intimitat, tremenda. I, per tant, nosaltres entenem que seria absolutament imprescindible poder fer les coses de tal manera..., fer una regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs en un sentit satisfactori, definitiu, per a tothom.

Clar que aquí es pot adduir: bé, hi ha una diferència d'interessos, d'interpretacions, una col·lisió, fins i tot, entre què cal salvaguardar. Els drets del *nasciturus* o els drets de la dona que es veu en una situació en què ha de prendre una decisió d'interrompre l'embaràs? I aquí, legítimament, en aquesta col·lisió d'interessos, es poden tenir opinions diferents, legítimament es poden tenir opinions diferents. Però el que ens trobem ara amb l'ac-

tual legislació i amb la regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs, el que ens trobem ara en la pràctica és que aquells que pensen que cal defensar els drets del *nasciturus* per qüestions «de consciència» –i ho dic entre cometes– estan coartant la llibertat de decisió dels que, també per consciència, pensen d'una altra manera. I això, evidentment, en la pràctica, això és una tremenda hipocresia, perquè, en definitiva, en el que repercuteix és en contra de les dones, i és una tremenda hipocresia perquè, en definitiva, ningú té l'obligació d'avortar; no s'està..., és a dir, regulant les coses de manera que puguin ser favorables a aquelles persones que, pel que sigui, pels motius que sigui, es veuen obligades –perquè ningú ho fa per desig– a haver d'interrompre l'embaràs, aleshores això no obliga ningú: simplement es dona la possibilitat de fer-ho amb les garanties de salut que es mereix tota persona.

D'aquí que considerem que cal caminar en aquesta direcció, i cal avançar en la seguretat jurídica dels professionals sanitaris, efectivament, i cal avançar en la seguretat jurídica i sanitària de les dones que han d'interrompre l'embaràs. Per això aquesta Proposta de resolució ens sembla incompleta, perquè ja contempla un dels aspectes: el d'entendre que aquells professionals que fan un procés d'interrupció de l'embaràs no es vegin ficats en processos judicials, com alguna vegada hi estan exposats. Però entenem que també, i de manera molt important i bàsica, hauria d'assegurar-se que les dones poguessin fer la interrupció de l'embaràs en tots els supòsits que, de manera realista, en la nostra societat podem trobar, i no penalitzar determinades situacions.

Per tant, nosaltres insistim al Grup d'Esquerra Republicana, que ja ha presentat, per altra banda, aquesta Proposta de resolució en anteriors ocasions –si no ho recordo malament, l'any 97 ja ho va presentar–, que retiri aquesta Proposta de resolució, en favor que poguessin presentar ells mateixos, o conjuntament amb altres grups, una proposta de resolució, també –perquè, ja que cal portar-ho al Congrés dels Diputats, doncs, de fet podríem fer-ho tot alhora–, que prevegi aquests supòsits que aquí es donen i que prevegi el que aquí no es diu però que la senyora diputada Carme Porta ens ha exposat i que compartim plenament. Per tant, els demanem que facin això; si no ho fessin, de tota manera, el nostre Grup votarà a favor d'aquesta Proposta de resolució, però amb insatisfacció, perquè entenem que és incompleta i no aborda aquesta problemàtica de manera global.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora María Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Bé, davant aquesta Proposta que ens fa el Grup d'Esquerra Republicana i que vostè mateixa ha dit en algun moment de la seva intervenció que podia considerar-se com a anacrònica, i

davant la petició que li ha fet la diputada d'Iniciativa - Verds, dient que la retirés en benefici d'un altre tipus de moció, nosaltres també li recomanariem que la retirés, però no per aquestes raons, sinó perquè la considerem bàsicament innecessària.

Aquesta proposta no és res més que l'interès per part d'un Grup de reobrir un vil debat que, legislatura darrere legislatura, es va produint tant en aquesta cambra com al Congrés de Diputats i que mai no ha aconseguit prosperar.

De la mateixa exposició de motius de la Proposta de resolució, es parla que hi han moltes maneres de regular aquesta situació i algunes d'elles, maximalistes, que parlen o bé de la despenalització total, i altres que el que fan és fer una regulació excessiva que porta a la criminalització de les dones.

Jo crec que la nostra regulació és potser la intermèdia, i en el mig hi ha la veritat, no? Hi ha una regulació de tres supòsits que, realment, són els que donen resposta a la demanda social que es va produir en un determinat moment, i que considerem que en aquest moment no existeix cap iniciativa per part de la societat de demanar una regulació més àmplia.

Però, a part d'això, jo deixaria de banda el debat moral o ideològic i entraria més aviat en el debat parlamentari, en el sentit que aquesta Proposta ha arribat al Congrés de Diputats durant la cinquena legislatura, amb un govern socialista, i el seu ministre de Justícia al campdavant va presentar la Proposta quan ja les cambres estaven a punt de ser dissoltes i, per tant, no va tenir temps de tramitar-se al Congrés i al Senat, la qual cosa posa de manifest clarament que no hi havia cap interès per portar-la endavant.

En aquell moment, l'argumentació que es va fer servir pel ministre de Justícia va ser que aquest era un compromís que ells mateixos havien adquirit en les últimes eleccions generals i que, per tant, la seva tramitació, en quedar interrompuda, la va deixar decaure.

Durant la sisena legislatura es va tornar a presentar per part de tres grups de la cambra –el Grup d'Esquerra Unida, el Grup Mixt i el Grup Socialista– una altra vegada la mateixa proposta que va recollir, també, un rebuig per part dels grups Popular, Convergència i Unió i Partit Nacionalista Basc, que la van votar en contra. Per tant, jo crec que no cal, no és necessari recordar que això reflecteix que el conjunt de la societat no està d'acord amb l'ampliació d'aquesta regulació.

Respecte al punt de vista social, a mi m'agradaria dir que, en aquests moments, això no és un problema social de primer ordre, que no existeix cap demanda social que justifiqui una regulació d'aquesta mena, i que creiem que aquesta regulació dona resposta a les situacions que es produeixen. Jo crec que la societat, avui, el que demana són proteccions de la vida en formació –que és al que respon a la nostra regulació– en la regulació dels tres supòsits. Però hi ha altres demandes socials també, molt més importants. La societat el que ens està demanant són mesures de protecció de la família en un país on la piràmide demogràfica s'ha invertit i el nostre índex de natalitat és baixíssim, on la demanda

d'adopcions és altíssima, on la demanda de protecció a les dones i als menors és potser el que més preocupa la societat.

Això a més de recordar que, en certes enquestes molt serioses fetes per governs anteriors, pràcticament el 50% de les dones que van contestar a les enquestes van manifestar que estaven en contra d'una despenalització total de l'avortament, que és el que es proposa en aquesta Proposició.

Per totes aquestes raons, nosaltres creiem que la regularització actual és suficient i, per tant, manifestem el nostre vot en contra d'aquesta Proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies. Perdó pel retard. Bé, aquesta Proposta de resolució és la mateixa Proposta de resolució que es va debatre en aquest Parlament el 26 de maig de l'any 97, i que va ser rebutjada, a la vegada que va ser també rebutjada una Proposta de resolució del Grup Socialista que el que proposava no era tant la despenalització i la modificació del Codi penal, sinó una nova Llei de regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs que preveïés..., sobretot, aquesta nova Llei, el que tenia com a tret més important era que incorporava un nou supòsit, un nou supòsit per poder procedir a la interrupció voluntària de l'embaràs, en el cas d'un conflicte personal, familiar o social greu, amb el consentiment exprés de la dona embarassada, i amb unes condicions, i una de les condicions era que la interrupció de l'embaràs es fes, es practiqués dintre de les dotze primeres setmanes de gestació, també l'assistència i assessorament acreditats a l'efecte, i també tota una sèrie de condicions quant a garantir que la decisió de la dona era una decisió lliure i presa amb suficient coneixement de causa de tots els recursos que tenia en el seu abast per tot el que seria el procés, també, de protecció del *nasciturus* i, per tant, pel fet que aquesta Llei, doncs, pogués ser declarada constitucional.

Dir que, en aquell moment, es va rebutjar en el Parlament de Catalunya. El que preteníem amb la presentació d'aquesta Proposta de resolució, perquè fos el Parlament de Catalunya qui plantegés aquesta Llei al Congrés dels Diputats, era fer allò que en moltes coses Catalunya ha demostrat ser capdavantera, i en allò que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya han anat a vegades per davant, és precisament en allò que és el respecte a les voluntats individuals de les persones i el respecte als drets individuals de les persones.

I aquí estem parlant dels drets de les dones a decidir sobre la seva maternitat i a decidir sobre la seva pròpia vida, i això és del que es parla. I en aquell moment vam considerar i vam veure la possibilitat que, encara que el Congrés de Diputats hagués rebutjat aquesta Llei en algunes ocasions, doncs, que fos el Parlament de Cata-

lunya qui anés al davant com en altres ocasions s'ha anat al davant en altres temes que ha acordat aquest Parlament. I, a més a més, no perquè sí, sinó perquè el poble de Catalunya està majoritàriament a favor d'aquesta nova Llei d'interrupció voluntària de l'embaràs, i això és el que diuen les enquestes.

És veritat que en el Congrés de Diputats no es va aprovar, no es va aprovar en l'anterior legislatura, per tant, si no es va aprovar en l'anterior legislatura –en l'anterior legislatura no es va aprovar en diverses ocasions; no, no, un moment, no es va aprovar en aquell moment amb el Govern del Partit Popular, estic parlant de l'anterior legislatura, no m'estic confonent–, no es va aprovar en aquell moment, doncs, ara, la veritat, les expectatives que si prosperés una llei d'aquestes característiques en el Parlament de Catalunya que s'aprovi, si ja en aquell moment no ens en vam sortir ni aquí ni allà, difícilment ens en sortiríem ara allà.

El que caldrà, és evident, és un canvi en el Govern de l'Estat, una majoria diferent, que permeti (*veus de fons*) –no, no anirem tant lluny, espero que no, amb poc temps en tindrem prou–, que permeti que els parlaments prenguin decisions que obeeixin al que la gent vol, i que obeeixin també al que és el respecte dels drets individuals de les persones, homes i dones.

I no es va aprovar, tampoc, a la cinquena legislatura, la del 93 al 95, principis del 96, i no es va aprovar no perquè els Grup Socialista no ho volgués, sinó perquè la Mesa del Congrés de Diputats –i li ho explicaré, senyora Caridad Mejías, que hi era, i ho conec perfectament–, la Mesa no va deixar que es tramités com s'havia de tramitar, es van posar moltes pegues amb certs ajuts, evidentment, d'altres grups perquè no es pogués tramitar. I perquè hi ha una cosa que és clara, l'any 85 es fa una Llei que era el que els ciutadans demanaven, l'any 85 es va fer una Llei de despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs que era el que la societat demanava en aquell moment, i l'any 95 se'n va presentar una altra perquè els ciutadans d'Espanya, ciutadans i ciutadanes, ja demanaven aquesta altra, i la societat havia evolucionat de manera que aquesta altra llei que preveïés el quart supòsit de la interrupció voluntària de l'embaràs, només amb la lliure decisió de la dona, després de ser ben informada i dintre de les dotze setmanes, això és amb el temps que va evolucionant la societat, i quan aleshores el Grup Socialista, en aquells moments, en la cinquena legislatura ho va presentar en el Congrés de Diputats. I s'hagués pogut aprovar, però no es va aprovar per motius que no cal que recordi, que molts dels diputats d'aquesta cambra hi eren i coneixen. (*Veus de fons.*) No, sí que se'n recorden, sí.

En definitiva, a veure, si va ser difícil en aquells moments, més difícil és ara, perquè la majoria del Partit Popular al Congrés de Diputats realment fa impossible que, per més que digui la cambra catalana, pugui avançar una llei d'aquestes característiques. Però, dir que nosaltres per descomptat votarem afirmativament la Proposta de resolució que presenta el Grup d'Esquerra Republicana; de la despenalització del Codi penal no creiem que sigui la via, sinó que la via hauria de ser la d'una nova llei, com he explicat, però, en definitiva hi donarem suport, i tant de bo alguna cosa és al-

guna cosa, i com a mínim seria un tema testimonial que s'aprovés en aquesta cambra.

I, abans d'acabar, el que vull dir –perquè veig que s'està revolucionant aquí l'ala dreta– és que aquesta qüestió, la de la interrupció voluntària de l'embaràs, és una qüestió que afecta profundament la llibertat més íntima i individual de les dones. Li reconec, al Grup d'Esquerra Republicana, haver posat aquest tema en l'ordre del dia, l'oportunitat en el sentit que demà celebrem el Dia de la Dona, el Dia de la Dona treballadora, o el Dia de la Dona i, per tant, suposo que aquest és el motiu també perquè en aquests moments s'ha portat aquest tema en el debat en el Ple.

La decisió de ser mare no és un esdeveniment insignificant en la vida de les persones i en la vida de les dones, en la vida més íntima d'una dona, i la no-penalització de la interrupció voluntària de l'embaràs no pot estar limitada als tres supòsits de risc per la vida o de la salut de la mare, de l'embaràs a conseqüència d'una violació, o quan es presumeix que el fetus pugui tenir una malformació, que és el que hi ha en aquests moments en la legislació actual.

Això no és possible i no és el que la societat catalana demana, ni molt menys el que les dones catalanes demanen. Aquests límits són inadequats, hi ha nombroses situacions, diferents de les previstes avui dia legalment, en què el naixement d'un fill suposa per a una dona inconvenients tan greus que, exigint-li que ho faci per mitjà de la coacció que significa l'amenaça penal que representa, resulta impropí d'una societat democràtica. I defensar una posició contrària a la penalització de la interrupció voluntària de l'embaràs no significa estar a favor de l'avortament. La interrupció voluntària de l'embaràs és sempre un fracàs i una realitat traumàtica, les dones o parelles que prenen aquesta decisió no desitgen l'avortament, el que no volen és la continuació d'un embaràs no desitjat o, dit d'una altra manera, el que voldrien, per raons específiques en cada cas, és que no s'hagués produït l'embaràs.

I no vull acabar sense recordar que és molt evident que hi ha encara també molts reptes pendents i que s'han d'intensificar els esforços per prevenir embarassos no desitjats, especialment entre els adolescents i les adolescents, i que s'ha de donar més importància a l'assessorament de la sexualitat i a la planificació familiar, que mai és prou el que es fa, que en aquest sentit el que calen són més programes especials de planificació per a gent jove, programes en horaris diferents, sense petició d'hora prèvia, destinats a la informació i a l'assessorament de les adolescents, perquè no hem d'oblidar que en el nostre país, en aquests moments, aquest és un fenomen que s'està produint, i que es produeix, i que es fa i es procedeix a la interrupció voluntària de l'embaràs no sempre en les condicions que són necessàries, les condicions que serien les correctes, i en les condicions, per tant, jurídiques i, fins i tot, de vegades sanitàries que són les correctes i que serien adients i necessàries per a una societat que vol ser una societat avançada i democràtica.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. (*La Sra. Mejías Sánchez demana per parlar.*) Demana la paraula la senyora diputada.

La Sra. Mejías Sánchez

Per contradiccions, senyor president.

El president

Té un minut.

La Sra. Mejías Sánchez

Li volia dir a la senyora Carme Figueras que, evidentment, en la tramitació de la Llei per part del Govern socialista van haver-hi molts problemes, un dels quals va ser que vostès la van posar en un calaix i van prioritzar altres tramitacions com són la Llei de vehicles de motor, la Llei en matèria de residus i altra sèrie d'iniciatives que entenien que eren prioritàries a aquesta. I a més li haig de dir que un dels principals problemes van ser els que va posar el senyor Fèlix Pons, president, en aquell moment, del Congrés de Diputats.

Moltes gràcies.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyores i senyors diputats, prego que el diàleg es faci en l'ordre reglamentari. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Senyor president, senyores i senyors diputats i diputades, senyora diputada, senyora Carme Porta, quina llàstima i quin moment més oportú per haver revisat la Proposició de llei que vostès mateixos van presentar en aquesta cambra i que va decaure.

Com deia la diputada socialista, aquesta proposició de Llei va ser presentada l'any 97, i ens trobem ara amb la mateixa Proposició de llei presentada l'any 2000. Vostè, en al seva exposició... –en el 2001, no, millor en el 2000, perquè la veiem ara, però es presentava anteriorment–, vostè, en la seva exposició, explicava el percentatge de dones que avorten en males condicions, i semblava que únicament li preocupés la despenalització; a mi em preocupa, sobretot, i al nostre Grup, la salut de les dones. Però no és només això el que li vull dir. Miri, vaig a llegir a les senyores i senyors diputats el text de la Proposició de resolució. Diu: «La disposició derogatòria única de la Llei orgànica de 1995, del 23 de novembre, quedarà redactada de la següent manera» –i això és el que proposen a votació d'aquesta cambra, diu:– «El text refós del Codi penal, publicat per Decret 3096/1973, del 14 de setembre, conforme a la Llei 44/1971, del 15 de novembre, en les seves modificacions posteriors, excepte l'article 8293, la regla primera de l'article 20, en allò que es refereix al número segon de l'article 8, el segon paràgraf de l'ar-

ticle 2265 i les disposicions addicionals primera i segona de la Llei orgànica 3/1989, del 22 de juny, queden derogades.»

Miri, amb això li estic dient que no hi ha..., a mi m'ha estat molt difícil, i fins i tot amb vostè ho he parlat, perquè no entenia el text, ni què és el que vostès presentaven avui, aquí, a votació. I, realment, m'ha costat bastant; m'he mirat bastant el Codi penal, Codi penal que va ser aprovat en l'època socialista, del Govern socialista, i que continua penalitzant, malgrat la seva proposta, l'avortament en els casos no consentits amb la dona. Perquè vostès, després de molt estudiar, el que he vist és que el que ens proposen exactament és la despenalització de l'avortament consentit per la dona, i diu: «I per això fem aquest text» –que els acabo de llegir, i que jo ja m'he perdut a la meitat de la lectura, dic– «i per això han de votar a favor per tal que això sigui portat a les Corts Generals.» Fixi's, quin trànsit, una proposició que no estenem. I ara els vaig a dir més: és que aquesta Proposició no pot prosperar, perquè vostès deroguen o proposen derogar amb la seva Proposició la disposició final derogatòria del Codi penal, però li recordo l'article 148, que diu que s'ha despenalitzat. Per tant, si ho deroguem, deroguem-ho bé, i a la millor el meu Grup s'afegiria a aquesta derogació, perquè, com han dit altres diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula, hi ha dos temes, un tema és l'avortament i un altre tema és la despenalització de les pràctiques de l'avortament.

En el primer tema, estem d'acord que hi ha moltes posicions a favor i unes altres en contra, que és qüestió d'ideologies, no solament d'ideologies sinó de les pròpies conviccions de les dones i de la societat en general. Però aquí estem parlant només de la despenalització i ens presenten una proposició que no serveix per a res –sento dir-ho així de clar, perquè potser no ens entendriem–, perquè segueixen vigents els articles del Codi penal del 95 que diuen que en els casos de l'avortament consentit per la dona hi ha una penalització... L'hi llegiré exactament, aquest és més clar, diu –ho vaig a llegir en castellà, perquè està així–: «*El que produzca el aborto de una mujer con su consentimiento, fora dels casos permesos per la Llei, serà castigat amb la pena de presó d'un a tres anys.*» Per tant, no li veig l'efectivitat a aquesta Proposició.

I per altra banda, senyora diputada, vostè deia que és urgent de regular-ho. Fa un any i mig que està aquesta Proposició, que va entrar en aquest Parlament. Estem parlant avui perquè demà és el dia de les dones? Doncs em nego a ser utilitzada només per això. Jo crec que és un tema que no s'ha de tractar amb lleugeresa, i em sembla que avui, amb aquesta Proposició, en el debat, l'estem tractant. Jo li diria que quina llàstima no haver pogut revisar aquesta Proposició per discutir un tema, realment, molt important i que preocupa. Realment, no és un tema avui que sigui viu a la societat, però que segur que preocupa les dones que es troben en aquesta situació.

Per altra banda, és clar, quan veig també la coincidència de presentació en el Congrés de Diputats de la mateixa Proposició, tot això ho relaciono amb l'interès que demà és el dia de la dona i, per tant, voler explicar això.

Home, a mi m'agradaria demà poder explicar altres coses a les dones d'aquest país, i no que hem debatut una proposició que és incoherent i que contradïu el que el Codi penal diu i que és vigent. Per tant, jo crec que potser arribarà... I, a més, una altra cosa: al principi de la meua exposició jo deia que em preocupa la salut de les dones, i si aquesta Proposició es pogués aprovar perquè fos lògic el seu contingut, que no ho és, jo li preguntaria com queda la Llei que regula la interrupció voluntària de l'embaràs del 85. Afecta o no afecta? Perquè ens quedem absolutament desprotegides, les dones. En quines circumstància sanitària, en quines circumstàncies sanitàries queda? Perquè això no queda regulat. Quins ajuts a les famílies i a les dones que decideixen interrompre voluntàriament l'embaràs, en quins centres sanitaris? En quins centres d'assessorament? Hi són o no hi són, els centres d'assessorament? En quins terminis? Qualsevol temps que hagi passat d'un embaràs, resulta que això no està regulat, i això queda desprotegit. Estem parlant de terminis o estem parlant de necessitats?

Tot això és un debat molt més profund que tot això que estem fent avui. Per tant, el meu Grup no sap el que hem d'aprovar, perquè si aprovéssim aquesta Proposta de resolució estaríem en la mateixa situació, amb la vigència de l'article 148 del Codi penal, que diu que són penats també uns casos en els quals l'avortament és amb consentiment de les dones, però no està regulat a la Llei del 85.

Per tot això, senyores i senyors diputats, crec primer que el lloc on s'ha de debatre, principalment, perquè prosperi és en les Corts Generals, que segur que es faria d'una altra manera, no amb tanta lleugeresa, perquè en altres ocasions aquest tema s'ha tractat, s'ha fet una Comissió d'estudi amb professionals i s'ha debatut a bastament, i no aquí, amb una proposició que ni tant sols la diputada que els parla, que hi ha esmerçat bastant de temps, ha pogut entendre, que quan l'ha entès és buida de contingut.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. (*La Sra. Porta i Abad demana per parlar.*) Em demana la paraula per...?

La Sra. Porta i Abad

Se m'han fet dues demandes de retirada, i per allusions. A les demandes de retirada, la que ens fa Iniciativa per Catalunya és totalment diferent de la que ens fa el Grup Popular. Per una banda, se'ns diu que la retirem perquè és insuficient i que caldria treballar, per millorar, en una proposició de llei que reconegués una ampliació de la Llei, i per altra banda, se'ns diu que aquesta Proposició és totalment desfasada i que ja està superada. De fet, nosaltres, jo mateixa he fet servir l'adjectiu «anacrònic», he dit «aparentment anacrònic» perquè, precisament, el que és anacrònic és que l'avortament segueixi penalitzat, donat que la realitat social supera, precisament, els articles del Codi penal que això fan.

Per altra banda, nosaltres, evidentment, hem mostrat la nostra posició, que això era totalment insuficient, però

pensem que tot i ser insuficient el que corre pressa és que les dones deixin de ser considerades com a delinqüents pel sol fet de portar a terme l'avortament i, de fet, nosaltres no volem entrar en un debat de si estem a favor o en contra de l'avortament, sinó que el que cal és despenalitzar-lo i, per tant, que siguin les dones les que puguin decidir. Nosaltres no estem demanant una ampliació, sinó una despenalització, per tant, creiem que moltes persones que, fins i tot, poden ser contràries a l'avortament, sí que poden estar a favor de despenalitzar l'avortament. I, en aquest sentit, nosaltres plantejem la Proposició.

Per altra banda, al Grup de Convergència i Unió li diria que són excuses de mal pagador tot el que vostès han plantejat, perquè, de fet, nosaltres estem plantejant el tema de doble moral, potser en aquest text...

El president

Senyora diputada, ja...

La Sra. Porta i Abad

Perdó, senyor president. Aquest text potser, possiblement, és tècnicament dolent, però el que estem debatent és la presa en consideració del text i, per tant, és millorable si treballem conjuntament, i així pensem que si vostès ens voten favorablement ho podem fer.

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Porta i Abad

I, per altra banda, aquesta cambra és totalment sobirana, igual que el Congrés de Diputats, per prendre una iniciativa legislativa, i per això nosaltres hem presentat aquesta Proposició.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Passem, per tant, a la votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés de Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra la violència domèstica (tram. 300-00413/06)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra la violència domèstica. La presenta per part del Grup Popular la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que posin aquest hemicicle en condicions de poder substanciar aquest punt de l'ordre del dia. (*Pausa.*)

Senyora diputada, es va fent un gran silenci, entre altres raons per les absències, que cada vegada són més notòries. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, a aquestes alçades tothom reconeix que la violència contra les dones és una violació dels drets humans que impedeix l'exercici de llibertats i de drets fonamentals i que això és inacceptable en un país democràtic. Quan li faig aquesta interpellació, senyor conseller, sóc plenament conscient que estem parlant d'un problema d'un gran abast, som conscients que parlar de lluitar contra la violència domèstica, lluitar contra els maltractaments no és una tasca fàcil per a cap Govern, i això pel mateix àmbit en què es produeix aquesta violència, és a dir, en l'àmbit de la família, en l'àmbit de la parella, en l'àmbit de la convivència, dins d'un espai domèstic, és precisament el que caracteritza aquest tipus de violència i és precisament això el que la fa menys transparent, la fa molt més complexa i, per tant, la fa molt més difícil de combatre i d'eradicar per qualsevol Govern.

Dit això, senyor conseller, jo centraré la meua interpellació a demanar dades sobre l'acció del Govern en aquest àmbit. I ho faré perquè el Parlament no ha rebut cap avaluació –cap avaluació– del Protocol interdepartamental d'atenció a la dona maltractada, que va ser aprovat el 22 de setembre de l'any 98. Per tant, li agrairé, honorable conseller, que avui ens pogués donar dades, i l'hi dic perquè la primera, la primera i també l'última notícia que ha tingut el Parlament de Catalunya de l'esmentat Protocol va ser la compareixença que va fer l'aleshores presidenta de l'Institut Català de la Dona davant de la Comissió del Procés d'Equiparació, l'abril del 99.

Va informar la Comissió del contingut del Protocol, però va informar del contingut del Protocol set mesos després que el Protocol s'hagués aprovat. I per cert, no tan sols ho fa ver a iniciativa pròpia, sinó que ho va fer perquè ho va demanar el Grup Popular. Certament, a través de diferents iniciatives que hem anat fent els grups parlamentaris, hem pogut anar obtenint, esbrinant algunes dades que considerem absolutament insuficients.

La filosofia del Protocol és que es configura com un sistema únic... (*Remor de veus.*) (*Pausa.*)

El president

Sí, senyora diputada. Té...

La Sra. Nadal i Aymerich

És que aquí al costat..., és molt difícil, senyor president.

El president

Té tota la raó. Esperí's, que ja veurà com entre vostè i jo ho aconseguim, això. (*Pausa.*)

La Sra. Nadal i Aymerich

El Protocol –com deia– es configura amb una filosofia de ser un sistema únic i homogeni d'atenció a les víctimes. És un protocol dissenyat en forma de circuit que determina les accions a realitzar i quin departament ostenta les competències. La coordinació entre els diferents agents que intervenen en la prevenció, atenció i suport a les dones víctimes de violència domèstica en el territori es porta a terme, també, mitjançant l'aplicació del Protocol interdepartamental.

Vist el Protocol, vista l'aplicació que se n'ha fet, li trasllado la primera pregunta, senyor conseller. Hi ha hagut accions concretes i departaments responsables de cadascuna d'aquestes accions, i quin pressupost ha tingut cadascuna d'aquestes actuacions? Fem-ne un repàs, honorable conseller, perquè el Protocol ha estat –com ja hem dit algunes vegades– un cúmul d'ambigüitats, i si volem fer-ne un tractament més benèvol, el que ha estat com a màxim és un catàleg de bones intencions. Intentaré fer un seguiment dels sistemes que incorpora el Protocol.

Sistema d'informació formal. És aquell sistema que es preveu com a porta d'entrada, és el pas previ que té com a objectiu adreçar la víctima a les institucions competents; el responsable d'aquest sistema és l'ICD, l'Institut Català de la Dona. I, senyor conseller, ben segur que vostè s'ha mirat el Protocol, el més concret que s'hi troba és: «Cal dissenyar els instruments idonis per informar i explicar detalladament a les entitats i institucions què han de fer en cada cas i quina informació han de donar». Li preguntem, senyor conseller, si s'han dissenyat aquests instruments, en què consisteixen aquests instruments? Com s'ha concretat aquest primer «cal»? A quines entitats i institucions s'han dirigit? Quina resposta han tingut, per exemple, d'un dels col·laboradors més importants en aquest àmbit, que són les associacions de dones que lluiten contra la violència domèstica? I li ho he dir, senyor conseller, perquè fa tot just quinze dies va comparèixer davant la Comissió del Procés d'Equiparació una de les associacions més importants en la lluita contra la violència domèstica, l'Associació Tamaia, i la resposta que va donar a les preguntes que va fer, que li va traslladar la Comissió, va ser que no ens podien aportar cap dada del Protocol perquè res no en sabien del Protocol; fins i tot, una mica amb por van dir: «Miri, nosaltres no en sabem res, a la millor algú en sap alguna cosa, però nosaltres...» Li estic parlant d'una de les associacions més importants de lluita contra la violència domèstica, senyor conseller.

Sistema d'informació formal: és un altre exemple de concreció. Un cop han fet el disseny diu: «Sí, però és que ara hi ha coses per resoldre». I el que s'ha de resoldre és tot: elaborar i distribuir els protocols d'informació que permetin poder donar en cada cas la informació adequada i la derivació correcta. Li pregunto, senyor conseller, s'han elaborat els protocols? En què consisteixen? A qui s'han fet arribar els protocols? Quina resposta han tingut aquests protocols? Quin pressupost s'ha destinat per part dels departaments responsables els anys 98, 99 i l'any 2000?

Anem al sistema de denúncia. Aquí ja tenim sobredosi de «caldrà»: «Aquí caldrà incidir en la formació especialitzada dels cossos policials, caldrà assegurar la relació i coordinació entre totes les policies, caldrà» –com si ho hagués de fer algú altre: «caldrà»– «potenciar sistemes d'acumulació de denúncies, cal definir com s'atendran les trucades telefòniques.» Què han fet, honorable conseller, cadascun dels departaments de Justícia i d'Interior per concretar tanta ambigüitat? Quines mesures han pres? Quin pressupost –novament li ho pregunto– han destinat en els tres anys de durada del Protocol?

Sistema d'atenció social. En aquest apartat tinc interès a preguntar-li, honorable conseller, com es pot plantejar un protocol en què hi ha un sistema que interacciona amb el sistema de denúncia, que interacciona amb el sistema d'assessoria legal, que interacciona amb el sistema d'informació formal i no formal, que interacciona amb el sistema sanitari? Ha d'interaccionar, i ens sembla bé, perquè té com a funcions rebre i atendre la víctima, donar-li informació, assessorar-la en els tràmits per resoldre dubtes legals, donar acolliment, oferir o derivar recursos, realitzar el seguiment. Com pot ser que l'únic responsable sigui el Departament de Benestar Social? Com pot ser? No havíem quedat que les polítiques que s'havien d'aplicar eren polítiques transversals, que el que s'havia d'aplicar en les polítiques que afecten les dones eren polítiques interdepartamentals? Li ho pregunto, senyor conseller.

Novament li pregunto, per tant, quins han estat els objectius assolits, quines actuacions han realitzat, quin pressupost hi han destinat, i li ho pregunto perquè estic ben segura que no s'ha concretat només en allotjar, a pensions a les dones, perquè no es compta amb prou places d'acollida i de reinserció.

I m'agradaria molt –li ho dic sincerament, senyor conseller–, li agrairia moltíssim que em desmentís o que m'ampliés unes dades que ens ha enviat el mateix Govern. Ens diuen que la conselleria de Benestar Social ha donat suport a dos projectes d'emergència social, a dos de tractament de maltractador, a tres de grups d'autoajuda, a dos de centres d'acolliment, a dos d'atenció integral de les víctimes, a un de pis pont, a un d'assessorament i suport. Primera qüestió: què vol dir «han donat suport»? Han posat vostès els diners? No els han posat? Com s'ha canalitzat? Vostè considera realment, senyor conseller, que fer una actuació d'assessorament i suport al llarg de tota la durada del Protocol és suficient?

En el sistema sanitari, senyor conseller, quines mesures s'han pres, també? Perquè segons les dades que tenim, també s'ha elaborat un document mèdic d'assistència a les víctimes de violència domèstica. Ara bé, amb dada del mes de juliol se'ns diu que el document es troba en fase de distribució als centres de la xarxa hospitalària de salut i que, en una segona fase –en una segona fase–, es distribuirà als centres d'atenció primària. Senyor conseller, estem parlant d'un dels elements bàsics per detectar maltractaments, i amb el que ens trobem és que després de dos anys, de més de dos anys, encara no han arribat a la segona fase.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Dones ateses en el sistema d'assessoria legal. Ens diuen que l'any 98 n'han atès 860; l'any 99, 923. Què és el que no funciona, senyor conseller, quan estem parlant de gairebé 350.000 dones que pateixen maltractaments? I després m'agradaria fer-li alguna reflexió respecte a aquestes dades.

Espero ara les seves respostes amb atenció, senyor conseller. Tindrem ocasió en el segon torn de seguir aprofundint en aquestes dades.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula per a la resposta l'honorable conseller senyor Artur Mas.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, gràcies senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, bé vostè ha començat la seva interpellació reconeixent que aquest era un problema de gran abast, i per tant en la mesura amb que és un problema de gran abast vostè ja intueix que respostes diguem-ne que eradiquin el problema en tota la seva dimensió difícilment hi poden ser, d'una forma diguem-ne al cent per cent eficaç. Aquest és un procés, és un procés en el qual s'ha d'anar fent coses, s'ha d'anar adoptant accions, implementant accions i, a més a més, d'una forma creixent.

Vostè ha centrat molt la seva exposició preguntant què s'havia fet. Bàsicament ha estat això, no? Ha començat dient: «Jo li demano dades, li demano coses concretes, no només bones intencions sinó coses concretes». Bé jo intentaré resumir-li, doncs, algunes de les coses que entenem que són importants, que s'han fet en aquesta línia del Protocol que es va aprovar dintre del Pla d'actuació 98-2000.

Per exemple, accions d'informació, se n'han fet, no són bones intencions. Les consultes han augmentat any rere any i això, lògicament, s'ha d'atribuir a l'augment de la sensibilitat social respecte a aquest tema. Li donaré unes dades concretes, ja que vostè demana dades. Entre els anys 98 i 2000 s'han atès 1.091 consultes per violència domèstica, les quals suposen aproximadament un 6,3% del total de consultes realitzades a les oficines d'informació que té l'Institut Català de la Dona a Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona. S'han fet, també –això és una cosa concreta, no són bones intencions–, campanyes de sensibilització: concretament l'any 98 i l'any 99 es va portar a terme la campanya sota el títol «Prou dones maltractades» i l'any 2000 es va dur a terme la campanya de sensibilització «Et quedaràs sol», a través de la televisió i de la premsa escrita, protagonitzada en aquest cas per homes líders d'opinió en diferents àmbits de la nostra societat.

Una altra cosa concreta que s'ha fet és tasca d'investigació a través de les universitats. Per exemple, s'han finançat –i això també és ben concret– set estudis duts a terme des de l'àmbit universitari, com deia, relacionats amb la violència domèstica. En aquest mateix

àmbit universitari s'ha signat un conveni amb la Universitat Autònoma de Barcelona per a la realització d'un màster interdisciplinari sobre detecció, prevenció i assistència dels casos de violència domèstica. Li he de dir que, concretament, aquest màster, en l'àmbit de la Universitat Autònoma, és una experiència pionera en el conjunt de l'Estat espanyol. També aquesta és una cosa ben concreta.

També en aquesta línia de concreció i de dades que vostè demana, s'han fet accions de formació dels cosos professionals que atenen les dones maltractades. Per exemple, l'Escola de Policia de Catalunya ha impartit vint-i-tres crèdits relacionats amb la violència contra les dones durant el període 98-2000; el Departament de Benestar Social ha realitzat tretze cursos de formació per al personal que atén les dones víctimes de maltractaments, també en el període 98-2000, i des de l'àmbit del Departament de Justícia, en aquest mateix període 98-2000, s'han impartit trenta-quatre cursos de formació per al personal que atén les dones víctimes de maltractaments, vint-i-set sessions informatives sobre temes jurídics i dinou conferències sobre la problemàtica dels maltractaments, adreçades als cosos professionals.

Més coses concretes: recursos jurídics. El Programa d'atenció a la víctima, del Departament de Justícia, va atendre 1.042 demandes l'any 98: 1.284, l'any 99, i l'any 2000, 661. El Departament de Justícia ha signat convenis amb els col·legis d'advocats de Catalunya per garantir l'assistència jurídica gratuïta a les persones víctimes de maltractaments.

Més concrecions: recursos sanitaris. El Departament de Sanitat en col·laboració amb la Clínica Forense i la Societat Catalana de Medicina Familiar i Comunitària ha elaborat el que se'n diu el Protocol sanitari d'assistència a les víctimes de violència domèstica.

Recursos policials –segueixen sent dades concretes i accions concretes, no pas bones intencions. Des del cos de Mossos d'Esquadra s'han atès i tramitat 3.260 denúncies l'any 98, 3.318 l'any 99 i 3.562 l'any 2000. L'agost del 99 –per tant, fa un any i mig– es va posar en funcionament –en aquest cas, de manera pilot– una experiència de protecció electrònica de quatre dones víctimes de violència domèstica, coneguda com a sistema *homelink*, una unitat de teleassistència que contacta a través de la línia telefònica amb una central receptora d'emergència.

També en la línia de les accions concretes i de les dades concretes, també: recursos socials. Es compta –i aquí em sembla que divergim en les dades, que deuen estar més actualitzades les que li vaig a donar– amb cinc casos d'acollida de quaranta-dos places per a dones i els seus fills i filles, distribuïdes de la següent manera: en el Tarragonès, en el Gironès, en el Segrià, en el Barcelonès i en el Vallès Oriental; si després ho vol, li puc concretar les places a cada una d'aquestes comarques. També en l'àmbit aquest concret dels recursos socials, el Departament de Benestar Social disposa..., no de dos, com vostè deia, sinó de set pisos pont per a dones que han patit maltractaments, també en aquest cas amb un repartiment a nivell territorial.

Recursos econòmics. No li puc especificar acció per acció concreta, perquè no en tinc les dades aquí, però lògicament les hi podem enviar. Però, per exemple, li diré algunes coses que em sembla que poden il·lustrar les seves preocupacions. Per exemple, durant l'any 99 es van subvencionar trenta-dos entitats per desenvolupar programes a favor de les dones maltractades, i, en aquest mateix Programa de subvenció a les associacions, l'any 2000 se'n van subvencionar cinquanta; de trenta-dos a cinquanta d'un any a un altre. S'han subvencionat també quatre iniciatives destinades a tractar els agressors que així ho desitgen, amb l'objectiu de realitzar tot un procés de resocialització. En conjunt, durant el període 98-2000, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha esmerçat 597 milions de pessetes en actuacions directament relacionades amb la violència domèstica; uns quants –pocs: 4.900.000–, en estudis sobre causes i conseqüències de la violència contra les dones; 6 milions i escaig en actuacions de sensibilització –que també és una quantia certament limitada–; 24,5 milions en formació específica als cossos professionals, i 562 milions de pessetes en recursos per a dones maltractades directament. A tot això, s'hi han d'afegir els recursos –en aquest cas, molt més importants– que es canalitzen a través del Departament de Sanitat i del Departament de Treball. Recursos que apunten cap als programes d'igualtat de la dona, programes d'igualtat d'oportunitats per a les dones, que en el seu conjunt, sumant-ho tot, han estat 25.000 milions de pessetes. I en aquests programes, lògicament, hi estan també relacionades totes les despeses de cara a les dones maltractades.

Més accions concretes en la línia del que vostè demanava: publicació, molt recent, en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* –concretament el 31 de gener de l'any 2001; per tant, fa poques setmanes– d'un decret pel qual es crea la Comissió Permanent Interdisciplinària contra la Violència de Gènere. Aquesta Comissió, per cert, va ser creada arran d'una moció impulsada precisament en el Parlament de Catalunya sobre la violència de gènere.

Més coses concretes: presentació a la Comissió Interdepartamental per a la Igualtat d'Oportunitats per a les Dones –també el febrer del 2001– de la proposta –en aquest cas es tracta d'una proposta– del quart Pla d'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya per a la igualtat d'oportunitats per a les dones, que lògicament inclou també tot el que són les accions de cara a les dones que pateixen la violència de gènere o la violència domèstica. No em referiré al contingut d'aquest quart Pla, perquè aquesta és una proposta que en aquest moment s'està desenvolupant.

I finalment, també en aquesta línia de les accions concretes que vostè reclama –que vostè reclama a més a més amb ple sentit–, dir-li dues coses finals. Primer, que el Govern de la Generalitat va presentar, com s'ha vist, davant d'aquest Parlament de Catalunya un projecte de proposició de llei en el Congrés dels Diputats per modificar el Codi penal i la Llei d'enjudiciament criminal en matèria de violència a la llar i en les relacions de parella. I també –aspecte «novedós» en el conjunt de l'Estat espanyol– es va trametre per part del Govern de la Ge-

neralitat un avantprojecte de llei de prevenció de violència a la llar i en les relacions de parella.

Bé, ja veu que, segur que d'una forma encara insuficient –com vostè també deia–, per donar resposta a un problema de gran abast –com vostè també suggeria al començament–, no és cert que hi hagi hagut només declaracions de bones intencions, sinó que molts departaments de la Generalitat, diferents departaments de la Generalitat, a través de programes molt concrets que li he anat, doncs, detallant..., hi insisteixo, insuficients encara, lògicament, però que estan en aquesta línia del que jo li apuntava, d'un procés creixent d'atenció a les persones, a les dones concretament, que pateixen aquests maltractaments, i, diguem-ne, bé, una conjunció d'accions que van a més, fins i tot també des del punt de vista pressupostari. No només des del punt de vista pressupostari: cal també tenir en compte que, contra aquest problema, no només s'hi lluita amb recursos –que també, d'una forma molt prioritària–, sinó també amb accions, com aquestes iniciatives legislatives que abans li he esmentat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula, per a la rèplica, la il·lustre diputada Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, vostè, per la seva formació i per la seva trajectòria, sap perfectament que un pla no té cap mena d'eficàcia, no té cap mena de sentit, fins i tot fer-lo, si no té uns mecanismes d'avaluació. I el Grup Popular entén perfectament que a vostè li resulti molt difícil respondre aquesta interpellació, perquè el que s'ha de fer quan s'elabora un pla, quan s'elabora un protocol, és fer-ne l'avaluació.

Senyor conseller, el Govern de l'Estat va aprovar un pla integral de lluita contra els maltractaments amb la mateixa durada temporal que el nostre Protocol: del 98 al 2000; senyor conseller, amb molt de gust l'hi faré arribar. Això és l'avaluació dels dos primers anys, acció per acció, diners destinats ministeri per ministeri, eficàcia i impacte que han tingut les mesures; i són de l'any 98 i de l'any 99. Entenc perfectament, senyor conseller, que a vostè l'han posat en una situació molt difícil, perquè no tenen feta l'avaluació del Protocol.

Per tant, senyor conseller, el primer que li avanço és que el Grup Popular demanarà que vostè comparegui a fer l'avaluació del Protocol... i també del tercer Pla, eh? Perquè hem de recordar que, si s'ha exhaurit la vigència del Protocol de lluita contra els maltractaments, també s'ha exhaurit el tercer Pla d'acció de promoció de la igualtat. I li vull recordar, senyor conseller, que aquest país ha tingut, en vint anys de govern de Convergència i Unió, hem tingut deu anys que no hem tingut ni tan sols un pla d'acció. Per tant, senyor conseller, el Grup Popular li demanarà que comparegui per dues coses: perquè faci l'avaluació del tercer Pla, perquè faci l'avaluació del Protocol, i perquè ens expliqui com pensen encarar el nou protocol o el que li ha demanat

sempre el Grup Popular: un pla integral per lluitar contra la violència domèstica, i com pensen encarar el quart Pla d'acció.

I li voldria fer una reflexió, senyor conseller, també per la seva procedència, i sobretot... Vostè em dirà: «Es posa la bena abans de la ferida.» Però és que he vist el Decret, senyor conseller. Un departament com el Departament de Treball no està en el circuit d'un sistema que vostès mateixos diuen que és un sistema únic i homogeni. El Grup Popular ja els va plantejar l'absurd que representava encarar qualsevol mesura per lluitar contra la violència, contra els maltractaments, sense incloure-hi el Departament de Treball. Li pregunto a vostè, honorable conseller: vostè considera que una de les mesures més importants és la reinserció laboral i social de les víctimes? Com valora que el Departament de Treball no hi hagi estat inclòs, no hi hagi tingut cap responsabilitat? Senyor conseller, quines mesures s'han pres des del Departament de Treball?, quines mesures s'han pres des de tots els departaments –tornem a la interdepartamentalitat, a les mesures transversals que han d'inspirar totes les polítiques– per donar resposta a la manca de perspectives personals, econòmiques, socials, laborals de les dones maltractades?

Jo abans li deia que li volia fer una pregunta, una reflexió, honorable conseller. Vostè el dia 24 de gener d'enguany va comparèixer davant dels mitjans de comunicació i va donar unes dades que a mi personalment em van preocupar, i em van preocupar moltíssim. Vostè deia: «A Catalunya hi ha actualment 110.000 dones maltractades.» Feia un tall d'edat, deia «majors d'edat», i deia: «Aquesta xifra es podria elevar a 337.000...», i aquí ho clavava rodó, diu: «es podria elevar a 337.056 si s'hi inclouen aquelles que tècnicament han patit maltractaments.» Jo li pregunto amb tota cordialitat: què vol dir per vostè «tècnicament», honorable conseller? Llegeixi's, li ho recomano, els informes de la Societat Espanyola de Psicologia de la Violència, o l'Informe del Defensor del Pueblo del 98, o un estudi molt recent publicat a la revista *ONG* l'octubre del 2000 per *Mujeres en Red*, i veurà, senyor conseller, que les etapes de la violència no permeten fer aquestes distincions tècniques. O miri's fins i tot el Protocol, perquè hi ha una distinció justament d'aquest grup de dones.

I una altra qüestió que també voldria que ens..., perquè és que ens preocupa, senyor conseller, perquè vostè es mou en un tall de xifres que fa molt difícil adoptar polítiques eficaces. Vostè diu: «A Catalunya denuncien entre el 10 i el 30% de les dones.» Home, és un marge que s'hauria d'acotar, però sobretot és que ens han canviat el pas, vull dir, ens han canviat les dades. Fins ara, Catalunya venia dient que es denunciaven de l'ordre del 10% dels maltractaments; a la resta de l'Estat es denuncien entre un 5 i un 10%. Per tant, senyor conseller, per poder encarar qualsevol mesura amb efectivitat i eficàcia, el primer que s'ha de tenir són dades per saber quines accions s'emprenen, el primer que s'ha de tenir són dades fiables. I les dades que li han donat, senyor conseller, li agrairia que me les aclarís.

En qualsevol cas, coneixem la creació de la Comissió, i precisament això ens preocupa...

La vicepresidenta segona

Senyora diputada, hauria d'anar acabant.

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo ja, acabo ja, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies.

La Sra. Nadal i Aymerich

Coneixem la creació de la Comissió, que respon a un mandat del Parlament de Catalunya, i ens preocupa. Ens preocupa i, per tant, el Grup Popular farà novament en la seva moció una proposta per encarar un pla integral de lluita contra els maltractaments.

No em permet el temps estendre'm sobre la consideració, que és negativa, que mereixen al Grup Popular els dos projectes que han enviat al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller senyor Artur Mas.

El conseller en cap

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada, bé, vostè, amb un allò que se'n podria dir «cop d'efecte», eh?, puja a la tribuna i ens ensenya un document del Govern central, però jo entenc que la seva interpellació no era això. Si vostè hagués fet una interpellació demanant que jo vingués aquí a exhibir un document, doncs, escolti'm, hauria vingut a exhibir un document. Per tant, no, jo el que jo li puc dir és que, si del que es tracta és de comparar, doncs, escolti'm, nosaltres li farem arribar també les dades per escrit, i jo no sé si és un problema de volum o de qualitat –això ja ho jutjarà vostè–, però en tot cas vostè, aquest resum que jo li he fet aquí, el tindrà d'una forma exhaustiva, no?

Jo he procurat en la meua resposta, bé, doncs, fer-li notar que quan vostè inicialment ha dit: «Aquí només hi ha bones intencions» –és el que vostè ha dit–, jo li he fet notar que això no era així. Després, a partir d'aquí, amb tota la llibertat pot jutjar si el que s'està fent és insuficient o no; ja li he dit jo que segurament és insuficient. Sort que vostè ha dit que aquest era un problema de gran abast i que per tant, doncs, bé..., segurament, posar-hi tots els mecanismes en solfa costarà molt; això també és veritat, no? Però em sembla que, d'accions concretes, se n'estan fent, escolti'm, en tots els àmbits, no? Informació, sensibilització; en l'àmbit universitari, concretament en podríem dir de la investigació i de la recerca; en accions de formació de cossos professionals, com ja he dit; recursos jurídics, sanitaris, policials; recursos econòmics, que li he detallat a nivell de grans xifres; recursos socials; iniciatives legislatives... Vostè diu al final de la seva intervenció que no hi està d'acord, amb aquestes iniciatives. Bé, però, es-

colti'm, això és molt legítim, que vostè no hi estigui d'acord, però això no vol dir que aquestes iniciatives no tinguin un valor –no vol dir que no tinguin un valor. Jo crec que el tenen, i a més a més el tenen en la mesura en què, bé, no hi ha gaires governs en el conjunt de l'Estat –i en aquest cas ni tan sols el Govern central– que hagin tingut iniciatives en aquesta mateixa línia que nosaltres hem dit. Ara tindrà l'oportunitat el Govern central, i el seu Partit, el seu Grup, de defensar a Madrid aquesta modificació del Codi penal i de la Llei d'enjudiciament civil. Veurem si això, doncs, vostès ho fan o no ho fan. En tot cas, evidentment, doncs, són molt lliures d'interpretar-ho com vulguin.

Però, en tot cas, el que li volia subratllar és que, d'iniciatives, n'hi ha hagut –n'hi ha hagut–, i d'accions n'hi ha. Li ho reconec: insuficients; per tant, que cal un estímul en aquest sentit. Qualsevol iniciativa que vostès tinguin en aquesta línia, encara que només sigui d'impuls del mateix Govern, doncs, lògicament serà benvinguda, però que quedi clar que, d'iniciatives, n'hi ha.

Tantes n'hi ha que els plans que ha aprovat la Generalitat en aquest sentit, els plans que van en la línia de la igualtat d'oportunitats per a les dones, on s'inclou, lògicament, tot el tema dels maltractaments, aquests plans han estat plans que han seguit en tot moment els plans a nivell europeu. Els tres plans que nosaltres hem fet en aquests darrers anys han seguit les directrius, per dir-ho així, que s'han impulsat a nivell de la Comissió Europea. Per tant, bé, a part que va ser el primer, el nostre primer Pla, en aquest sentit, va ser el primer a tot l'Estat –alguna iniciativa deuria tenir el Govern en aquest sentit–, a part d'això, insisteixo que han anat clarament en la línia del que avui –diguem-ne– està sobre la taula del conjunt dels països de la Unió Europea i que, per tant, m'imagino que això no deu estar tan desfachat.

Vostè em feia una apel·lació concreta, si no ho entès malament, al Departament de Treball. Bé, jo crec que li he dit en la meua intervenció, tot i que potser no ha quedat del tot clar, que, lògicament, el Departament de Treball sí que intervé en tots aquests programes. Potser no li ho he dit exactament, però, vaja, li ho dic, eh? El Departament de Treball intervé en aquests programes, figuri o figuri estrictament en el Decret, que això en aquest no ho recordo. Hi figura, per exemple, o hi intervé a través de programes tan específics com el de la formació ocupacional, que va clarament en la línia d'aquella reinserció laboral que vostè estava reclamant justament des de la tribuna, no? Per tant, bé, no es pot dir que el Departament de Treball no hi intervingui. Dintre dels seus programes generals, concretament, de formació ocupacional, lògicament, una part dels recursos –jo fins i tot li he especificat la xifra, en aquest cas, 4.147 milions de pessetes– van en la línia aquesta de la igualtat d'oportunitats per a les dones, i dintre d'aquesta partida, d'aquesta gran partida, d'aquests grans recursos, hi ha també aquells que s'adrecen a reinserir, en aquest cas, les dones que han patit aquest tipus de maltractaments.

Per tant, jo li agraeixo les seves aportacions positives. Jo sé que vostè i el seu Grup estan sensibilitzats respecte a aquest problema. Això és molt bo, això és molt

positiu, perquè ens permetrà, lògicament, parlar amb vostès i amb els altres grups de la cambra de noves iniciatives de cara a aquests propers anys.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de peatges (tram. 300-00416/06)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de peatges, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per a l'exposició de la interpellació l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, demà, si no m'erro, es reuneix per segona vegada en aquesta legislatura el Grup de Treball de Reordenació dels Peatges. De fet, no ho fa des del novembre, eh?, finals de novembre de l'any passat. Bé, i una reunió, per cert, que comptarà ja amb una absència important, no?, amb una espantada per part del responsable del Ministeri de Foment. El delegat del Govern de l'Estat en les societats concessionàries d'autopistes de l'Estat ja ha dit que no creu que sigui procedent la seva presència en aquesta reunió, i no només això no s'ajusta, com ha dit el mateix conseller, als principis de coordinació i de cooperació entre administracions públiques, sinó que és incoherent amb la seva pròpia actitud en la passada legislatura, en què el Ministeri de Foment era present en aquest Grup. I no anem bé, d'entrada ja, perquè si el titular del 68% de les autopistes de Catalunya, és a dir el titular de gairebé 461 quilòmetres d'autopista a Catalunya, no hi és en aquesta reunió, doncs, és evident que, d'entrada, ja tenim una circumstància que no volem entendre que prefigura una situació de futur dolenta, però que, d'entrada –diguem-ne–, no ajuda gens ni mica, i m'agradaria, en aquest sentit, que el conseller també s'hi pogués pronunciar.

Una reunió, d'altra banda, que és interessant, perquè des de que el Parlament va donar llum verda fa alguns mesos a la creació d'aquest fons estatal que hem anomenat d'homogeneïtzació, de rescat selectiu i de subvenció de peatges, que, com vostès saben, s'ha de nodrir amb la reversió per part de l'Estat de la recaptació impositiva a què es troben subjectes tant les empreses concessionàries com, evidentment, especialment els seus usuaris, el Govern ha anat durant aquests mesos invocant, jo diria que de forma gairebé taumatúrgica, no?, aquest tema del fons estatal, que, per cert, ja veurem com acaba, perquè encara falten alguns mesos perquè el Congrés debati la Proposició de Llei del Parlament aprovada per unanimitat, i ja veurem com acabarà perquè tampoc ens consta del cert quina és la voluntat política de la majoria que hi ha en aquella cambra, del Partit Popular, de tirar-ho endavant, però el cert és que

el Govern jo crec que ha invocat taumatúrgicament, com si fos la solució, la panacea per a tots els mals, aquell fons, quan el que caldria també preveure és l'eventual –jo diria– possibilitat que això no prosperés, i, per tant, quin és l'esforç, també, inversor que el Govern de la Generalitat, dintre de les seves possibilitats, pot fer en aquest terreny.

I de fet el Govern, per tant, en aquest sentit, ens sembla que ha dimitit en part les seves responsabilitats i també ha fugit del compliment estricte d'algunes conclusions, per no dir pràcticament totes, de les conclusions a què va arribar el Grup de Treball la passada legislatura. Perquè vull recordar que estem a punt de començar, per exemple, una negociació important per al futur pacte del finançament autonòmic, on el Grup de Treball indicava al Govern la necessitat que el reequilibrament territorial del cost dels peatges per la utilització de les infraestructures viàries havia de ser un factor o ha de ser un factor d'avaluació en el repartiment dels diferents tributs de l'Estat. I, de fet, aquest és un criteri que de moment no l'hem sentit per part ni del titular del Departament d'Economia ni del responsable de Política Territorial.

De fet, el Govern, més enllà –per cert– de canviar alguns números i lletres de carretera que encara no hem tingut temps d'aprendre i que procurarem fer-ho aviat, no s'ha esforçat, si em permeten aquesta petita digressió, no s'esforcen a aconseguir en absolut la gestió i la planificació de les infraestructures viàries en la xarxa bàsica. Ho diem perquè en tota la negociació de l'autogovern, en el conjunt de negociacions que en aquests moments estan en marxa en el Govern de l'Estat per al traspass o la delegació d'alguns serveis, no hi és en cap cas la de la infraestructura, la del conjunt d'infraestructures viàries de la xarxa bàsica a Catalunya.

I jo diria que no només han dimitit alguns compromisos o algunes exigències que fins ara tenien plantejats, sinó que el Govern ha anat fins i tot en la línia diametralment oposada al consens que en aquesta matèria, almenys formalment, existeix en aquest Parlament i pel conjunt de forces polítiques, que és d'assolir l'objectiu d'igual proporció de vies ràpides gratuïtes i de peatge a Catalunya que a la resta de l'Estat. Per què ho dic? Ho dic perquè el Govern, i molt a pesar nostre, ha anunciat i ha donat lllum verda –ja veurem com acaba, però– a dues possibles noves vies de peatge a Catalunya: al tram de la costa Barnasud, el traçat de la perllongació de la A-19 Palafolls - Tordera, i al túnel d'Horta. Malgrat que en aquest segon cas el conseller també ha dit que si no hi ha consens per part de totes les institucions, doncs, això no anirà endavant, però el cert és que tot i aquest clam popular, tot i aquest consens per anar no només abaratint els peatges sinó també per anar-los eliminant, hi ha una ofensiva en aquest cas de signe totalment contrari que no entenem i que no compremem, almenys en aquest context i en aquest moment històric determinat, perquè en el moment que haguem pactat un marc estable amb les empreses concessionàries i haguem vinculat l'Estat en el finançament del rescat i l'eliminació de peatges, no s'entén que de moment això hagi anat així.

Com tampoc no entenem, honorable conseller, i ens agradaria també que poguéssim donar alguna explicació

del per què, després d'haver emanat d'aquesta cambra un mandat claríssim en el sentit d'eliminar el peatge de la Llagosta, el mateix conseller i –el que ens sembla que és més greu– el mateix president de la Generalitat ha assegurat i es va afanyar al cap de poques hores a dir que no es compliria la Resolució del Parlament. És a dir, que no tenia cap intenció de complir una resolució d'aquest Parlament, la qual cosa ens sembla greu i fins i tot, si se'm permet l'expressió, una autèntica burla al que és aquesta cambra, que és la dipositària de la sobirania d'aquest país.

Altres coses que han passat aquests últims mesos, setmanes, que també han incidit en tot aquest debat sobre els peatges és, per exemple –i tampoc hi trobem cap sentit i, a més a més, va també contra el signe dels temps–, és una votació que va tenir lloc a primers del mes de febrer, el 9 de febrer, si no ho recordo malament, al Congrés dels Diputats, en què Convergència i Unió va votar disciplinadament amb el Partit Popular a favor d'un crèdit, un crèdit de 14.000 milions de pessetes a les empreses concessionàries per compensar aquella famosa assegurança estatal de canvi de les divises per préstecs. Una assegurança que es va incloure, com vostès recordaran, en la Llei d'autopistes de peatge de l'any 72. Una solució que ens sembla absolutament poc adequada i poc oportuna i extemporània, sobretot perquè les circumstàncies han variat molt, i ens sembla que és un autèntic –per dir-ho gràficament– escàndol que en aquests moments aquests mateixos 14.000 milions no se'ns donin per poder finançar l'enllaç del TGV a l'aeroport, i en canvi s'esmercin en aquest cas per finançar unes empreses que, com el Tribunal de Cuentas ha reconegut en el seu informe de l'any passat, estan utilitzant, per cert, i fent un cert xantatge moral a les administracions, estan utilitzant els convenis d'allargament de les concessions per renegociar els seus préstecs en millors condicions, amb la qual cosa, evidentment, no hi podem estar gens d'acord.

Jo crec que podríem seguir enumerant algunes coses, si tinc temps en aquest torn, que s'han fet malament o no s'han fet i que reclamen també un posicionament clar, i espero que avui així sigui per part del conseller, com, per exemple, l'afectació o la repercussió que tindrà aquesta sentència del Tribunal de Luxemburg amb relació... –de fet previsible eh?, i cantada–, amb relació al tema de l'IVA, que invalida una de les últimes mesures, solucions palliatives imaginatives que s'havien anat adoptant en l'època dels pedaços i dels retalls i que, de fet, doncs, encara el Ministeri de Foment està desfullant la margarida de què pensa fer, si finalment subvencionarà o no les concessionàries, i el Govern de la Generalitat, en aquest sentit, hi va a remolc. M'agradaria, en tot cas, saber també quina iniciativa pensa adoptar el Govern en aquest sentit.

Com estem també convençuts que, de la mateixa manera que aquesta mesura ha rebut un seriós correctiu de la justícia europea, el pot arribar a rebre també un fet que ens ha preocupat molt i que hem denunciat i que fa pocs dies també ens hi pronunciàvem favorablement arran d'una iniciativa del Grup Socialista, com és la nul·litat de l'allargament de les concessions. Aquest és un invent que el conseller i el Grup de Convergència i

Unió reiteradament en el Parlament han recordat, i jo crec que, certament, va ser un invent de l'època socialista. De fet, la Llei de contractes d'administracions públiques de l'any 95 ja contemplava aquesta possibilitat, però després ha tingut cobertura la complicitat i continuïtat, per cert, amb algunes lleis com la Llei d'acompanyament dels pressupostos de l'any 2000, votada per Convergència i Unió donant suport el PP, i a més a més té un antecedent també coherent amb aquesta última Llei, com és la Llei de pressupostos de l'any 97, que elevava el termini de la concessió de cinquanta a setanta-cinc anys, i això ho va fer el Partit Popular amb el suport, en aquest cas, de Convergència i Unió.

El conseller coneix perfectament l'opinió, jo diria que solvent, de diferents juristes que qüestionen la legalitat d'aquesta mesura. L'informe del mateix catedràtic Sosa Wagner, que diu que la simple pròrroga de les concessions sense garanties que del previsible increment de negoci de les concessionàries es derivi un benefici per a l'interès públic, és evident que això podria per si sol determinar la nul·litat perquè hi ha una alteració substancial de la base del negoci i, evidentment, es produeix un enriquiment injust de les concessionàries.

Acabo, senyora presidenta, dient que, en conclusió, aquest Informe, aquest dictamen i, per tant, aquesta conclusió fa miques absolutament les condicions d'equilibri economicofinancer, i, per tant, amb aquest sistema, que les empreses, per cert, no hi perden absolutament res i els usuaris acaben pagant menys però durant més anys, és evident que no servim en absolut l'interès general.

Ho deixo aquí, senyor conseller, i tornem en el segon torn amb algunes altres qüestions que he deixat en el tinter.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, no sé si amb els deu minuts que tinc podré tocar tots els temes que em plateja el senyor diputat, que són cada un d'ells mereixedors d'una bona estona de reflexió, alguns d'ells, fins i tot, amb reflexió sense resposta final.

Deixi'm emmarcar-li la meua intervenció en el que ha estat, és i pretén continuar sent la política del Govern emparada per un consens i que a nosaltres ens agradaria que continués. Des d'aquest punt de vista, tot i que demà segurament s'haurà d'ajornar la reunió del grup de peatges perquè crec que, òbviament, no hi podrien assistir els membres que són diputats o diputades i, per tant, s'haurà de fer la setmana entrant, però crec que aquesta és una eina clau per poder tirar endavant la política de peatges.

Jo li he de dir amb relació a això que la voluntat del Govern és seguir mantenint nivells de consens apreciables en la majoria de temes possibles, i així ho vam oferir i ho reiterem.

Lamentem que l'Administració de l'Estat hagi rebutjat de ser-hi. Jo he demanat que es reconsideri aquesta absència. Vostè té raó: una gran majoria de les autopistes de peatge catalanes –que vostè xifra del 68% en quilometratge, però en volum de trànsit és encara molt més i en recaptació és encara molt més–..., és a dir, el sector de peatge a Catalunya bàsicament depèn de l'Administració de l'Estat, no hi és, però també l'Administració de l'Estat, no només té un paper d'administració tutelar de les seves vies de peatge, sinó també de la gran beneficiada per la recaptació que signifiquen les autopistes.

Jo vull recordar una vegada més que el greuge a què estem sotmesos els catalans per l'existència d'autopistes de peatge i la inexistència d'autovies reporta uns ingressos d'uns 30.000 milions de pessetes anuals a l'Administració de l'Estat, i que, per tant, crec que hi ha base per poder fer que la primera pota de la nostra política de peatges –repeteixo que m'agradaria que fos compartida– és la demanda d'aquest fons de rescat; fons de rescat aprovat per unanimitat i al qual no es pot en cap cas renunciar. I vostè diu que això és una invocació taumatúrgica; per mi, està en la base de qualsevol demanda.

El fet dels peatges a Catalunya signifiquen sobretot un fet de discriminació, un fet de discriminació que té, a més a més, una clara paternitat en la història, i que s'ha de poder corregir. Una de les mesures de correcció és que, com a mínim, els diners que l'Estat recapta amb això puguin ser reinvertits en aquest fons a què vostè ha fet referència, d'una banda. I d'altra banda, l'altra base de la nostra política de peatges és la disminució del greuge comparatiu. És a dir, aquells plans d'autovies que es van fer les dècades dels vuitanta i els primers noranta en els quals es feien autovies a tot arreu excepte a Catalunya, aquells plans, sortosament, avui ja no són vigents. I en aquests moments s'estan construint autopistes de peatge a l'entorn de Madrid –quatre autopistes de peatge d'accés a Madrid–, s'estan construint autopistes de peatge a Múrcia, s'estan construint autopistes de peatge a Galícia i a Andalusia. I en aquests moments no s'està construint cap autopista de peatge a Catalunya.

Per tant, des del punt de vista de dir: «anem a dir que aquí ja n'hi ha prou de vies de peatge i, en canvi, hem de fer més autovies», la primera –la primera– és certa. S'ha aconseguit i el mateix Pla d'autopistes de l'Estat dissenya més autopistes de peatge, cap d'elles a Catalunya. És aquest, per tant, un objectiu aconseguit i sobre el qual s'ha de seguir vigilant, però aconseguit.

En segon lloc, si no construïssin quilòmetres d'autovies, òbviament tampoc aniríem a la igualació. Jo, fa pocs dies, vaig presentar les actuacions en matèria viària per part del Govern de la Generalitat, previsible aquests propers quatre anys, i vaig acompanyar les informacions, provinents de la informació del mateix Ministeri de Foment, de les coses que ja té adjudicat –per tant, via *Butlletí Oficial de l'Estat* o via allò que sembla que tiraran endavant–, i en aquests moments em sortia que a Catalunya estan en diferent fase, però s'està treballant en 250 quilòmetres d'autovies lliures, que pràcticament duplica el quilometratge d'autovies lliures existents a Catalunya, al nostre país.

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que estem igualant no fent-ne més de peatge, després parlaré d'aquests dos temes a què vostè ha fet referència, però, sobretot, fent vies lliures. Aquesta mateixa setmana el Govern de la Generalitat ha tret ja a licitació l'autovia de Berga, els deu primers quilòmetres, i està en informació pública la resta, de manera d'aconseguir-ho. Però també estem ja iniciant els tràmits del que ha de ser l'autovia de Tortosa - l'Aldea o el que ha de ser l'autovia de Ripoll a Vic, per esmentar-ne només dues altres, de titularitat de la Generalitat.

Però també dir-li que l'Administració de l'Estat, fruit entre altres coses de les esmenes als pressupostos generals de l'Estat aprovats amb el vot de Convergència i Unió, ha llançat els estudis informatius del desdoblament de la Nacional 340 de les comarques de les comarques de Tarragona i de la Nacional II a les comarques de Girona, amb un quilometratge realment molt important. Per tant, des d'aquest punt de vista de l'eliminació, diguem-ne, de la discriminació, crec que en aquests moments per primera vegada s'està treballant en el bon sentit.

Feia vostè referència que el Govern en seguia traient, de vies. Bé, jo crec que 250 quilòmetres de vies lliures al costat de només de quinze quilòmetres de vies de peatge –un d'ells absolutament justificat per motius de manteniment d'un criteri de mobilitat sostenible, com és el d'Horta–..., ningú es pot imaginar avui dia un accés directe a un gran ciutat, com pot ser Vallvidrera o pot ser Horta, doncs, si és que s'acaba fent, com una via lliure. Per tant, doncs, aquest és obvi que per motius absolutament, diguem-ne, si vostè ho vol, de política progressista de mobilitat no pot ser d'altra manera, és el que encara conté més quilòmetres, la resta és simplement una prolongació que estava ja prevista i que, d'altra banda, doncs, se'ns demana des de les mateixes administracions locals.

Per tant, queden com dues excepcions, quilomètricament irrellevants, una d'elles fins i tot que amb qualsevol criteri de defensa de mobilitat sostenible així es fa i així es fa als països més progressius. I per tant, des d'aquest punt de vist, jo crec que no invalida el gran marc en el qual nosaltres ens movem.

Finalment vostè diu: «I si aquest fons de rescat de peatges no tira endavant, què faran?» Doncs, jo crec que tenim moltes coses a fer mentrestant, i per això al grup de treball nosaltres proposarem avançar en tota una sèrie de tasques, algunes de les quals segurament poden donar resposta a les seves qüestions que em formulava, però que tenen un objectiu principal, no?, i és el de dir: «Miri, nosaltres hem de saber algunes coses que ara no sabem». Per exemple, nosaltres hem de saber fins on arriba aquest concepte de l'equilibri econòmic financer. Aquest és un concepte que fins ara s'ha aplicat en un determinat sentit, i hem de veure –ens ho han de dir els juristes i, després, hem de saber-ho traduir políticament– fins on es porta aquest concepte, i com, a partir d'aquest concepte, podem ser capaços de treure'n profit, i per tant d'interpretar els contractes, que lògicament hem de respectar, però

interpretar aquests contractes més en un sentit, diguem-ne, de la defensa de l'usuari.

Per tant, des d'aquest punt de vista això és una feina que jo crec que pot fer aquesta Comissió, que ha de fer aquest grup de treball, i que, en fi, jo estic segur que farà perquè aquí rau la clau de moltes respostes que vostè planteja.

Nosaltres hem fet moltes coses més. Deixi'm només dir-li'n una: nosaltres hem fet saber que, en el tema de l'IVA, després d'aquesta sentència que nosaltres, òbviament, temíem, però que no invalida la nostra política... És a dir nosaltres ja sabíem que ens podíem equivocar, però aquesta equivocació ha estalviat 9.000 milions de pessetes als catalans, no? Per tant, era una equivocació, diguem-ne, que ens ha sortit molt bé de preu, no? Bé, sabent que ens podíem equivocar, nosaltres ara tenim aquesta sentència...

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

I el que hem fet... Només una frase.

El president

Molt bé.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

I el que hem fet, senyor president...

El president

Segur que és una frase molt..

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, sí.

El president

Molt important.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Intentaré que no sigui gaire subordinada.

El president

No, serà lúcida. *(Rialles.)*

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, doncs, nosaltres el que intentarem i el que ja hem dit és que, si l'Estat pujant l'IVA recapta més, l'Estat destini la totalitat d'aquests diners a aquest fons, i per tant puguem subvencionar els usuaris, i per tant els usuaris no se'n ressentin.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Una sola oració.

El president

Sí senyor, una sola oració. (*Rialles.*) Però ara s'estudia en forma de fonemes i d'aquelles coses que vostè i jo ja no coneixem gaire. Gràcies. Té la paraula l'illustre diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, d'entrada jo saludo aquesta oferta de mantenir aquest consens, no?, que avui reitera el conseller. Diu que la política que ha endegat el Govern en aquesta matèria ve emparada per aquest consens, però jo li vull repetir que aquest consens ha estat, jo diria, en la pràctica, dinamitat, quan, contra els pressupòsits d'aquest consens, el Govern ha donat llum verda a aquestes dues noves vies de peatge.

Per cert, jo crec que en el tema d'Horta un concepte i un enfocament més modern de la mobilitat i de la mobilitat sostenible és precisament l'alternativa que, des d'Esquerra i altres grups polítics, plantegem a aquesta infraestructura, no?, que és potenciar el transport públic col·lectiu, redimensionar l'actual xarxa viària convencional, etcètera. I en això discrepem, però com a mínim em reconeixerà vostè que el Govern ha contravinut els criteris d'aquest consens sobre la base que, de moment, ja hem vist com el Govern tirava endavant i permetia la possibilitat que es construïssin noves vies de peatge.

Miri, amb relació al tema de l'equilibri econòmic financer, bé, s'ha de considerar, s'ha d'estudiar. Doncs, bé, que el Departament encarregui els dictàmens oportuns en aquest sentit, i jo crec que serà molt interessant de cara al que després li diré com a model alternatiu. Serà molt interessant que el Govern manegi, conegui en profunditat quins són els estudis que avalen, precisament de cara a una negociació en un marc estable amb les empreses concessionàries, que pugui garantir, evidentment, la continuïtat de la seva activitat de negoci, que fins i tot plantegi, com no, posar sobre la taula altres compensacions i cessions per part de les dues parts, és a dir, per part de l'Administració i per part de les empreses, i també contempli, per què no, la possibilitat d'anul·lar alguns convenis de concessions que estan fets sobre la base d'un principi que, en aquests moments, ha fet fallida, com el d'equilibri econòmic financer.

Amb relació al tema del fons, miri, jo no vull prejutjar què passarà d'aquí a uns mesos al Congrés, ja ho veurem. El que és cert és que, bé, cal preveure les possibles alternatives si aquests 22, 23.000 milions no els tenim, i per tant no tenim els recursos a través d'un model de finançament molt precari, com el que té aquest país, per tal d'avançar en aquesta política d'homogeneïtzar, rescatat selectivament i també d'eliminar alguns peatges pel sistema de peatge a l'ombra. Perquè,

és clar, dir que s'han estat fent coses en aquest sentit, en la línia de disminuir aquest greuge comparatiu a partir de les polítiques d'inversió i amb els nous pressupostos de l'Estat, doncs, això no és compatible exactament amb la realitat.

Perquè, és clar, en aquesta línia descriptiva amb la qual podia haver continuat una llarga estona la meua primera intervenció, jo em volia haver referit al baixíssim esforç inversor de la Generalitat i l'Estat a l'hora de construir autovies gratuïtes, no?, en la línia de combinar la construcció de vies ràpides gratuïtes i d'eliminar peatges, perquè, és clar, concretament entre les obres previstes o en execució l'any 2001, la Generalitat concretament hi construirà 123 quilòmetres d'autovies lliures de peatge, i l'Estat en construirà 36.

És a dir, no cal ser gaire espavilat per veure que això no ajuda, no ajuda en absolut a proporcionar adequadament les vies gratuïtes i de peatge, perquè aquest any pagarem 100.000 milions de pessetes de peatge, és a dir, la meitat –la meitat– del que es pagarà a tot l'Estat per aquest concepte, i, per tant, mentre a Catalunya el 67% de les autopistes són de peatge i el 33% són gratuïtes, a la resta de l'Estat aquesta proporció és gairebé exactament la inversa, és a dir, el 80% són gratuïtes i el 20% de pagament. La conclusió és que encara ara, i sobretot tenint en compte l'esforç inversor d'aquests últims mesos, la situació és totalment inacceptable com inalterable, i es manté absolutament inalterable.

Nosaltres voldríem que..., per superar aquesta situació i per anar a una igualació progressiva en la proporció de vies ràpides gratuïtes i de peatge a la mitjana de l'Estat, cal l'adopció d'un nou model, a nivell de tot l'Estat, d'infraestructures, que sigui solidàriament sostenible i, a més a més, respectuós amb el creixement econòmic, social i, sobretot, amb el potencial creixement que té aquest país en els pròxims anys, no? I això passa per la necessitat d'adoptar un pla d'inversions en autovies gratuïtes; això passa també per definir les prioritats a l'hora d'eliminar aquells trams i recorreguts d'autopistes i, per tant, un calendari, definir aquests trams i saber també el cost, és a dir, estimar el cost del rescat o de la subvenció, i, finalment, passar a un altre estadi final, com és propiciar una negociació, com deia abans, en un marc estable amb les empreses concessionàries, que prevegi no només el compliment d'aquest pla d'eliminació de peatges que abans haurem pogut definir de mutu acord i també amb el Govern de l'Estat, sinó també de revisar aquests convenis a l'empara d'aquells estudis jurídics que jo li demano que encarregui el Govern i, a més a més, contemplar –per què no?– la possibilitat de negoci alternatiu transparent, i no amb opacitat, com en aquests moments s'està fent amb algunes empreses concessionàries.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, honorable conseller, no tinc temps d'exposar, doncs, el conjunt de coses que li volia dir, però la nostra moció subsegüent a aquesta interpellació el que farà és plantejar aquest model global i alternatiu...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridaó i Martín

...que voldríem per al proper quinquenni, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Bé, una precisió d'entrada, senyor diputat: el Govern no ha donat llum verda a Horta de cap de les maneres, eh?, sinó que simplement està complint els acords del Parlament, fent tota una sèrie d'estudis que aquest li va dir que fes.

Deixi'm dir-li una cosa també: una política progressista de mobilitat no vol dir que els repartidors de furgonetes hagin d'anar amb metro, sinó que han de poder entrar a les ciutats, no?; per tant, una política progressista de mobilitat vol dir que la gent es pugui moure i especialment aquelles persones que s'han de guanyar la vida, i, per tant, una inversió en matèria viària a l'entorn metropolità de vint a u a favor del transport públic contra la carretera em sembla que no es pot dir que no sigui progressista. Però, bé, això ho podem discutir quan vulgui.

Vostè planteja el tema del baix esforç inversor. Home, jo li reïtero les xifres: dos-cents cinquanta quilòmetres previstos en aquests quatre, cinc anys, jo crec que és una xifra important, que tant de bo l'haguéssim fet sempre, de vies de peatge. Òbviament, en aquest moment la Generalitat és qui fa més aquest esforç, però també ens consta que diverses vies en mans de l'Administració de l'Estat poden tirar endavant.

Deixi'm acabar amb una última qüestió que crec que és també rellevant, no?, perquè quedi clara la voluntat del Govern amb relació a la política de peatges. Vostès saben, senyor diputat, senyores i senyors diputats, que tradicionalment l'1 d'abril es produeix una puja –que això és el que preveuen els diferents convenis de concessió– de les vies de peatge, a la qual tenen dret; concretament, el 0,95 de l'IPC. Vostè sap que l'Administració de l'Estat, per a les seves vies, en funció de la Llei d'acompanyament de pressupostos generals de l'Estat, va modificar això fent-ho a partir de l'1 de gener, cada any. El Govern de la Generalitat no ha modificat encara aquesta Llei en aquest cas –en el nostre cas, decret–, i per això en aquests moments a nosaltres ens sembla que, com a mostra de la política del Govern, clara en aquest sentit, el decret que proposem i que anirà a un proper consell de Govern preveu dos coses: en primer lloc, la congelació dels peatges –és a dir, els peatges no pujaran a Catalunya a partir de l'1 d'abril– i, en segon lloc, una nova fórmula de revisió, que s'aplicaria l'1 de gener, per la qual els increments dels peatges no serien automàtics en funció del 0,95 de l'IPC de l'any, sinó que, a més a més, se'ls deduiria l'increment que ha tingut, més enllà del mateix pes, del mateix marc contractual, per dir-ho d'alguna manera, el trànsit, de manera que, si hi ha hagut anys, com han estat els anteriors, de gran creixement de trànsit, les autopistes no podrien repercutir tot l'increment de l'IPC.

Aquesta fórmula, nosaltres l'explicarem en el grup de treball. Creiem que és una bona política que ja vam encetar nosaltres amb els convenis, per exemple, amb Autema, en el qual ja hi ha també una disposició per la qual, si fruit d'aquests acords Autema fa més rendiment pel PEF, un 25% d'aquest rendiment, doncs, se'l queda el Govern per poder fer política de millora viària; per tant, d'alguna manera, recuperem part d'aquest escreix d'ingressos, i amb la fórmula de revisió que proposem volem fer quelcom de semblant.

Per tant, jo crec que això, que és notícia, que és actualitat, que jo faig públic en aquests moments però que passarà en els propers dies, posa de manifest la voluntat del Govern de la Generalitat amb relació a tenir una política rigorosa en matèria de peatges, que a la vegada sigui una política que defensi al màxim possible els interessos dels usuaris, que són bàsicament els ciutadans de Catalunya, però també les persones que circulen per les vies de peatge que estan en les terres de la nació catalana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques a aplicar a les comarques del Camp (Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà i Baix Penedès) (tram. 300-00417/06)

La següent interpellació, la formula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la illustre diputada senyora Montserrat Duch, sobre les polítiques a aplicar a les comarques del Camp –Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà i Baix Penedès.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. A aquestes hores del vespre..., i més o menys era a aquesta hora del vespre d'ahir que vam saber que el Consell Executiu, presidit pel conseller en cap, havia pres una decisió important, una decisió que ens sembla oportunista, que és reconèixer o decidir que les terres de l'Ebre comptaran amb un veguer. El que segurament cal plantejar-se és: ja tenim veguer; per a quan la vegueria? En qualsevol cas, aquesta diputada, des del Camp de Tarragona, i tot iniciant una interpellació sobre el Camp de Tarragona, vol felicitar aquest avenç per a les terres de l'Ebre, un reconeixement polític d'un territori que ha estat durant dues dècades menystingut, en bona part oblidat, segons ahir mateix es reconeixia en un especial de la televisió.

Avui, 8 de juny de 2001 de tota manera, dit això, el que volem és debatre sobre el futur d'altres sis comarques, integrants de les anomenades «comarques meridionals», un futur en termes institucionals, polítics i administratius, però sobretot un futur relacionat amb el desenvolupament de noves i renovades polítiques públiques.

No és la primera vegada que instem el tractament unitari del Camp de Tarragona: aquest Parlament ha aprovat mocions sobre el desenvolupament de les comarques meridionals; l'abril del 99 va ser rebutjada una proposta nostra de creació d'una comissió de seguiment de les grans inversions turisticorecreatives; hem instat l'elaboració del Pla territorial parcial del Camp de Tarragona... En tot això no hem tingut èxit; sí que hem tingut èxit en tres proposicions no de llei referides a articulació, a respostes a un ritme de mobilitat molt important: a la nostra futura regió, una de cada tres persones treballa fora del seu municipi de residència, i en aquest sentit sembla que això està en condicions d'avançar.

De tota manera, el Camp de Tarragona, que és una realitat territorial que viu, que pateix i que gaudeix d'una transformació rapidíssima, que s'integra internament a un ritme molt accelerat, compta amb importants fortaliseses, però també amb notables febleses, i sobre això és sobre el que pensem que cal, que és útil, que és oportuna aquesta interpellació al Govern.

El Camp de Tarragona és el 7% de la població de Catalunya. Experimenta una situació d'alta empena demogràfica: el creixement demogràfic de les sis comarques que integren el Camp, en la dècada dels noranta, entre el 91 i el 99, va ser del 13%, quan Catalunya només creixia de l'ordre de l'1,4%. Les perspectives futures mantenen aquesta tendència; les previsions de l'Institut d'Estadística de Catalunya són d'un creixement considerable, que en el seu escenari més alt es pot arribar a situar en 500.000 persones el 2010.

El que succeeix és que hi ha grans claroscurs respecte d'un ritme important de creixement demogràfic si ho correlacionem amb un ritme de creixement econòmic. Si el creixement demogràfic del Camp amb relació a Catalunya, durant la dècada dels noranta, ha estat dotze punts percentuals per sobre de la mitjana catalana, ens trobem que el creixement econòmic no hi és correlatiu, per tal com només ha sigut un creixement..., no superior, sinó de la meitat de Catalunya: mentre Catalunya ha crescut, en la dècada dels noranta, gairebé un 24%, el Camp no ha arribat al 18%. Això, a més a més, fa que es plantegin grans disparitats comarcals en termes de la distribució del producte interior brut *per capita*.

Hi ha moltes respostes a aquestes qüestions –hi ha moltes respostes. Des d'una perspectiva d'anàlisi d'economia aplicada, tenim clarament quines en són les causes. La qüestió és que no podem deixar passar més temps perquè aquestes causes continuïn produint aquests resultats. És per això que ens plantegem debatre en aquesta interpellació i, després, constituir una moció que sigui potent en aquests termes..., per superar això.

A què em refereixo? Aquesta asimetria entre creixement demogràfic i creixement econòmic inferior, evidentment, està relacionada amb l'estructura econòmica del Camp de Tarragona, que té uns trets característics, i està relacionada amb un seguit de mancances de capital físic i de capital humà molt clarament vinculades al dèficit en infraestructures. La nostra estructura econòmica és es-

pecífica, però probablement el tret més característic és que, si veiem l'estructura sectorial del producte interior brut, ens trobem que el pes del sector industrial al Camp de Tarragona és molt important: és de l'ordre de la meitat, en les dades de l'any 99, quan a Catalunya només és del 36,5%. Què vol dir això? Vol dir que continuem tenint un creixement econòmic que pivota sobre la base del secundari de producció; per tant, que ens manca un terciari avançat.

Dèficits en infraestructures: considerables, importantíssims, colls d'ampolla que amenacen, fins i tot, aquest sector industrial secundari que és potent. Tenim dèficit en infraestructures pel que fa a la connexió amb el món, i des d'aquesta perspectiva cal plantejar-se què farem: arribarem a temps, realment, de redimensionar l'aeroport de Reus? Què en farem, del pla director previst? Com s'incardina el port amb l'alta velocitat? Quina és la connexió òptima del Camp de Tarragona amb els territoris veïns? –Nacional 340, Nacional 240. I altres qüestions des del punt de vista de connectivitat interna.

Per tant, ens trobem en una regió molt expansiva, de les zones més expansives de Catalunya; una zona expansiva que aplega en el seu si els vèrtexs del triangle que, d'alguna manera, es configura com la segona àrea metropolitana emergent, en un territori que concentra el polígon petroquímic més important del sud d'Europa, en un territori en què coexisteixen dos sectors aparentment antagònics, com és un sector químic punter amb una activitat turística molt important, una coexistència que alguns consideren modèlica i que d'altres pensem que ha tingut grans costos, alts costos, en termes de paisatge i en termes ambientals.

Aquestes comarques pateixen un conjunt de mancances que reclamen solucions, mancances des del punt de vista infraestructural, com abans he dit, d'infraestructures viàries; manca d'un sector terciari avançat de generació de serveis a les empreses; dualisme productor amb sectors molt competitiu i oberts al costat d'altres molt dependents de mercats locals; manca de circuits interiors de turisme i de lleure; llunyania del poder de decisió de moltes empreses; manca d'una zona logística d'intercanvi; absència d'un pla coordinat d'implantació d'infraestructures; dependència excessiva del mercat del treball amb relació a la construcció, a l'estacionalitat subturística, que per altra banda és altament vulnerable als cicles econòmics. Aquesta és la realitat. En aquesta regió som més, cada vegada som més, les previsions indiquen que podem ser molts més; les persones allà gaudeixen d'una relativa qualitat de vida; viuen, treballen, es mouen, busquen feina, es diverteixen, però aspiren a més, i aquesta és la qüestió, per mi, absolutament central.

A què aspiren els ciutadans, els agents econòmics i socials i els municipis més dinàmics? Doncs, aspiren a superar el camp qui pugui de massa anys, de vint anys de manca de planejament territorial i urbanístic; aspiren a posar-hi ordre; aspiren a definir estratègies territorials; aspiren –aspirem– a fer compatible el creixement econòmic amb la qualitat de vida i amb el desenvolupament humà. I és des d'aquesta perspectiva que es fa absolutament imprescindible convertir les aspiracions legítimes d'aquestes sis comarques en realitats

tangibles. És des d'aquesta perspectiva que nosaltres estem absolutament esperançats, i més –ho he dit al principi– celebrant la creació de la figura del veguer de les terres de l'Ebre –per a quan vegueria?–, estem esperançats en el debat actual sobre la reorganització territorial de Catalunya, perquè tenim voluntat de ser una de les regions dinàmiques que comptin, que tinguin capacitat de decidir, que tinguin capacitat d'influir en el conjunt de Catalunya.

Aquesta és una qüestió de caràcter institucional, de reconeixement d'un territori, de reconeixement de les dinàmiques de coordinació, de formulació de projecte, aquelles dinàmiques que durant vint anys han estat absolutament catapultades a una lògica de política de campanar, a una lògica d'anorreament de dinàmiques de perspectiva col·lectiva, global, d'aquest territori. D'aquí, em sembla que és claríssima aquesta..., per nosaltres, l'acta de defunció de l'àrea de planejament dels vint-i-un municipis és directament proporcional a aquests costos en termes paisatgístics, ambientals i socials, sobre els quals, a partir dels quals s'han desenvolupat aquest creixement econòmic, que és notable però que –ja ho he dit– és inferior al conjunt de Catalunya, i aquest creixement demogràfic, que és sensiblement superior...

El president

Senyora diputada...

Sra. Duch i Plana

...al del conjunt de Catalunya.

El president

...hauria d'acabar.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Molt agraït.

La Sra. Duch i Plana

Aquesta vegada intentaré ser més disciplinada que en la darrera intervenció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, bé, jo li agraeixo la referència que vostè ha fet –crec que s'ha fet abans també en les preguntes a l'honorable president– a l'acord de Govern referit a la creació de la delegació a les terres de l'Ebre.

Vostè sap perfectament que a mi em pertoca, en tant que conseller de Política Territorial i Obres Públiques, exercir les funcions de president de l'Institut de les Terres de l'Ebre. Jo crec que aquest Institut ha fet una feina important en molts camps, en un d'ells també reconegut –fins i tot aquests dies d'una certa tensió– per gairebé tothom en l'ordre de ser capaços de dibuixar un model territorial, de plasmar-lo en un document que està a punt de veure la llum, que és el Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, àmpliament consensuat, i que s'ha demostrat una eina prou potent, prou útil, la primera experiència de planejament territorial parcial a Catalunya.

Però vostè no vol que parlem de les terres de l'Ebre en aquesta interpellació, sinó del Camp de Tarragona. I deixi'm d'entrada dir-li que, òbviament, moltes de les qüestions que vostè planteja, moltes de les reflexions que formula tindran la seva resposta, han de tenir la seva resposta forçosament a través de la formulació del Pla territorial parcial d'aquest àmbit, tal com preveu el Pla territorial general de Catalunya.

Com vostè sap perfectament, perquè ha estat reiteradament també explicat pel Govern, nosaltres ens hem fixat una successió de redacció dels plans territorials parcials, que serien, en primer lloc, el de les terres de l'Ebre, a continuació el de l'àmbit metropolità –més complex–, que ja fa temps que està endegat, i a continuació varem engegar el de les terres de Ponent, que properament, en les properes setmanes, el Govern en formularà ja el Decret de tramitació, tota vegada que, com també els senyors i les senyores diputades coneixen, al llarg de l'any passat es varen ja fer tots els estudis o bona part dels estudis necessaris per formular-ne ja el diagnòstic i començar-ne l'elaboració.

Des d'aquest punt de vista, em sembla que és plenament justificat que nosaltres seguim una certa seqüència amb relació a previsibles transformacions que es poden produir al nostre país a partir de l'arribada del tren de gran velocitat, i és obvi i conegut de tothom –i sofert per alguns– que a Lleida serà on primer arribarà el tren de gran velocitat (*veus de fons*) –encara que a Girona potser ens tractaran més bé.

Bé, per tant, la seqüència que nosaltres tenim és aquesta, però, com segurament la senyora diputada també coneix molt bé, jo vaig anunciar també, en el marc d'unes jornades fetes, molt interessants, de reflexió a l'entorn del Camp, que nosaltres volíem ara començar ja els treballs previs per a la formulació del Pla territorial parcial de les comarques de Tarragona, i, per tant, en aquest sentit estem treballant, i jo penso que d'aquí a poques setmanes donarem ja la informació referida al procés i al calendari que anirem establint i que és el que, en definitiva, ha de donar resposta a bona part del que vostè deia.

Deixi'm, no obstant, manifestar algunes observacions amb relació al que vostè diu. Primera constatació: el Pla territorial general de Catalunya encarrega al Pla territorial parcial del Camp i, en definitiva, no al nou pla, sinó a la regió del Camp, que sigui una..., i concretament la que més contribueixi a la descongestió o desconcentració en l'àmbit de la regió metropolitana de Barcelona.

Per tant, com vostè coneix perfectament, i els senyors i senyores diputats, allò que el Pla territorial diu en les seves hipòtesis de creixement de Catalunya, que hem de mirar que percentualment la regió metropolitana de Barcelona cada vegada signifiqui menys amb relació a la població total de Catalunya, sense, en cap cas, deixar de créixer ni poblacionalment ni econòmicament..., però, és clar, aquest escriu ha d'anar col·locat en algunes bandes de Catalunya, no? On? Doncs, on es veu que hi ha més capacitat, tant econòmica, com d'acollida, com que hem de ser capaços de construir capacitat territorial d'acollida..., és a la regió del Camp. Per tant, des d'aquest punt de vista, vostè em pot dir –i jo li diria que hi estic absolutament d'acord– que, per la mateixa estratègia del Pla territorial general de Catalunya, el Pla territorial parcial del Camp de Tarragona esdevé realment decisiu.

Segona constatació: s'han estat posant les bases, a través de múltiples actuacions del Govern de la Generalitat, i també d'altres administracions –en primer lloc de les administracions locals, i també, en part, de l'Administració de l'Estat–, perquè aquest creixement sigui possible. Sense anar més lluny, des del punt de vista de les activitats econòmiques, l'únic parc temàtic existent a Catalunya es va ubicar aquí, i, òbviament, aquesta és una decisió que té molt, també, de decisió, òbviament, de dinamització econòmica, però també de política territorial. Des d'un altre ordre de coses molt distint, però també en el camp de la dinamització econòmica, bona part del suport que el Govern de la Generalitat ha donat a la indústria petroquímica a través d'inversions molt importants... –jo en recordo una, perquè la vaig viure de manera força intensa, com és la incineradora de residus especials de Constantí, sense la qual no era possible continuar tan sols, però fins i tot mantenir i augmentar l'activitat de les indústries petroquímiques del Camp–, doncs, era una instal·lació de suport, òbviament, al creixement d'aquestes comarques. No cal tampoc que obviem avui el minitransvasament des de l'Ebre fins a les comarques del Camp, que ha fet possible la seva transformació i que ha fet possible, entre altres coses, la recuperació de bona part dels seus aqüífers.

Des d'aquest punt de vista, totes aquestes polítiques jo entenc que ja van adreçades als objectius que, d'alguna manera, vostè presentava com a superació de febleses d'estructura econòmica i, en qualsevol cas, a les mancances des del punt de vista de dèficit d'infraestructures o de capital humà. I és evident que, des del punt de vista de capital humà, la dotació de la Universitat Rovira i Virgili en aquest àmbit, entre Tarragona i Reus, doncs, òbviament, em sembla que situa –per la mateixa bona feina que ha fet aquesta Universitat– el Camp en unes condicions immillorables des del punt de vista de disposar d'allò que en qualsevol cas és necessari per a aquesta diversificació cap a sectors terciaris o sectors més avançats a la qual vostè feia referència.

Tercera constatació: el Govern de la Generalitat ha actuat de manera molt intensa a través d'instruments urbanístics. Una ciutat important com és Reus té en els seus creixements més substantius, més importants des del punt de vista d'estructura urbana, però també qualitativament des del punt de vista d'acollir més pobla-

ció, formulacions urbanístiques planejades i desenvolupades, evidentment amb el vistiplau municipal –no podia ser d'una altra manera–, però desenvolupades per l'Institut Català del Sòl, i tots vostès saben a on ens estem referint. I el mateix, de manera simètrica, en l'àmbit industrial passaria, per exemple, amb la ciutat de Tarragona –podria posar molts altres exemples en àmbits diferents, com poden ser àmbits fins i tot de la Conca de Barberà.

I, finalment –perquè veig que el temps s'acaba, almenys en aquesta primera intervenció–, jo voldria dir-li que, òbviament, tot això que s'ha anat fent, respon a una idea..., respon a una idea que hi és i que en el camp..., per exemple, ara, amb la discussió dels traçats del TGV, que són especialment importants en el camp de Tarragona, perquè allà hem de saber relligar bé tres coses, que són el que ara en diem l'Euromed o el corredor del Mediterrani, el corredor França - Barcelona - centre d'Espanya i, d'altra banda, les instal·lacions aeroportuàries, les tesis que jo em vaig trobar ja fa quatre anys, quan vaig accedir al Departament, són les tesis que finalment veig que estan construint un consens en el qual participen –i jo n'estic molt content– la majoria d'administracions.

Per tant, jo crec que tot això dibuixa un marc en el qual, òbviament, la formulació d'aquest Pla territorial parcial pot resultar molt positiu per al Camp de Tarragona.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. En torn de rèplica, la senyora diputada té la paraula.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, de veritat, els diputats de l'esquerra d'aquest Parlament estem una mica astorats: el que ens explica està bé, el problema és que vostès han estat de l'ordre de divuit anys a reconèixer les coses, no? Perquè, clar, de quan és la Llei del Pla territorial general de Catalunya? Aturats des del 83, però la Llei del Pla territorial general de Catalunya, que defineix els àmbits funcionals, és del 95. Cinc anys per posar en marxa els plans territorials parcials, cinc anys, sí, és aviat, i encara no n'han aprovat cap.

Nosaltres els vam proposar –em sembla que devia ser el novembre de l'any passat, en una proposició no de llei– que el Pla territorial parcial del Camp de Tarragona fes la fase de diagnosi i pogués avançar propostes en acabar el 2002, i ens van dir que no, que no podia ser, que era impossible perquè tenien aquest calendari. Però, clar, el que ens preocupa més encara és que amb la reordenació, amb la primera –perquè n'hi ha hagut diverses, no?–, amb les diverses reordenacions, i molt concretament del seu Departament, sembla que la persona encarregada de tutelar, de dirigir políticament tot el procés de planificació territorial cinc anys tard, va acabar plegant i em sembla recordar algunes declaracions de premsa en les quals deia que s'estava desnaturalitzant la seva comarca, el seu objecte de treball. Bé, de tota manera, sembla que ara estan en condicions de rectificar aquestes posicions. Jo només vull dir-li que

em sembla que tenim molta feina per fer, per recuperar el temps perdut, per recuperar massa anys de menysteniment als territoris, de preocupació a engegar dinàmiques autònomes dels territoris, de confiança respecte del creixement d'un poder territorial, comarcal, regional.

I un altra cosa li volia dir: com que hem començat tots dos parlant de les comarques de l'Ebre, de veritat, jo penso que si vostès, en lloc de dissoldre el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre i al cap de molts anys després acabar creant un institut de segon o tercer grau, l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre, haguessin mantingut el Consell, probablement la situació actual seria tota una altra i les claus de volta de la triple tensió social existent a les terres de l'Ebre segurament s'haurien conjurat, perquè és que ja no haurien existit. De veritat, li dic que ho tenen difícil per recuperar el temps perdut. Nosaltresensem que hi ha molta feina a fer i que hem perdut, segurament, molts anys.

Bé, aquesta és un qüestió. Vostè ha esmentat diverses iniciatives i segurament que si acabem..., no serà el mateix, però si acabem suscitant un debat al voltant del model de desenvolupament del Camp de Tarragona, vostès, una mica, acabaran argüint arguments semblants als de les terres de l'Ebre: «Nosaltres tenim un model de desenvolupament, discutim-lo, si és que no és el que cal...» Miri, hi ha una cosa, jo voldria emplaçar-lo que estiguem en condicions d'aprovar una moció potent, interessant, per exemple: ahir o abans-d'ahir, en la inauguració d'una infraestructura viària important a Torredembarra-Altafulla, el ministre de Foment de l'Estat espanyol diu: «A la vista d'aquesta dinàmica coordinadora de base municipal que ha de ser interlocutora amb les altres administracions per al tema d'infraestructures» –i de més coses, diem nosaltres–, diu el ministre: «el Govern de l'Estat hi vol ser.» Jo, senyor conseller, nosaltres com a Grup Parlamentari, en la Moció subsegüent a aquesta interpellació instarem la Generalitat que participi en l'articulació d'aquest fet metropolità emergent que, de moment, està naixent sobre la base de l'esforç d'uns quants municipis. I també, el que li plantejarem és que, a més a més d'aquestes iniciatives que vostè ha esmentat, hi hagi un tractament integral de la problemàtica ferroviària, viària del camp català, formativa, socioeducativa, d'atenció a les famílies, de desenvolupament econòmic des d'una perspectiva integral del camp. Ho hem de fer, seria perfecte que tot això ho poguéssim fer ja amb les diagnòs i les propostes del Pla territorial, però com que vostès no s'han afanyat a fer la feina hem de fer tractaments diferencials.

Aquestes són les propostes que li volem fer. Ens ha semblat entendre que hi havia propòsit d'esmena, que diríem a partir de la nostra tradició catòlica –que no trontolla pas–; aleshores, penso que hauríem d'estar en condicions de poder avançar en aquesta Moció que els plantejarem en el proper Ple. I endavant, perquè, realment, hi ha molta feina, perquè hem perdut molt de temps.

Moltes gràcies. (Algú diu: «Molt bé.»)

El president

Gràcies a vostè. Senyor conseller, està emplaçat a una actitud molt prussiana..., proustiana, a la recerca del temps perdut. (Rialles.) I prussiana també.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

No és el mateix, eh?

El president

No.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Jo anava a començar d'una manera ben catòlica, no?, perquè la senyora diputada ha acabat les seves dos intervencions primer parlant de campanars i ara parlant de la tradició catòlica. Bé, està bé això. (Rialles.)

Home, senyora diputada: vostè parla de temps perdut; jo crec que no, jo crec que tot aquest temps ha estat guanyat per moltes coses, no? En primer lloc, home, el moment en el qual es defineixen els àmbits de planificació vostè sap perfectament que és l'any 95, eh?, que és quan el Pla territorial general formula els sis àmbits de planificació. Vostè sap també perfectament –perquè hi ha fet referència, encara que suposo que amb segones intencions– que en un moment determinat, coincidint amb l'inici d'aquesta legislatura, a nosaltres ens sembla que hem de reordenar el nostre Departament per fer possible tenir un *task force*, un cos per tirar endavant el planejament territorial parcial, perquè, òbviament, ens sembla que aquesta és una prioritat. I així ho fem: és obvi que hi ha hagut un recanvi personal i és obvi, i fixi's que el propi canvi que es produeix és perquè això demostra que fer plans territorials no és el mateix que fer plans urbanístics, i que, per tant, segurament, la manera de fer plans territorials, fins i tot, a vegades, les persones que han de fer plans territorials, requereixen certes condicions i certs condicionaments que fan que nosaltres ho hàgim adequat, no?

En aquests moments, el senyor Pere Torres –com diu el senyor Nadal– penso que és una persona que ha dotat d'un gran dinamisme a aquesta àrea, que, a més a més, és una persona que és capaç de fer una cosa que a mi em sembla que és la clau del planejament territorial, que és una lectura del territori en clau –no podia ser d'una altra manera– de sostenibilitat, i jo crec que estem, francament, en condicions de fer una excel·lent feina.

Els temes sempre, senyora diputada, es poden plantejar de dos maneres: simplement, amb una interpellació de retrets –«Vostès no han fet..., ja els ho havíem dit, nosaltres sempre tenim raó»–, aquesta és una manera i ja sap vostè i els seus companys que jo crec que aquesta és una manera absurda de fer política, perquè la política es tracta, es fa, o ens encarreguen els ciutadans que construïm, no que destruïm, i d'altra banda, doncs, els que pretenen algun dia construir des del Govern suposo que ho han de demostrar més que ningú i, per tant, ja sap vostè que si el to de la seva intervenció, de la seva Moció, és un to que vagi adreçat a la construcció ens hi trobarem com ens hi hem trobat moltes vegades, no?, i ja sap que a mi és l'estil que especialment m'agrada.

Un parell de circumstàncies més. Home, a mi m'agrada molt que el ministre de Foment hagi dit això que ha dit, no?, perquè va bé, però no m'ho digui a mi com un retret, perquè, entre altres coses, jo, personalment, i m'imagino que antecessors meus ho han dit molt abans. Sense anar més lluny, fa qüestió de dos mesos –o potser ni fa dos mesos–, doncs, jo vaig tenir una reunió amb uns quants alcaldes per plantejar una cosa que sembla lògica que fem, que és l'ATM de Tarragona, per entendre'ns, que és un instrument de coordinació en un tema tan important com és el del transport, i vostès saben que estem preparant una llei de mobilitat que preveurà, entre altres instruments, consorcis de coordinació regional de transports. Per tant, a mi em sembla bé que a aquesta cultura de la col·laboració amb el món local, que jo, per motius obvis, he de compartir, doncs, s'hi sumi el ministre de Foment i que s'hi sumi a tot arreu, també a Lleida, no?, però que d'alguna manera..., i que els de Lleida també l'hi posin senzill, hem de dir que els de Lleida també l'hi posin senzill. Sí, sí, jo estic desitjant molt que el senyor ministre de Foment i el senyor Siurana –ara li donaré peu perquè intervinguïes posin d'acord perquè tots ho necessitem i ja saben que faré tot el possible.

Però ara tornem a Tarragona: senyora diputada, sap que si la seva Moció va amb aquests termes ens hi trobarem. Jo l'únic que desitjaria és que, efectivament, aquesta fos la seva convicció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació sociolaboral de les dones i les polítiques d'igualtat a Catalunya (tram. 300-00394/06)

Acumularem els punts 10 i 11, perquè la matèria és la mateixa, previ acord dels respectius diputats i conseller. En primer lloc té la paraula, per Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada, la senyora Dolors Comas d'Argemir, sobre la situació sociolaboral de les dones i les polítiques d'igualtat a Catalunya. Té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Que, per cert, l'acord ha sigut entre les diputades i el conseller. I tractem avui un tema que és vell, perquè pot aparèixer de manera recurrent, i és nou al mateix temps, perquè n'hem de continuar parlant, ja que veure quina és la situació de les dones amb relació al mercat de treball, i el treball en general també, aquell que no entra en el mercat i no és valorat, és un tema recurrent i si hi hem de tornar a les portes avui d'un dia com el 8 de març, demà, que és el Dia Internacional de la Dona i que en origen era el Dia Internacional de la Dona Treballadora, és perquè encara hi ha molt camí per fer encara que se n'hagi fet ja un tros considerable. I si entenem que cal millorar i avançar considerablement en les polítiques d'igualtat d'opor-

tunitats pel que fa referència a les qüestions del treball, és per dos motius, bàsicament: perquè aquest és un dret de les dones i perquè és una necessitat de la societat, dos motius bàsics. I suposo que hi estarem d'acord, amb aquests dos motius bàsics.

I començaré pel segon: per què és una necessitat de la societat? Doncs, perquè Catalunya té unes taxes d'activitat més baixes que les de la Unió Europea, i si en general són més baixes la màxima diferència es dona precisament en les taxes d'activitat femenines. Almenys amb dades proporcionades per l'Idescat i que tenen a veure amb l'EPA del quart trimestre del 2000, ens estan dient que la taxa d'activitat dels homes és d'un 64,5% i de les dones d'un 43,5%; en el cas de la Unió Europea, la mitjana és d'un 57,2% en el cas de les dones, un 77% en el cas dels homes, amb diferències molt considerables entre determinats països, perquè als països nòrdics la taxa d'activitat de les dones és molt més elevada. Per tant, sí que es pot dir que aquestes diferències entre el mercat de treball català i europeu, aquestes diferències tenen un marcat caràcter femení: estem per sota de taxa d'activitat i resulta que estem per sota perquè no només els homes, que també, sinó que sobretot les dones estan participant menys en el mercat de treball.

I per altra banda, clar, deia: és una necessitat de la societat. De vegades ens plantejem –i ara ho relacionaré amb una altra qüestió– els problemes demogràfics a Catalunya, el fet que les dones catalanes tenen –tenim– pocs fills, i de vegades s'ha culpats les dones que perquè s'han incorporat al mercat de treball no procreen prou, quan, de fet, és al revés i sabem perfectament que si hi haguessin uns serveis comunitaris, socials relacionats amb el que en diem genèricament societat del benestar, posariem les coses més fàcils perquè les dones poguessin, també, portar més fills al món.

Però al mateix temps, per tant, si tenim un dèficit en serveis comunitaris sis punts per sota d'Europa –la taxa d'activitats en serveis comunitaris socials és sis punts per sota d'Europa–, resulta que, per una banda, tenim un dèficit en un sector que tradicionalment han ocupat dones. Per tant, estem restant un sector d'activitat al qual moltes dones s'hi dediquen i, per altra banda, estem restant la possibilitat que hi hagi dones que puguin incorporar-s'hi, que puguin estar al mercat de treball perquè tenen dificultats reals de fer-ho. Per tant, ho necessitem com a societat, però –ho deia– també és un dret, és un dret de les dones.

És molt il·lustratiu que fins a l'any 86 les taxes d'activitat començaven a baixar a partir dels vint-i-cinc anys. És a dir, a partir dels vint-i-cinc anys les dones, coincidint bàsicament, doncs, en moments de casament, de maternitat, deixaven el mercat de treball. Però s'ha produït una inflexió i ara no és així. I ara, en canvi, les taxes d'activitat més elevades estan entre els vint-i-cinc i cinquanta-cinc anys, que arriben a un 70,2% de les dones. És a dir, aquí hi ha unes taxes d'activitat molt i molt elevades. I és que hi ha hagut un canvi en el moment del cicle de vida en què les dones situen el treball remunerat, perquè –i ho dic així perquè a mi no m'ha agradat mai, sempre ho he de dir– quan es parla que ara les dones s'han incorporat al mercat de treball –ara o fa

uns anys— no és veritat, ja hi eren. El que passa és que fa un temps, és a dir, anys enrere, era quan érem solteres, bàsicament, començàvem la vida laboral molt joves, hi havia menys nivell d'estudis i aleshores més o menys, a partir del moment que coincidí amb la maternitat, tret de les capes socials més humils, aleshores hi havia una dedicació exclusiva pràcticament a la família.

El que és nou i sense precedents, pràcticament, és que el que tenim ara és una presència molt alta de dones casades en el mercat de treball, i en dir casades és igual amb responsabilitats familiars, és igual si estan, allò..., quin és el tipus de relació que puguin tenir amb les seves parelles i si tenen o no parelles.

Per tant, hi ha hagut un canvi en el cicle de vida i això vol dir un canvi de valors, de motivacions, de la centralitat del treball com un element de pertinença i d'entitat social molt present, però també, més enllà d'això i d'aquestes motivacions, el treball com un dret—com un dret. Perquè, en definitiva, és aquest dret el que aquí també estem reclamant, que s'està, d'alguna manera, vulnerant quan veiem les dificultats que hi ha per inserir-se en el mercat de treball.

Tenim, per altra banda, dones extraordinàriament preparades. En aquests moments tenim dones que en el camp dels estudis estem en el tercer lloc d'Europa. I això no es tradueix amb una presència corresponent de les dones en les diferents ocupacions. Continuen havent-hi tota una sèrie de barreres invisibles, tota una sèrie de formes de segregació—el que se'n diu «segregació horitzontal i vertical»— que avui funcionen, que funcionen estereotips, funcionen prejudicis, hi ha discriminació, perquè si tot això no hi fos no es donaria aquesta correlació de què estava justament parlant.

I, per què dic que hi han barreres? Doncs, perquè, bé, l'atur afecta més les dones, el doble les dones que els homes—un 12,9% les dones, un 5,9% els homes, més del doble—; continua havent-hi discriminació salarial—les dones de mitjana cobren un 73,5% menys que els homes—; més contractes temporals entre les dones que entre els homes, molts més contractes a temps parcial—el 80% dels contractes a temps parcial són femenins, són entre les dones—, i, és clar, tots aquestes elements ens estan indicant una posició més desfavorable en el mercat de treball.

Hi ha segregació ocupacional: el comerç, l'hoteleria i la restauració, l'Administració pública, l'educació i la sanitat concentren més del 50% de les dones ocupades, i els serveis concentren més del 80% de les dones ocupades. I en això hi ha una creixent polarització de les situacions laborals, perquè, per una banda, sectors com educació i sanitat, que són sectors on les dones tenen molta rellevància, podríem dir, són sectors raonablement ben remunerats, però també trobem moltes dones en ocupacions molt poc qualificades com són, per exemple, la neteja o les activitats del servei domèstic. Per tant, una polarització molt gran com a resultat d'aquesta forta segregació.

I la doble jornada, podríem dir—ho puc afirmar— que les dones, ara, fan moltes més coses que feien anys enrere. Fan moltes més activitats des del punt de vista de par-

ticipació laboral, social, però no s'han restat gairebé res des del punt de vista de responsabilitats familiars. I aquest és un dèficit que encara tenim i aquí també hi ha una polarització social molt gran. Perquè, en tot cas, les capes socials més humils, que no poden, d'alguna manera, delegar el treball domèstic a terceres persones, són en les quals d'alguna manera les dones estan més pressionades, i això incideix en la seva pròpia activitat laboral.

El conseller Franco ens havia promès cent cinquanta mil llocs de treball en la seva compareixença no fa...—bé, ho tinc per aquí, però ja tinc això encès i se m'acaba el temps—, cent cinquanta mil llocs de treball va dir que crearia en aquesta legislatura. I nosaltres entenem..., i com que se m'acaba el temps, aprofitarem, en tot cas, el moment de rèplica per veure, o per presentar, quines coses creiem que s'haurien de fer per tirar endavant allò que entenem que caldria ser donar passos endavant en la política d'igualtat d'oportunitats en el terreny laboral.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada.

Interpellació al Consell Executiu sobre les discriminacions per raó de gènere en els llocs de treball (tram. 300-00176/06)

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, encara que la nostra Constitució i el nostre Estatut contempen la igualtat de dones i homes, és obvi que en la vida quotidiana i, sobretot, en els llocs de treball i en l'accés al treball, encara existeixen diverses formes de discriminació que no corresponen a les lleis que ens regeixen.

Ja a la conferència de Beijing, l'any 95, es va posar de manifest la necessitat de desenvolupar accions i iniciatives per canviar la situació de les dones arreu del món i la LIV sessió especial de l'Assemblea de les Nacions Unides, que portava el nom Dones 2000, igualtat de sexes, desenvolupament i pau per al segle XXI, celebrada a Nova York el juny de l'any 2000, va instar que es prenguessin mesures determinades als governs a escala nacional i a escala local. I aquestes mesures serien, entre d'altres, trencar les barreres amb què topen les dones—especialment les dones indígenes, immigrades— per accedir a participar en empreses, en decisions i en resolucions polítiques, barreres que són: la manca de formació, la càrrega doble de les dones per la feina pagada i no pagada i les actituds i els estereotips socials negatius. També ho van ser: eliminació de les desigualtats de sexe en l'educació, que inclou la formació professional, científica i tecnològica, com també la realització de l'educació bàsica, i que garanteixi les oportunitats perquè totes les dones i nenes puguin continuar la seva formació a tots nivells; disse-

nyar i aplicar polítiques que promoguin i protegeixin tots els drets humans i les llibertats bàsiques de les dones, i crear i mantenir un entorn legal no discriminatori pel que fa al sexe mitjançant la revisió de la legislació amb l'objectiu de procurar eliminar les estipulacions discriminatòries tan aviat com sigui possible i, preferentment, abans de l'any 2005, i eliminar els buits legislatius que deixen les dones i les nenes sense la protecció dels seus drets i sense un recurs eficient contra la discriminació sexual.

Voldríem fer posar de manifest els problemes de discriminació que estan existint en aquest moment en l'àmbit de promoció laboral, discriminació salarial, acomiadament indegut per raons de sexe aquí a Catalunya, acomiadament durant el període de l'embaràs i acomiadament i la falta de contractació de dones amb relació al seu estat civil. Però també hi han altres formes discriminatòries més subtils, per exemple, les preguntes que es fan en el moment de fer els contractes laborals –i difícils de controlar– o en fer entrevistes per a una nova feina: «Té parella? Està casada? Voldrà tenir fills...?» Tot això és discriminatori, però es pregunta a les dones i no es pregunta als homes. Hi han, encara, altres discriminacions més subtils, com potser hauran notat algunes senyores diputades d'aquesta cambra quan en ingressar aquí com a diputades se'ns van fer preguntes sanitàries. Se'ns va preguntar sobre el nostre passat ginecològic, i no conec que a cap diputat se li preguntés pel seu passat andrològic, preguntes a les qual jo em vaig negar a contestar.

Totes aquestes petites i grans discriminacions que pateixen les dones en els llocs de treball haurien de canviar si s'apliqués més acuradament la legislació vigent i si prenguéssim algunes mesures per fer evidents els problemes que hi han. Ja ha dit la il·lustre diputada que m'ha precedit que en la taxa d'activitat femenina encara estem en els últims llocs de la Comunitat Europea juntament amb Grècia i Itàlia. Per altra banda, les taxes d'atur de les dones doblen i quasi tripliquen, en aquest moment, les dels homes. Aquesta és la primera discriminació per raó de sexe: no poder treballar quan es té dret a treballar. El dret al treball és un dels drets humans i encara, desgraciadament, hem de recordar que les dones també som persones. Les taxes d'atur també estan doblant la dels homes –les de les dones a les dels homes. I hem llegit avui, en els titulars d'un diari, que l'atur català cau a la taxa més baixa, en un mes de febrer, des del 1978. Quin atur? El de les dones o el dels homes? L'atur masculí es veu que va caure el mes passat un 2,77%, però el de les dones només un 0,4%. La taxa d'atur masculí es va situar al 6,22% i la del femení en el 14,25%, xifres que tampoc no veiem que siguin més baixes que les del tercer trimestre de l'any 2000, sinó tres punts més altes per a les dones i tres dècimes més altes per als homes.

On són els cent cinquanta mil llocs de treball per a dones en aquesta legislatura, segons les seves declaracions, conseller, en una conferència a l'auditori del Palau de la Generalitat el dia 2 de març de l'any 2000? Ens agradaria conèixer les places que s'han creat. Aquesta és una de les primeres preguntes.

Però, per altra banda, sabem que la preocupació per l'atur femení arriba més enllà perquè fins i tot els llocs de treball que s'han creat són més precaris, són a temps parcial i són amb contractacions temporals. I les taxes d'atur, una de cada quatre dones de vint-i-cinc, per exemple, a trenta anys, d'aquest grup d'edat que vol treballar no troba feina.

Però encara que sembli impossible per a la nostra Catalunya, la discriminació més freqüent que ha donat lloc a inspeccions de treball, des de l'any 98 fins a l'any 2000 –que són les dades que hem pogut estudiar fins ara–, ha estat l'acomiadament, per una banda, de dones embarassades i, per altra banda, l'assetjament sexual, seguits de problemes de promoció laboral i de discriminació salarial.

En el període 97-99 hem estudiat trenta denúncies a diverses empreses per acomiadament per raons de casos de dones que estaven embarassades –de les quals només se n'han fet vuit actes–: de promoció laboral, divuit casos –zero actes–; de discriminació salarial, divuit casos –sis actes–, i d'assetjament sexual, quaranta-vuit casos –dotze actes–; en total, cent catorze casos amb vint-i-sis actes, o sigui, un 24% que han acabat amb alguna resolució.

En general, les denúncies no acaben amb actes ni amb multes a l'empresa: o s'arxiva l'expedient o aquest encara s'està inspeccionant. I en tres casos les treballadores, fins i tot, han retirat la denúncia o no es presenten en el moment de la compareixença. En tot cas, es constata una dilació entre la data d'entrada de la denúncia i les possibilitats inspectores i de resolució, moltes vegades perquè també falten recursos en la mateixa inspecció per poder desenvolupar la seva feina. I, per altra banda, perquè manca un recolzament social: algunes d'aquestes empreses no tenen representants sindicals perquè les dones mantinguin la seva denúncia i puguin arribar al final de la reclamació judicial.

Durant l'any 2000 el nombre de denúncies per discriminació sembla ser que ha augmentat en un 20%. Les inspeccions de treball estan desbordades i creuen que seria necessària, a vegades, una dedicació exclusiva; ara treballen desbordats i a costa de la seva salut.

Manca també informació a usuaris i empresaris dels drets i deures que tenen. S'haurien de desenvolupar programes de formació –no sé si ja els té pensats, i m'agradarà preguntar-li-ho també– als representants sindicals, perquè coneguin també els drets i els recursos que té l'Administració catalana per poder facilitar les actuals inspeccions de treball. M'agradaria també conèixer quin és el seu capteniment per a la creació d'un consell que, en col·laboració amb sindicats i Govern, pogués vigilar la igualtat d'oportunitats i les transgressions que s'hi fessin. I també s'hauria de vetllar perquè en els convenis col·lectius hi hagi una especial cura de les discriminacions salarials, dels problemes de promoció, dels problemes d'assetjament sexual, perquè es pogués denunciar d'una forma acurada.

I en aquest punt de la intervenció em limito al temps en aquest moment; li continuaré preguntant després de les seves respostes. Jo penso, només..., que, amb tots els respectes, aquesta, la preocupació actual pel problema

de les discriminacions del sexe femení i la igualtat d'oportunitats, hauria de ser una de les principals preocupacions per a la Conselleria, però m'agradaria conèixer el seu capteniment.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Treball.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Molt bona tarda. Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, per respondre les dues interpellacions –analitzar la situació sociolaboral de les dones i la discriminació per raó de gènere en els llocs de treball–, estic absolutament convençut que amb aquest debat aconseguirem tots avançar en el que és un tema socialment, com s'ha dit, vell i nou alhora, perquè s'ha caminat, però encara hem de continuar avançant per aconseguir la plena equiparació, és a dir, per aconseguir la plena equiparació no només en l'àmbit de la feina, sinó també en l'àmbit social entre els homes i les dones. En la meva exposició mostraré que el Govern té una sensibilitat molt especial amb relació a aquest tema, i particularment pel que fa a la incorporació de la dona en el mercat laboral.

Perquè no és un tema conjuntural, sinó que forma part del mateix desenvolupament socioeconòmic de Catalunya, i això comporta canvis molt importants a l'organització de l'empresa, a la societat i a la família. I estic totalment d'acord quan s'ha dit que aquestes canvis el que han comportat fins ara és una doble jornada, podríem dir, fins i tot, no una doble, sinó que hi han tres jornades: la jornada de treball, la jornada de la gestió dels temes de la llar i la jornada, també, de la cura de les persones que hi són, als llocs de la llar, perquè moltes i moltes vegades són les dones les primeres que es dediquen a aquests temes. Per tal motiu estic absolutament d'acord amb les exposicions que s'han fet, i també estic absolutament d'acord que aquest no és un tema legal, no és un tema que es circumscriu a l'article 14 o a l'article 39 de la Constitució, quan es parla del tema d'igualtat entre homes i dones o quan es refereix al tema del dret al treball, sinó que és, concretament, un tema que afecta directament, no només les dones, sinó també els homes, i que és un tema en què ha de contribuir el conjunt de la societat.

Dit això, en el que sí que discrepo una mica és en la qüestió de les xifres que s'han posat aquí, les xifres pel que fa referència a les taxes d'activitat, les taxes d'ocupació, i no el tema concret de les taxes d'atur. I per què discrepo? Per la senzilla raó que nosaltres ens hem de fixar en el grup d'edat que està entre els setze i els seixanta-quatre anys; tots entendrem que les persones més grans de seixanta-quatre anys, evidentment, són partidaris del dret del treball si així ho consideren, però en principi són persones que queden fora del mercat de treball.

Si nosaltres ens fixem en aquestes dades, anem en primer lloc a veure quina és la taxa d'activitat actual, i la taxa d'activitat actual que nosaltres ens trobem..., ens

trobem amb la següent situació. Ens trobem que en el cas concret de Catalunya és del 59%, si agafem la franja d'edat entre setze i seixanta-quatre anys, que és, pràcticament, exactament la mateixa que la mitjana europea, 59,1%, i per sobre del que és la de l'Estat espanyol, que es situa en un 52%. Evidentment, aquesta és una xifra que ens agradaria, encara, que fos més superior. Però no només a nosaltres, a casa nostra, a Catalunya, sinó que estic segur que a tots els països europeus els agradaria el mateix. I fer un punt de referència a això del camí que s'ha fet: que, si nosaltres ens fixéssim, per exemple, en la situació que hi havia l'any 77 –i val a dir que han passat molts anys–, s'ha incrementat de vint-i-cinc punts; o sigui, hi han vint-i-cinc dones més que han entrat, de cada cent, dins del mercat de treball en el cas concret de Catalunya.

Segon tema. Evidentment, aquestes xifres, a Catalunya, igual que passa a l'Estat espanyol, igual que passa a Europa, són xifres que malauradament encara estan molt lluny de les xifres que fan referència a les taxes d'activitat dels homes. Però també val a dir una cosa que penso que és molt important i a la qual també alguna de les il·lustres diputades ha fet referència, i és que nosaltres ens trobem que en aquelles franges de població més jove aquestes xifres s'aproximen molt més. I una dada que penso que és important en el cas concret de Catalunya: l'any passat es va superar la xifra d'un milió de dones ocupades. I quan dic «ocupades» també estic absolutament d'acord amb el que s'ha dit: parlant de treball remunerat; perquè la feina treballada s'ha fet sempre per part de les dones. És més, vostès saben perfectament que en estudis internacionals es diu que, si es tenen en compte el treball remunerat i el no remunerat, dues terceres parts del treball que es fa en el món, les fan precisament les dones.

Això és el que feia referència a la taxa d'activitat. Si anéssim a les taxes d'ocupació, és a dir, aquelles dones que tenen feina, ens trobaríem que la taxa d'ocupació a Catalunya es situa al 52%, pràcticament igual que la mitjana europea, que és el 53%, i deu punts per sobre del que és la mitjana de l'Estat espanyol. I, a més a més, torno a repetir el tema, també, amb relació al que he dit abans, a la taxa d'activitat pel que fa a les taxes d'ocupació: si nosaltres ens fixem en les franges d'edat, tal com s'ha dit, nosaltres ens trobem que, per edats, l'ocupació més elevada es troba entre els vint-i-cinc i els quaranta-quatre anys, on la taxa d'ocupació arriba al 60%.

I un tema lligat..., i que això sí que afecta –i després hi farà referència– a les mesures del Departament de Treball; això també està molt lligat amb el nivell de formació. I permeti'm que aporti aquí tres dades. Si nosaltres ens fixem en el nivell d'estudis acabats, trobem que, en el mercat de treball de les dones que tenen estudis universitaris, estan incorporades al mercat de treball el 75%; si anem a aquelles que tenen estudis intermedis, un 54%, i aquelles que no tenen estudis, un 9%. En la mesura que, gràcies al fet que anem canviant aquella situació i que s'han incorporat plenament en el món de l'educació les dones, nosaltres ens trobem que aquesta situació s'anirà corregint. I per això també és molt important..., i per això van adreçades les polítiques del

Departament, fonamentalment, a tot aquest col·lectiu pel que fa als plans d'ocupació, als tallers d'ocupació, les escoles taller, cases d'ofici, etcètera.

Tema d'atur. En el tema d'atur, també permeti'm que faci les dades. És cert –i aquí hi ha una tanca important, una barrera diferent entre els homes i les dones– que dobla l'atur de les dones al dels homes; nosaltres som els primers que ho hem reconegut sempre. Ara, anem a les xifres europees: què ens trobem? Mentre a Catalunya, si agafem l'Enquesta de Població Activa per comparar-la amb l'Eurostat, i no només la registrada, ens trobem que les dones, a casa nostra, tenen un atur del 12,5%..., mentre que la mitjana europea és de l'11,1%. No estem a la mitjana, però estem a un punt i escaig del que és la mitjana d'atur de la mitjana europea.

Dits aquests temes concrets, jo el que diria és que, tant per les reformes legals que s'han vingut fent, com per un efecte de conscienciació cada vegada més important de la societat, com en el tema de la formació –i després m'hi referiré–, en aquest moment nosaltres podríem dir que discriminació directa, el que s'entén per discriminació directa envers les dones..., aquesta situació ha millorat molt. És a dir –després hi faré referència–, s'ha fet referència a situacions de la Inspecció, a temes dels convenis col·lectius, etcètera, i podrem veure que el que és una discriminació directa, fixant-nos en els convenis col·lectius, fixant-nos en les actes de la Inspecció de Treball, fixant-nos en el compliment de les normes, aquesta discriminació no es produeix. On tenim nosaltres una discriminació important? Nosaltres tenim una discriminació important en el tema de la discriminació indirecta, aquell tipus de discriminació que no es pot cercar en la regulació legal, sinó que és la pràctica social i –com també s'ha assenyalat– el manteniment d'estereotips absolutament obsolets.

Objectius. Han citat el tema dels 150.000. El conseller de Treball, això d'una promesa de 150.000..., el conseller de Treball, malauradament, no crea llocs de treball. El que fa el Govern de la Generalitat és afavorir la creació de llocs de treball, però, evidentment, els llocs de treball es creen des de les empreses i es creen des de les treballadores i els treballadors.

Però, dit això, sí que és bo fer una referència al que ha passat l'any 2000. Mirin, l'any 2000 s'han creat a Catalunya 77.300 llocs de treball, dels quals 60.700 han estat ocupats per dones; és a dir, quatre de cada cinc llocs de treball creats durant l'exercici passat van ser ocupats per dones. I, si ens fixem en la xifra de 150.000 en tota una legislatura, tindriem que durant el primer any pràcticament se n'han assolit 61.000. Per això nosaltres considerem que, amb les taxes de creixement econòmic que hi ha en aquest moment, amb el grau de conscienciació i d'igualtat, i amb les polítiques que ho afavoreixen per part del Departament, sé que podrem aconseguir al final de la legislatura, entre tots, que s'arribi a aquesta xifra desitjable de 150.000 i, si fos possible, que en fossin moltes més.

Però no només treballem en l'àmbit quantitatiu, sinó en l'àmbit qualitatiu. I per això, des del punt de vista qualitatiu, nosaltres vetllem per una aplicació correcta de la llei, que eviti els abusos i els errors de la seva inter-

pretació, pel que fa a qualsevol tema de gènere, i si parlem de sous..., és a dir, a igual feina, igual salari. Segon, aprofundim en l'orientació, formació, inserció de les dones en el mercat de treball –veig que el temps se m'està acabant, però estic segur que a la rèplica tindrè possibilitat de citar-ne algunes xifres. Tercer, fomentem la incorporació de les dones en treballs antigament ocupats pels homes, que és un d'aquests sostres de vidre que s'ha comentat; avui és un fet que la tecnologia elimina el gènere de molts oficis. I quart, i finalment, el que fem és fomentar la presència de la dona en l'activitat emprenedora; l'esperit emprenedor i la creativitat, evidentment, no són una qüestió de gènere.

Tot això ho fem des del punt de vista del diàleg, perquè nosaltres estem absolutament –absolutament– convençuts que és des del diàleg, des de la participació de tothom i des de la conscienciació que podem tractar aquest tema que és cabdal. És precisament l'exercici del diàleg, la sensibilització i conscienciació vers la igualtat d'oportunitats..., que en aquest cas és la garantia de l'èxit, tant individual com social, per tal que la dona s'incorpori definitivament en el camp del treball remunerat i l'home recuperi el seu espai dintre el món familiar i social.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. En torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Senyor conseller, jo crec que efectivament podem entendre'ns a l'hora de veure com hi ha tota una sèrie de línies que es poden impulsar. Per exemple, li plantejo: per què no crea aquell Observatori del Mercat de Treball que era un compromís, un compromís del Pacte per l'ocupació?, i tindriem una millor diagnosi de la situació dels homes i les dones en el mercat de treball, i, per tant, totes aquestes actuacions que es poden fer anirien millor canalitzades. I segurament detectariem una cosa que no n'ha parlat abans ningú, però que a nosaltres ens preocupa molt, i són les bosses de treball irregular a les quals estan presents moltes dones i en què, a més, en aquests moments –també cal assenyalar-ho– hi ha una elevadíssima presència de la nova immigració, i en aquest cas les dones estan doblement desprotegides per un problema de regularitzar la seva situació en relació amb el propi sistema laboral i els permisos de residència, i, a més a més, la dificultat, precisament, de poder accedir a altres tasques que no siguin, doncs, d'una qualificació molt escassa. Per tant, tenim tot un conjunt de dones d'inserció difícil, que aquí, diguéssim, són totes d'origen molt diferents, i tenim una presència molt important de dones procedents de la immigració que estan en aquestes bosses de treball irregular. Doncs també hem d'incidir-hi, aquí, perquè, si no, ens oblidariem dels sectors més fràgils de la societat.

Per tant, un instrument..., jo crec que l'hem d'impulsar, aquest Observatori del Mercat de Treball, fer polítiques, també, concretes de cara a les dones amb especials di-

fulcits. A més a més, lògicament, promoure la creació d'ocupació en activitats tradicionalment masculinitzades, és un repte, no és fàcil, no és gens fàcil. L'altre dia, en una compareixença, ens estaven explicant com a la Universitat Politècnica, estudis com els d'informàtica, per exemple, que són noves tecnologies que, de moment, podríem dir, no estan marcades des del punt de vista de sexe, hi ha una presència molt petita de dones –un 10% d'estudiants. Doncs, bé, això després es reflectirà en les ocupacions. Cal seguir-hi treballant, cal seguir-hi treballant.

Evidentment, cal treballar en tot el que siguin les activitats en positiu per crear ocupació en els diferents àmbits. Jo abans apuntava els serveis comunitaris com un camp encara molt, molt obert, i efectivament estava d'acord quan es deia que això, tot això, implica canvis en l'empresa, canvis en la societat. Canvis en l'empresa, efectivament; aquí cal avançar en moltes coses perquè algunes de les discriminacions que en aquests moments existeixen no s'hi donin. Per exemple, la discriminació que implica que un home i una dona fent la mateixa feina cobrin diferent, a través d'aquella trampa que en la valoració dels llocs de treball s'han classificat com a llocs de treball diferents, però estan fent exactament el mateix. Doncs això hi és, ho sabem; aleshores hem de potenciar que amb la negociació col·lectiva que impliqui la revisió de la valoració dels llocs de treball, doncs, es vagin eliminant aquestes coses. Això, ho havíem d'impulsar, ja sé que no ho pot fer el Govern, però sí que ho pot impulsar. I com ho pot impulsar? Doncs a través de taules de negociació per les polítiques d'igualtat entre el Govern..., l'Administració sí que hi pot participar, com hi haurien de participar les empreses i els empresaris i els sindicats, i a partir d'aquí es podrien impulsar moltes coses.

Per tant, cal incidir en l'empresa, cal incidir a destruir determinats estereotips que hi ha encara molt arrelats sobre les actituds de les dones en relació amb el treball.

I també canvis en la societat. Em queda molt poc temps, massa poc per dir una idea que és molt complexa, tot el tema dels horaris, tot el tema de l'organització del temps que té molt a veure amb el que serien les polítiques de conciliació de la vida laboral i la vida familiar, que no n'hem parlat, no n'hem parlat, però que al mateix temps hi ha una possibilitat d'incidir a facilitar una millor compaginació d'activitats, amb les homes i amb les dones, perquè, en definitiva, es tracta justament d'arribar a igualtat d'oportunitats, i, per tant, hem d'incidir en les dones, però en un altre nivell també en els homes, en veure si realment el model de societat que tenim ara amb la seva organització de l'organització horària, per exemple, ens és satisfactòria o no ens val. És clar, això és un debat molt ampli, transcendeix segurament el que estem dient de polítiques laborals, però precisament, si hi he alludit i també ho teníem present, és d'acord, precisament, a entendre que totes aquestes qüestions impliquen canvis a l'empresa, però també canvis a la societat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. La presència de senyors diputats i senyores diputades dona la perfecta equiparació d'home - dona en aquests moments. (*Rialles.*) Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, el sorprendria que aquesta educació que ha augmentat la inserció de dona al treball, en el sector precisament de dones més ben educades i les altes executives, és on la discriminació salarial és més flagrant. Per tant, discriminació objectiva, eh?, de la que es pot demostrar, no d'aquesta tan indirecta, sinó de la directa. Discriminacions directes n'hi ha, n'hi ha també d'indirectes, però la nostra missió, com a polítics, i com a governants, és garantir els drets dels ciutadans i de les ciutadanes i, per tant, hem d'aconseguir mètodes perquè aquesta discriminació vagi a la llum. Manca molta informació. M'he sorprès de la quantitat de dones que no saben ni que existien fórmules per poder denunciar discriminacions flagrants en el lloc de treball. Falta molta informació a dones, a homes i a empresaris i a sindicalistes. Per tant, en aquest sentit, crec que és una funció que podríem fer perfectament des del Govern: informar.

Segon problema, la tecnologia no elimina el gènere d'alguns oficis, senyor conseller, el gènere elimina, el gènere és la construcció mental, és un estereotip mental, i és un estereotip de gènere, aquesta frase, senyor conseller. La tecnologia el que fa és que no es necessiti la força, però, per sort, la força física no és la diferència essencial que tenim un sexe i un altre sexe, i, en canvi, sí que ha fet la tecnologia que moltes dones no tinguessin possibilitat de promoció laboral precisament per això que havia dit abans la diputada que no hi havia hagut formació per a tecnologia. Per tant, en aquest sentit, creiem que la tecnologia, com moltes altres coses, com la ciència, ens ha de donar més oportunitats de participar.

I em preocupen, també, moltes mesures que hauríem de prendre perquè no es continués discriminant les dones en general, i sobretot aquest tema tan flagrant de les dones embarassades. Crec que, a més a més, és un greuge molt gran i és que la dona que és acomiadada durant l'embaràs pateix també unes repercussions psicològiques i físiques que afecten tant el bon desenvolupament de l'embaràs i del part com la cura del nadó i l'evolució del fetus que té en aquest moment dintre de la panxa. I, de fet, encara que hem d'actuar sobre tota la societat, em preocupen especialment els casos que s'hagin pogut donar dintre de l'Administració pública, i he pogut recollir, només d'escoltar-les i de participar-hi, un parell de casos que ara poso a consideració.

Un, la professora de música de l'Ajuntament de Castellterçol, embarassada de vuit mesos a finals de febrer de l'any 2000, que sense expedient previ ni preavis va ser acomiadada. Aquest acomiadament va ser impugnat per la mateixa assemblea de pares, i mancades d'altra forma d'expressar la nostra solidaritat –ja veuen que els tràmits parlamentaris a vegades són lents i poc àgils–, les il·lustres diputades senyores Montserrat Tura, As-

sumpta Baig, Cristina Viader i jo mateixa vam anar a Castellterçol per demanar la readmissió d'aquesta dona acomiadada de forma improcedent. De fet, al cap de sis mesos, va ser readmesa, però tot el part el va passar en una situació d'angoixa. Un segon exemple crític va ser l'acomiatament d'una administrativa, embarassada de cinc mesos, per l'Institut Català de la Dona, ara fa un any, adduint raons de reestructuració interna, que va ser contractada després, perquè, de fet, la seva mateixa feina li havien donat a una altra, però ja va ser un problema de patir uns mesos. Crec que aquest també és un problema de discriminació perquè no és solament que, la llei, la tinguem al costat i la puguem adduir en aquest moment, sinó que algun altre cas, el del Tribunal Superior de Justícia, per exemple, va condemnar una empresa a readmetre una vigilant, una treballadora de vigilància privada, però al cap de tres anys. Mentrestant aquesta dona havia estat acomiadada i havien passat els tres anys.

També hi ha unes dificultats concretes, de dones, per exemple, en promoció laboral, de sectors que són nous, com per exemple els sectors dels Mossos d'Esquadra. Els mossos d'Esquadra, les mosses d'Esquadra han fet un estudi per veure que no podien ser, no podien arribar al grau de subinspectores. De fet, n'hi ha molt pocs: de les 600 dones i escaig que treballen com a mossos d'Esquadra, només 2 són subinspectores, 19 sergents, 63 caporals. Per què? Perquè l'ascens comporta un canvi de destinació indefugible, i això és vist per les agències com una amenaça més per la seva estabilitat familiar, i això és transversal de gènere, això ho podem treballar dintre de tots els departaments, si tots estem fent aquest transversal.

Una vegada més, les dones es veuen oblidades a triar entre feina i família, mentre la societat i els governs a vegades miren cap a una altra banda, com si això no fos part de la seva responsabilitat.

Per tant, jo diria que necessitem visibilitzar el problema, desenvolupar mecanismes de control i d'observació, facilitar normes clares per als convenis, estimular la inserció de les dones en treballs on estan habitualment poc representades com professions masculinitzades, donar més recursos als inspectors de treball i donar més informació als treballadors, als sindicalistes i a tota la societat.

Moltes gràcies, i no puc dir res més.

El president

Gràcies, a vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Bé, en primer lloc, en relació amb l'Observatori del Mercat de Treball a què s'ha fet referència, l'Observatori es va posar en marxa, la primera de les seves fases, l'any passat, ara ja tenim dues de les sis fases i el mes d'octubre esperem tenir tot l'Observatori en funcionament. Evidentment aquesta serà una gran eina per poder incidir en tot tipus de polítiques.

Però parlant del conjunt de mesures a què s'ha fet referència, dir el següent: des del Govern de la Generalitat s'estan aplicant, penso, un conjunt de mesures precisament en la línia de la igualtat. La primera: s'ha parlat del tema de la negociació col·lectiva. En el tema de negociació col·lectiva el que es fa és un seguiment exhaustiu de totes les clàusules dels convenis des de la Direcció General de Relacions Laborals, on es revisa amb profunditat la seva legalitat. Val a dir que, conseqüència de la conscienciació i d'aquesta actuació del Departament, de la revisió de totes les clàusules, avui dia pràcticament ja no hi ha cap conveni col·lectiu on aparegui cap clàusula discriminatòria. I és més, s'ha donat un fet molt positiu, i és que hi ha convenis on ja s'estan introduint clàusules específiques en contra de la discriminació, i aquest és un fet que s'està produint en els últims temps. Concretament es podria dir que, en els últims temps, en el cas concret de Catalunya n'han entrat 255 d'aplicació on no només no hi ha aquestes clàusules, sinó que s'introdueixen clàusules perquè no es produeixi cap mena de discriminació.

Circumstància del tema de la inspecció de treball. Estem d'acord que, amb més mitjans de la inspecció de treball –i nosaltres ho hem reclamat contínuament; saben que el nombre d'inspectors de treball no és competència nostra–, encara podria fer-se molta més feina. De tota manera, dir que la inspecció de treball segueix totes i cadascuna de les denúncies que es produeixen sobre aquestes qüestions. I és més, el que ha de fer qualsevol persona, quan en tingui coneixement i l'afecti o no l'afecti a ella, és, precisament, denunciar-ho a la inspecció de treball per poder portar-ho a terme.

Aquestes serien unes mesures, però he dit que n'hi havia d'altres, molt importants, com era el camp de la formació. En el camp de la formació, permeti'm, molt breument perquè sé que no tenim gaire temps, dir algunes dades. Formació per a aturades any 2000 –totes les dades faran referència a l'any 2000–, formació per a persones aturades, dir que del conjunt dels beneficiaris de l'any 2000, el 58% dels beneficiaris d'aquestes accions han estat dones. Pel que fa referència a treballadors en reciclatge –treballadors en reciclatge–, aquí és lògic que el percentatge d'homes sigui superior al de dones, perquè el nombre d'homes que estan treballant és superior al de dones. Les dones que s'han pogut beneficiar d'aquestes actuacions han estat un 44%. Accions integrades per a col·lectius especials, aquí han representat les accions de benefici a les dones un 39%. Programes de garantia social adreçats, precisament com saben, a situacions com aquelles joves que tenen dificultats en l'ensenyament, etcètera; aquí hem de dir que ha implicat, l'aplicació de beneficiàries, dones en referència als beneficiaris homes, un 59%, gairebé, un 60%. Podríem parlar que en total s'està parlant que han quedat beneficiats, sobre un 100%, un 53% han estat dones, del conjunt de programes de formació ocupacionals promoguts pel Departament de Treball, promoguts pel Govern de la Generalitat. Què ens agradaria a nosaltres? A nosaltres, evidentment, ens agradaria augmentar i que només no fos el 53%, sinó, aquest any, vejam si és possible el 56%. Val a dir també que la gent s'ha d'apuntar en aquests cursos.

Una altra xifra que volia citar: el tema dels programes d'escoles taller i cases d'ofici. Aquí hi ha oficis molt difícils, evidentment, d'entrar, i aquí, evidentment, la xifra d'aquestes escoles tallers per oficis tradicionals fonamentalment ha estat del 20%; a nosaltres, ens agradaria que aquesta xifra s'incrementés un 25-30%. En canvi, quan parlem de programes de tallers d'ocupació, el 62% de les places han estat ocupades per dones. Això pel que fa a programes de formació.

S'ha parlat de la incorporació de les dones a treballs antigament ocupats pels homes. Val a dir una cosa, primer, que nosaltres estem impulsant cursos en matèria, com és la construcció o l'electrònica industrial, específicament per a dones i que, després, a la resta de cursos, el que nosaltres observem és que cada dia s'hi estan apuntant més dones, malauradament no en les xifres que a nosaltres ens agradaria, però sí que és cert que hi ha una incorporació més gran. Per exemple, en qüestions com reparació i manteniment, ja arriben a un 11%; en equips electromagnètics, a un 10%, o en matèria d'automoció, a un 9%. Poden semblar xifres petites, però comparades històricament són xifres molt elevades.

El sostre que es parlava dels càrrecs directius..., dir que el Departament de Treball, amb aquest tema, durant l'any 2000, va organitzar 179 cursos de formació ocupacional, adreçats a directives, que van beneficiar 2.600 dones.

Pel que fa a la presència de la dona a l'activitat emprenedora, que és un tema que moltes vegades quan parlem de mercat no tenim en compte i, evidentment, també, és fonamental dir que el 51% de les consultes que va atendre el Departament van ser precisament per dones, i el 48% de les empreses que es van crear, com a conseqüència d'aquest assessorament, també van ser creades per dones. Vull dir amb aquestes xifres que el foment de l'esperit emprenedor i de l'autoocupació, la dona, s'ha impulsat des del Departament de Treball una política absolutament d'equiparació en aquest àmbit.

I si em permeten, ja per acabar, s'ha citat aquí un parell d'exemples, s'ha parlat del tema..., que és neces-

sari el tema de la conciliació de la vida familiar. Això, em consta que...

El president

Senyor conseller, quan pugui...

El conseller de Treball

Quinze segons...

El president

Els té.

El conseller de Treball

Quinze segons...

El president

Molt bé.

El conseller de Treball

...s'està impulsant de l'Institut Català de la Dona, igual que el tema de la immigració, mitjançant cursos, etcètera. Informació: tota, procurem donar.

I un últim exemple -n'ha citat vostè dos-, jo li puc donar l'exemple del Departament de Treball. En el Departament de Treball, pel que fa referència als alts càrrecs, la secretària general és una dona i les quatre delegades territorials també són dones.

Moltes gràcies, per la seva paciència. Val a dir que tots aquests càrrecs no han estat per un tema de gènere, sinó per les seves capacitats.

El president

Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i cinc minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Departament d'Edicions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 500

A/e: edicions@parlament-cat.es

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**.

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

ISSN 0213-7984 · Dipòsit legal: B-27.966-1980 · Impres a Multitext, SL, Barcelona

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

6.000 PTA }
13.000 PTA } IVA inclòs
120 PTA }

